

வாழும் வள்ளுவம்

டாக்டர்: வா.செ. குழந்தைசாமி

வாழும் வள்ளுவம்

திருக்குறளின் அமரத்துவத்தின் அடிப்படை பற்றிய ஓர் ஆய்வு
1988ஆம் ஆண்டு சாகித்ய அகாதெமி விருது பெற்ற நூல்

டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாம்

முநநாள் துணை வேந்தர்
இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப்
பல்கலைக் கழகம்

பாரதி பதிப்பகம்

108, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராயநகர், சென்னை 600 017.

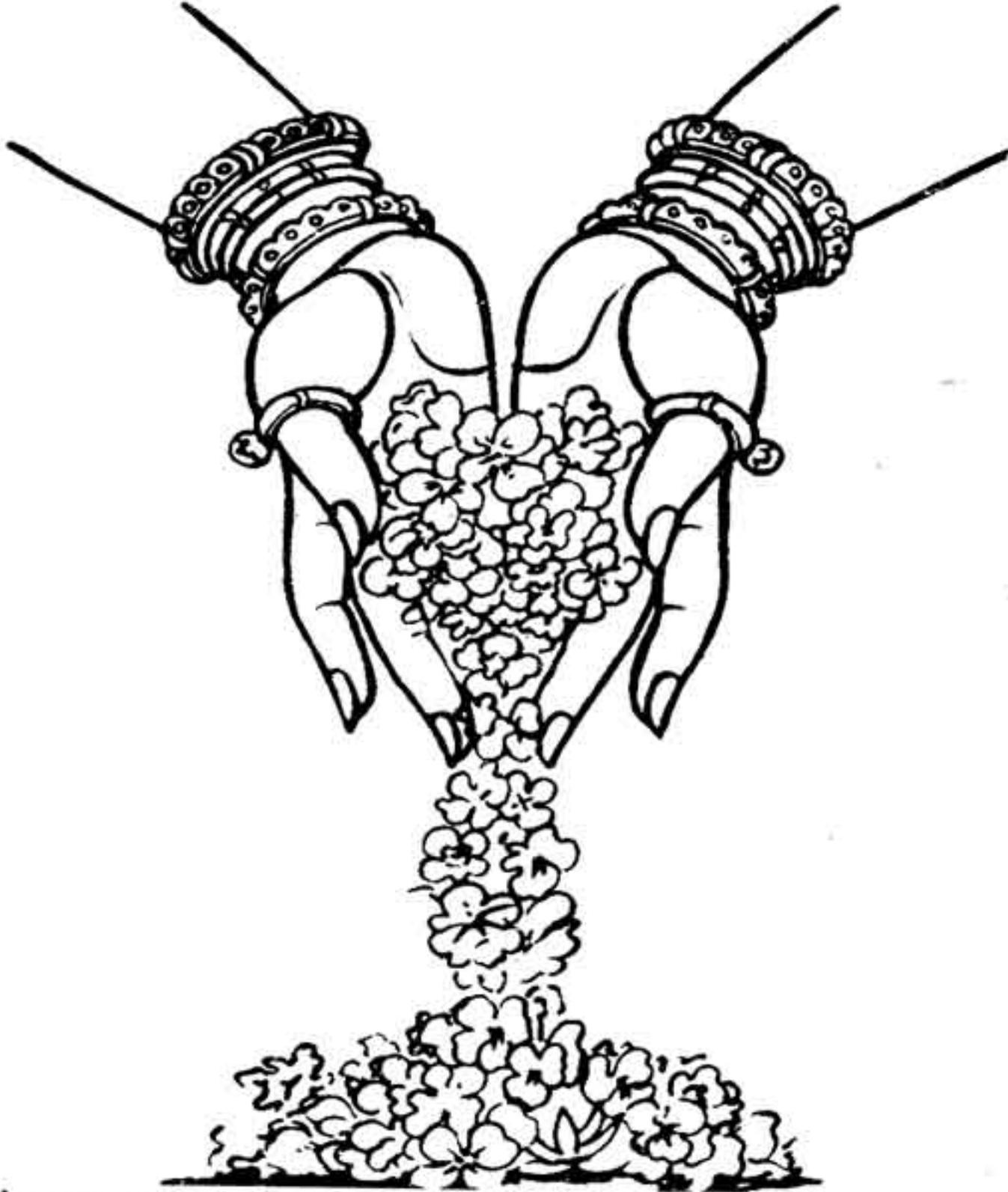
த.பெ. எண்: 4984

போன்: 4340205

முதற் பதிப்பு	:	டிசம்பர் 1987
இரண்டாம் பதிப்பு	:	ஜூலை 1988
மூன்றாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி 1989
நான்காம் பதிப்பு	:	ஜூலை 1989
ஐந்தாம் பதிப்பு	:	ஜனவரி 1992
ஆறாம் பதிப்பு	:	ஜூலை 1996
ஏழாம் பதிப்பு	:	மார்ச் 2000
எட்டாம் பதிப்பு	:	ஆகஸ்டு 2004

விலை : ரூ. 30.00

□ VAZHUM VALLUVAM - ESSAY □ Dr. V. C. Kalandaiswamy □ Eighth Edition : August 2004 □ Price: Rs. 30.00 □ Copyright Holder : Author □ Publisher : BHAARATHE PATHIPPAHAM, 126/108, Usman Road, T.Nagar, Chennai - 17. P.B. No. 4984. □ ☎ : 24340205. □ Printed at : Sivakami Printo Graphics, 160, Big street, Triplicane, Chennai-5. □ ☎ : 28445051□

என்னை வளர்த்தாரின், இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத் தடம் சமைத்த தந்தையரின்,
அன்னை எனும் பெயரின் அழியாத காவியத்தின்
பொன்னை நிகர்த்த பதம் போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

இதனுள்

---

i. முன்னுரை	5
ii. அணிந்துரை	10
iii. என்னுரை	18
1. கூறும் நூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று	25
2. மெய்யறிவுச் சார்புடைமை	32
3. நீரின்றி அமையாது உலகு	42
4. பொதுமை நோக்கு	47
5. எண்ணும் எழுத்தும்	61
6. அறிவியல் பார்வை	67
7. மனித முயற்சியின் மாண்பு போற்றல்	81
8. இலக்கியல் இணைந்த இயல்பு இயல்	90
9. அனைத்துப் பிணிக்கும் மருந்தன்று	110

முன்னுரை

கவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்

திருக்குறள் ஒரு வாழ்வியல் நூல்; தமிழில் தோன்றிய ஒரு பொது மறை; காலங் கடந்தும் எல்லை கடந்தும் படிக்கப் பெறும் நூல்; ஆய்வு செய்யப்பெறும் ஒரு சிறந்த நூல். தமிழிலக்கியத் துறையினரோடு மட்டுமின்றி அண்மைக் காலமாகத் திருக்குறளைப் பல்வேறு துறை அறிஞர்களும் கற்று ஆய்வு செய்யும் சூழல் உருவாகியுள்ளது. இது வரவேற்கத் தக்கது. திருக்குறள் தமிழிலக்கிய எல்லையையும் சமய எல்லைகளையும் கடந்த நிலையில் ஆராயப்படுவதே, திருக்குறளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு யுகம் அண்மையில் தோன்றி வளர்ந்து வருகிறது.

அறிவியலறிஞர் - விஞ்ஞானி டாக்டர் வா.செ.குழந்தை சாமி அவர்கள் ஒரு சிறந்த அறிஞர். எத்துறையிலும் புதியன படைக்கும் முனைவர்; உண்மைகளைத் தேடும் ஆய்வாளர்; சிறந்த கவிஞர்; படைப்புத்தன்மை மிக்க எழுத்தாளர். ஆவர்தம் சிந்தனையும் எழுத்தும் தமிழினத்தின் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாக அமைந்து வருகின்றன.

டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் எழுதிய "வாமும் வள்ளுவம்" என்ற ஆய்வு நூல் அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. ஆம்! வள்ளுவம் வாழ்கிறது - நூல்களில் அன்று; மக்கள் மத்தியில் திருக்குறள் வாழ்கிறது; தமிழக வரலாற்றை ஏதோ ஒரு துறையில் இயக்கிக் கொண்டே யிருக்கிறது! ஆதலால், ஆசிரியர் தந்துள்ள நூல் "வாமும் வள்ளுவம்" என்று பெயர் பெற்றுள்ளது.

திருக்குறள் அதன் பொருளடைவுக்கு ஏற்றவாறு தமிழ்நாட்டில் கடந்த காலங்களில் சமுதாய மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்காதது ஏன்? பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்கள் வால்ட்டேர், ரூசோ போன்றவர்களின் படைப்புகளால் பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், மார்க்ஸ், லெனின் ஆகியோர் எழுத்தாற்றலால் சோவியத் புரட்சியும் எழுந்ததைப்போலத் தமிழகத்தில் திருக்குறளைத் தொடர்ந்து சமுதாய மாற்றம் நிகழாதது ஏன்? இது இன்றைய தமிழகத்தின் பொது வினா! திருக்குறள் அப்பட்டமான இலக்கியமாகக் கருதப் பெற்றுப் பதவுரை, பொழிப்புரை காணும் நிலையில் மட்டுமே பயன்படுத்தப் பெற்றது. அதை ஒரு வாழ்வியலாகப் பார்க்கும் அறிவியல் பார்வை யாருக்கும் வரவில்லை. அண்மைக்காலமாக இந்த நிலை மாறி வருகிறது. "திருக்குறளுக்கு இயக்கங்கள் தோன்றி, புது உருக்கொடுத்துக் கொண்டு வருகின்றன" என்று ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது சரியான கணிப்பு. ஆய்வின் தரம் உயர, கேள்விகள் அவசியம் என்று நூலாசிரியர் உணர்த்துவது சிறப்பான, பின்பற்ற வேண்டிய கருத்து. வளர்ச்சித் தன்மையுடைய வினாக்கள் எழுப்ப ஆழ்ந்த புலமை, உயர்ந்த நோக்கம், துணிவு ஆகியன வேண்டும் என்று ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது வாசகர்களுக்கு மகிழ்வைத் தரக்கூடிய செய்தி மனிதன் வாலறிவு (Wisdom) உடையவனாயின் அதன் அடிப்படையில் அமைந்த படைப்புகள் சாவாது நிலைபெறும் என்ற ஆசிரியரின் கருத்துரை பாராட்டத்தக்கது. இன்று நம்மிடையே "அறிவு" என்று கருதப் பெறுவது, பேசப் பெறுவது எல்லாமே கல்வியறிவு (Knowledge) தான் என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது நூற்றுக்கு நூறு சரி. "நீரின்றி அமையாது உலகு" என்ற கட்டுரை மிகவும் அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. இந்தக் கட்டுரையின் மூலம் "தண்ணீருக்குத் தோற்றுவாய் மழை ஒன்றே!" என்ற ஓர் ஆய்வுண்மை முன்பே தெளிவாக்கப்பட்டிருப்பது தரப் பெறுகிறது.

அருவினை என்ப உளவோ கருவியான்
காலம் அறிந்து செயின்.

483

என்ற திருக்குறளை மையமாகக் கொண்டு நூலாசிரியர் வாழ்க்கையில் வெற்றிக்கு ஒரு திறவுகோலைத் தருகின்றார்.

“இன்றைய பணியை இன்றைய கருவி கொண்டு செய்ய வேண்டும்” என்ற அறிவுரையே அந்தத் திறவு கோல்.

மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று.

94

என்ற திருக்குறளுக்கு இன்று வரையில் வழக்கிலிருக்கும் உரையாகிய “உண்ணும் உணவு மிகினும் குறையினும்” என்ற கருத்தை ஆசிரியர் மறுக்கிறார். “வளி முதலாகிய மூன்று மிகினும், குறையினும் நோய் செய்யும்” என்று புதிய பொருள் தருகின்றார். இந்தப் பொருளுரை ஆசிரியரின் ஆய்வுத் திறமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.

392

என்ற குறள் பற்றிய ஆய்வு விரிந்து வளர்ந்திருக்கிறது. பல உண்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட இந்தக் கட்டுரை அருமையிலும் அருமை.

டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி அவர்கள் எப்போதும் வலியுறுத்தும் “அணுகு முறை”க் கோட்பாடு இந்த நூலிலும் அழகுற விளக்கம் பெற்றுள்ளது. “அறிவியல் வேறு; அறிவியல் அணுகுமுறை வேறு” என்ற வாய்பாடு அருமையானது. அறிவியல் அணுகு முறையை மேற்கொண்டு ஒழுக மனிதன் முதலில் சுதந்திரம் உள்ளவனாக விளங்க வேண்டும். அதாவது சாதி, இனம், மொழி, மதம் என்ற தளைகளில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளவனின் சிந்தனை விருப்பு வெறுப்புகளின் வழி இயங்கும். ஆதலால் சுதந்திரமான மனிதனே அறிவியல் அணுகுமுறையில் செயல்பட முடியும். இன்று நம்மில் எத்தனை பேர் சுதந்திரமான மனிதர்கள்?

அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்.

169

என்ற குறள், திருவள்ளுவரின் அறிவியல் பார்வைக்குச் சான்று என்று எழுதி இருக்கும் இடம் நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

“நாம் வாழ்வது இந்த உலகில்; நம் கையில் இருப்பது இந்த உலக வாழ்வு. அதை முறையானதாகவும் முழுமையானதாகவும் அமைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஓரளவுக்காவது நம்மால் இயன்ற ஒன்று” என்ற பகுதி ஊனையும் உயிரையும் உணர்வையும் தொட்டு எழுப்பி விடுகிறது.

செயல் வேண்டும்; வினை கோடி செய்யத் தூண்டும்
திறன் அமைந்த கலை வேண்டும்

என்ற வரிகள் நல்வாழ்க்கைக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்து விளங்குகின்றன. “திட்பம்” என்பது கருவியில் இல்லை; துணைகளில் இல்லை; சொல்லிலும் இல்லை; அது மனத்தைப் பொறுத்து விசுவரூபம் எடுக்கும் மாண்புடையது” என்ற வரிகள் ஆசிரியரின் மனத் திட்பத்தை விளக்குவனவாய் அமைந்துள்ளன.

திருக்குறளில் அயராத உழைப்பு, அகலாத முயற்சி உயர்ந்தவை காணும் உண்மை போற்றும் தன்மை விரவிக் கிடப்பதைத் “தசையிடை நார்போல், வானிடை வளிபோல்” என்ற உவமைகளால் விளக்குவது அருமையினும் அருமை. “தூங்காமை” என்ற சொல்லுக்கு அவ்வப்பொழுது மட்டும் சுறுசுறுப்பாக இருந்தால் போதாது என்று விளக்கம் தந்திருப்பது நடைமுறைக்கிசைந்த விளக்கம்.

“இலக்கியல் இணைந்த இயல்பு இயல்” என்ற கட்டுரை மிகவும் அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது. இலக்கியல் இணைந்த இயல்பியல் சமுதாயம் (Possible Ideal Society) என்ற படைப்பு அருமை. இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் வாழும் முறையை வலியுறுத்துவது பயனுடைய பகுதி. வறுமைக்குக் காரணமானவர் யாராயினும் மன்னிக்கத் தகுந்தவரல்லர் என்பது வள்ளுவத்தின் திரண்ட கருத்து என்று கூறுகின்றார்.

சமுதாயம் விரிந்தது. ஒரு சமுதாயத்தில் சான்றோர்கள் தோன்ற வேண்டுமாயின் அதற்குரிய சூழ்நிலை வேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் கருத்து நூற்றுக்கு நூறு சரி. இன்று நமது நாட்டுக்கு இத்தகு சூழ்நிலை

மிகுதியும் தேவை. ஆசிரியருடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தரமும் தகுதியு முடைய மனிதர் உருவாவதற்குரிய சூழ்நிலையைக் கவனத் தோடும் கவலையோடும் உருவாக்குவதற்குரிய முயற்சிகள் உடனடியாகத் தேவை.

“நீதி வழங்குவதில் கண்டிப்பாக இருக்கலாம். ஆனால் கடுமையாக இருக்க வேண்டுவதில்லை” என்ற அறிவுரை ஏற்கத்தக்கது; பின்பற்றத்தக்கது.

திருக்குறள் சிறந்த நூல்; காலத்தை வென்று விளங்கும் நூல்; ஆயினும் திருவள்ளுவரின் “அறிதோற்றியாமை கண்டற்றால் ....” என்ற குறளை மறந்து விட்டுத் திருக்குறளை என்றும் எதற்கும் பயன்படும் என்று வாய்ப்பறை அடித்தல் நன்றன்று என்ற எச்சரிக்கை பொருளுடையது.

“வாழும் வள்ளுவம்” இனிய தமிழில் திருக்குறளுக்கு அறிவியல் பார்வையில் எழுந்த ஒரு விளக்க நூல். இந்நூல் திருக்குறளின் சில அடிப்படை உண்மைகளை உணரத் துணை செய்கிறது. திருக்குறளுக்கு அறிவியல் பார்வையில் விளக்கம், மேற்கோள்கள், சான்றுகள் அடங்கிய பயனுடைய நூல். பழக்கவழக்கங்கள் என்னும் சுழியில் சிக்கிச் சீரழியும் நமது தலைமுறையினருக்கு இத்தகு விளக்க நூல்கள் மிகுதியும் தேவை. வள்ளுவத்தின் விளக்கொளியில் விளங்கும் ‘அறிவியல் தமிழ்’ ஆசிரியர் டாக்டர் வா.செ.குழந்தை சாமி அவர்களுக்கு ஆயிரம் ஆயிரம் பாராட்டுகள்! வாழ்த்துகள்!

இன்ப அன்பு.

குன்றக்குடி

15.8.1987

குன்றக்குடி அடிகளார்

அணர்ந்துரை

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

திருவள்ளுவமாலையில் தொடங்கி நேற்றுவரை நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் குறளின் பெருமை பேச எழுந்துள்ளன என்பது உண்மையே. ஏறத்தாழ இவை அனைத்தும், குறள் பொதுமறை என்று கூறிச் சென்றனவே தவிர, அது ஏன் பொதுமறை என்று அழைக்கப்படுகிறது என்பதற்குத் தக்க காரணம் காட்டிச் செல்லவில்லை. எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் பெயர் சுட்டிக் கூறாமையால் அது பொது மறையாயிற்று என்று கூறினவர்கள் சிலராவர். 'இறைவன்' 'எண்குணத்தான்', 'அடியளந்தான்' முதலிய சொற்களை வைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட சமயக் கூட்டிற்குள் வள்ளுவரை அடக்க முயன்றவர்களும் உண்டு.

குறள்பற்றி இதுவரை எழுந்த எந்த ஒரு திறனாய்வு நூலும் அது எத்தனை பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் உண்மையில் திறனாய்வு செய்யவில்லை. காரணம் திறனாய்வுத் துறையில் பயிற்சி உடையவர்கள் இம்முயற்சியில் அதிகம் ஈடுபட வில்லை. சிலர் முயன்றாலும் அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகள் இடையே புகுந்து நடுநிலையில் திறனாய்வைச் செய்ய வாய்ப்பளிக்கவில்லை.

இனி, குறளை அறிவியல் கண்கொண்டு ஆய்ந்தார் நேற்றுவரை யாரும் இல்லை. காரணம் அறிவியலாளர் தமிழின் பக்கம் தலைவைத்துப்படுப்பதே இல்லை. தனித்தமிழ் அறிஞர்கள் அறிவியல் பக்கம் சென்றதும் இல்லை. அறிவியல் கண்கொண்டு பார்க்கையில் விருப்பு வெறுப்புகள் அங்கு இடம் பெறுவதில்லை. முந்நூறு ஆண்டுகளாக வேதம் என அறிவியல்வாதிகளால் ஒப்புக் கொள்ளப்பெற்ற நியூட்டனின் கணிதத்தில் (அவர் எழுதிய

'பிரின்ஸிபியா' என்ற நூலில்) பூமியிலிருந்து கதிரவனுக்குச் செல்லும் இரு கோடுகளின் இடையே உள்ள கோணத்தைக் கணக்கிடுகையில் ஒரு டிகிரியில் மூவாயிரத்தில் ஒரு பங்கைத் தவறாகக் கணக்கிட்டு விட்டார். நேற்றுவரை எந்த அறிவியலாரும் இதைக் காணவில்லை. சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கும் 23 வயதுள்ள 'ராபர்ட் காரிஸ்டோ' என்ற மாணவர் இத்தவற்றை எடுத்துக்காட்டி இன்று பெரும் புகழ் எய்திவிட்டார். (Time ஜூன் 22, 1987; பக்கம் 49) நம் ஊராக இருந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

இந்த நிலையில் முனைவர் குழந்தைசாமி என்ற அறிவியலாளர் வருகிறார். நீரியல் (Hydrology) என்ற துறையில் உலகப்புகழ் பெற்ற தம் அறிவியல் அறிவை இந்நாட்டு இலக்கியங்களில் பொதுவாகவும் குறளில் சிறப்பாகவும் செலுத்துகிறார். நிலத்துக்குள் மறைந்திருக்கும் நீரின் இயல்பை ஆயும் நீரியல் நிபுணர் குறளின் சொற்களின் அடியில் மறைந்து கிடக்கும் நீர்மையை (இயல்பை) ஆயமுற்படுவது சாலப் பொருத்தமாகும்.

'குறள் போன்ற ஒரு நூலுக்குச் சிரஞ்சீவித்துவம் அளிக்கும் கூறுபாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை என நான் கருதுபவை ஐந்து' (பக்கம் 31) எனத் தம் ஆய்வைத் தொடங்குகிறார். இத்தொடரில் உள்ள 'நான் கருதுபவை' என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரு விஞ்ஞானியை இனம் காட்டுகின்றன. 'நல்ல கேள்விகளை எழுப்பினால்தான் நல்ல பதில் கிடைக்கும்': (பக். 27). இதுவும் அறிவியல் மார்க்கமேயாகும். என்ன காரணத்தாலோ உயர்வு நவீர்சியில் புகழ்வதைத் தவிரக் கேள்வி கேட்பதே மாபெரும் பாபம் என்ற எண்ணத்தை இடைக்காலத்தில் இந்நாட்டில் வளர்த்து விட்டனர்.

குறள் ஏன் சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்றுள்ளது என்பது நல்ல கேள்வி. அந்த வினாவின் விடையை ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஆய முற்படுகிறார் ஆசிரியர். தகவல், கல்வியறிவு, மெய்யறிவு என்று ஆழமான பிரிவினையைச் செய்து கொண்டு

இவற்றுள் பின்னைய இரண்டையும் ஒன்பது வகைகளாகப் பிரிக்கின்றார். துல்லியமாக அளவிடக் கூடிய முதல் நிலையிலிருந்து மனித சக்திக்கும் சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்டவை வரை பிரித்துக் கூறுவது அறிவியல் நுணுக்கம் வாய்ந்தது.

“வள்ளுவர் தமது குறளில், நாளுக்கு நாள் மாறி வரும் கூறுபாடுகளைக் கொண்ட கல்வி அறிவுப் பகுதியைப் பெரும்பாலும் தொடவே இல்லை.” (ப.38) அதுவே வள்ளுவத்தின் வலிமை என்று கூற இந்த அறிவியல் அறிஞரால்தான் முடியும். குறளின் 133-அதிகாரங்களில் அனைத்தும் அடங்கிவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நமக்கு இந்த அறிவியல் பார்வை துணுக்கத்தைத் தரும். ஆனால் அவர் கல்வியறிவு, மெய்யறிவு பற்றிக் கூறும் விளக்கத்தைக்கண்ட பிறகு அவர் கூற்றின் உண்மை புலப்படும். “மேலெழுந்த வாரியான இத்தோற்றங்களைக் கடந்து, மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வில் அதன் ஆழத்தில் நிலைத்து நிற்கும் அடிப்படைகள் (Unshifting Foundations) சில உள்ளன. வள்ளுவர், இயன்ற அளவில் இந்த நிலையில் நின்று, வாழ்வியல் நெறி முறைகளை வகுத்திருக்கிறார். குறளின் இந்தக் கூறுபாடு, அது, காலங் கடந்து இடம் கடந்து நிற்கத் துணைபுரிகிறது”, என்கிறார். ஆசிரியரின் இந்தத் தொடர் இந்த நூலின் பிழிவாகும்.

பொதுமை நோக்கு என்ற நான்காம் கட்டுரை இவருடைய அறிவியல் நோக்கின் சாரமாகும். ‘கருவி’ என்ற சொல்லை வள்ளுவர் பயன்படுத்தியதில் இன்றுவரை யாரும் எந்தப் புதுமையையும் காணவில்லை. இந்த ஆசிரியர் வள்ளுவரின் பொதுமை நோக்குக்கு இந்தச் சொல்லையும் ‘ஒழுக்கம்’ போன்ற வேறு சில சொற்களையும் வள்ளுவர் கையாண்டிருக்கும் முறையைத் தம் வாதங்கட்கு ஆதாரமாக்குகிறார். ஒழுக்கம் என்பது காலந்தோறும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும் பிற சமுதாயங்களிலும் மாறிக் கொண்டே வந்துள்ளது. எனவே தான் அதனை இதுதான் என்று காட்டாமல் வள்ளுவர் பொதுவாக ஒழுக்கம் என்று மட்டும் கூறினார் என்கிறார் இந்த அறிவியல் திறனாய்வாளர்.

'திருக்குறளில் காணப்படும் கருத்துகளில் மிகப் பெரும்பாலானவை மெய்யறிவுத் (Wisdom) துறையைச் சார்ந்தவை; எனவே அவை காலங்கடந்து நிற்பவை' (ப. 40) என்கின்ற வரிகள் இத்திறனாய்வாளரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்துக்கும் நடுவு நிலைமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும்.

'எண்ணும் எழுத்தும்' என்பது ஐந்தாம் கட்டுரை. குறளை எழுத்தெண்ணிப் படித்ததாகக் கூறிக் கொண்டு 'தெளிவுரை' முதலிய எழுதிய தமிழறிஞர் எவரும் 'எண் என்ப ஏனை எழுத்தென்ப' என்று எண்ணை ஏன் முதலிற் கூறினார் வள்ளுவர் என்பது பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லை. மனிதனை விலங்கிலிருந்து பிரிப்பது அவனுடைய எண்ணும் ஆற்றல். அந்த எண்ணம் என்ற சொல்லின் பகுதியே 'எண்' என்பதுதான். மாபெரும் அறிஞரான வள்ளுவர் 'எண்ணின் சிறப்பை உணர்ந்துதான் அதனை முதலிற் கூறினார்' என நிறுவுகிறார் இந்த விஞ்ஞானி. 'எண்ணைக் கடவுள் என்றும், கடவுளை ஒரு கணித மேதை என்றும் ... கூறியவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள் அல்லர், என்று இத்திறனாய்வாளர் கூறும்பொழுது திருநாவுக்கரசர் தம் தேவாரத்தில் நான்கு இடங்களில் 'எண் ஆனாய்! எழுத்தானாய்!' என்றும், 'எண்ணும் எழுத்தும்' என்றும் 'எண்ணாகி எண்ணுக்கோர் எழுத்துமாகி' என்றும் கூறுமிடங்கள் அனைத்திலும் எண்ணுக்கே முதலிடம் தந்து கூறுவது நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் இந்த மாபெரும் உண்மையை எடுத்துக்காட்ட ஓர் அறிவியலாளர் தேவைப்படுகிறார்.

இதற்குக் காரணமும் ஒன்றுண்டு. முன்னோர் மொழிந்தவற்றை ஏன் மொழிந்தனர்? ஏன் இவ்வாறு மொழிந்தனர்? என்று கேட்கும் பழக்கத்தை நம்மவர்கள் ஊக்குவிக்கவில்லை. அறிவியலாளனுக்கு இவை இரண்டும் உயிரான நல்ல வினாக்கள். இந்த நல்ல வினாக்களை நம்மவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கேட்கத் தவறினமையின் வள்ளுவரின் ஆழமான உயிர்த்துடிப்பான தத்துவத்தை, அறிவியல் பார்வையில் விளைந்த அற்புதத்தைக் காணத் தவறிவிட்டோம். 'கூட்டத்தில் கூடிநின்று கூவுதலே' நம் மரபாக ஆகிவிட்டது. ஆராயவும், சிந்திக்கவும், வினாக்களை

எழுப்பவும் தொடங்கினால் வள்ளுவர் கட்டிய கோட்டை எங்கே இடிந்துபோகுமோ என்று உள்ளூற நம்மில் பலருக்கு இருந்த அச்சமே வினாக்களை எழுப்பத் தடையாக இருந்தது. அறிவியலாளன் உண்மை காணப் புறப்படுகையில் தடைகள் வரின் அவை கண்டு அஞ்சுவதில்லை. அவன் செய்யும் முயற்சியில் தோல்வி ஏற்பட்டாலும் அதற்காகக் கவலைப்படுவதில்லை. அத்தகைய துணிச்சலுடன் இந்த அறிவியலாளர் எண்ணை ஏன் முதலில் கூறினார் என்ற வினாவை எழுப்பினார். இரண்டாம் இடத்தில் வரும் 'கண்' என்ற சொல்லுக்கு எதுகை அமைப்பதற்காக இவ்வாறு கூறினார் என்று கூறித் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் சிலர் அமைதி அடைந்து விட்டனர். இந்தக் காரணத்தை அறிவியல் வாதி ஏன் ஏற்க மறுக்கிறார்? 'எழுதியவர் வள்ளுவராக இல்லாவிட்டால்' (63) இந்த நொண்டிச் சமாதானத்தை ஏற்கலாம் என்கிறது அவர் அறிவியல் உள்ளம். எனவே இந்த அறிவியலாளர் வள்ளுவரையும், அவரது நூலையும் எவ்வளவு துல்லியமாக எடை போட்டுள்ளார் என்பதையும் அதனடிப்படையில் எத்தனை உயர்ந்த இடத்தை வள்ளுவருக்குத் தந்துள்ளார் என்பதனையும் அறிய இந்த ஒரு வரி போதுமானதாகும்.

'அறிவியல் பார்வை' என்ற ஆறாவது கட்டுரை நின்று நிதானித்துச் சில முறை படித்துச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்று. அறிவியல் அணுகுமுறை (Scientific Approach) என்றால் என்ன என்பதை அற்புதமாக விளக்குகிறார். அறிவியல் பார்வை என்றவுடன் இது முனைவர் குழந்தைசாமி போன்ற அறிவியல் துறையினர்க்கே உரிய பாதை என யாரும் நினைத்துவிடத் தேவையில்லை. அது என்ன என விளக்க வந்த ஆசிரியர் "பொதுவாக உண்மையைக் காண்பதில் ஒரு மனிதன் தன் சிந்தனைக்கு, அறிவிற்கு முழு உரிமையும் கொடுத்து, அதன் அடிப்படையில் அமைந்த முடிவுகள் எப்படிப்பட்டவையாக இருப்பினும் விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி அவற்றை ஏற்கும் மன நிலை பெற்றிருந்தால் அதை அறிவியல் பார்வை என்கிறோம் (68)" என்று கூறுகிறார்.

இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் சில குறள்களைக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். 'அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் நினைக்கப்படும்'. 'அறத்தாறு இது எனவேண்டா, சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடை' என்பன போன்ற குறள்கட்கு உரையாசிரியர்கள் கூறுவது போல உரை கூற வேண்டிய தேவையில்லை. 'நினைக்கப் படும்' என்ற சொல்லை வைத்துக் கொண்டு, அவற்றிற்கு விடை காண நமது இன்றைய கல்வி அறிவு; மெய்யறிவு போதாது. நாம் இன்னும் ஆய வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர் என்று இத்திறனாய்வாளர் பொருள் விரிக்கிறார். 'வள்ளுவர் அணுகு முறையைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு இதை விட ஏற்ற ஒரு குறளைக்காண்பது அரிது. ஏனோ இது அவ்வளவாகப் பேசப்படுவதில்லை (70)' என்கிறார் இந்நூலாசிரியர். மணக்குடவர் தொடங்கிப் பரிமேலழகர் வரை உரையாசிரியர்கள் நம்மை ஒருபாதையில் நடத்திச் சென்று விட்டமையின் இக்குறளின் ஆழத்தை நாம் அறிய இயலாது போயிற்று. இதேபோன்றுதான் 'சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடை (வேறுபாடு கண்டு) அறத்தாறு இது என வேண்டா' என்கிறார் வள்ளுவர். ஆனால் இக்குறளும் நேர்மாறாகப் பொருள் கூறப் பெற்றுச் செலாவணியாகி வருகிறது. அறிவியல் அணுகுமுறை என்றால் என்ன என்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் முன்னரே வள்ளுவர் துல்லியமாகக் கூறியுள்ளமையை 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்' என்ற குறளையும் 'எப்பொருள் எத் தன்மைத்து', என்ற குறளையும் எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் நிறுவுகிறார் இந்த ஆசிரியர்.

'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்' என்ற குறள் எந்த அளவுக்கு இயல்பாக அமைந்த அறிவியல் பார்வையில் விளைந்தது என்பதை விளக்க 1955 முதல் 1970 வரை அமெரிக்காவில் தனிமனிதனின் சராசரி வருமானம் உயர்ந்த அளவை எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர். அதில் சிறப்பு என்னவெனில் 60% அதிக வருமானம் கனிவளம், எண்ணெய் ஊற்று முதலிய எந்த இயற்கையின் கொடையாலும் வரவில்லை. அவர்கள் அறிவின்

துணை கொண்டு செய்த ஆய்வுகளின் பயனாகவே இவ்வருமானப் பெருக்கம் (74) என்று கூறுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

அறிவுரை கூறும் நூல்கள் குறளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தனவா என்று அறியக்கூடவில்லை என்றாலும் மனிதன் செய்ய வேண்டிய முயற்சியின் மாண்பைக் குறளைப்போல விரித்துப் போற்றிக்கூறிய நூல் குறளுக்கு முன்னும் இல்லை: பின்னும் இல்லை. குறளின் இந்த நுட்பமான கருத்தை வாங்கிக் கொண்ட கம்பநாடன் 'வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றதம்மா' என்று பாடிச் செல்கிறார். ஏனைய பழந்தமிழ் நூல்களில் அதிகம் காணப்படாத மனித முயற்சியின் மாண்பினைப் போற்றும் குறளின் சிறப்பியல்பை இந்நூலாசிரியர் ஏழாவது கட்டுரையாக வடித்துள்ளார். 'திட்பம் என்பது கருவியில் இல்லை; துணைகளில் இல்லை; சொல்லிலும் இல்லை. அது மனத்தைப் பொருத்து விசுவரூபம் எடுக்கும் மாண்புடையது .... மனித முயற்சிக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு இவ்வளவு முக்கியமான இடத்தை வள்ளுவர் கொடுத்திருப்பதை எண்ணும் போது நாம் மலைத்து நிற்கிறோம்' (86) என்று இந்நூலாசிரியர் கூறும் புதிய சிந்தனையைக் கண்டு நாமும் மலைத்து நிற்கிறோம்.

'இலக்கியல் இணைந்த இயல்பியல்' என்பது எட்டாவது கட்டுரை. பிளேட்டோவில் தொடங்கி 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கம்பனையும் உள்ளடக்கி 15-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சர் தாமஸ் மூர் வரையுள்ள பல அறிஞர்கள் கண்ட இலக்கியல் சமுதாயத்தின் அடிப்படையை ஆய்கிறது இக்கட்டுரை. ஆனால் இவை அனைத்தும் கற்பனை நாடுகள்; ஒரு நாடு எவ்வாறு இருந்தால் சிறப்பெய்தும் என அவர்கள் கண்ட கனவுகளே இவை. இவற்றின் எதிராக வள்ளுவர் படைத்த சமுதாயம் இலக்கியலுடன் இணைந்த இயல்பான சமுதாயம் என்பதை அற்புதமாக விளக்குகிறது இக்கட்டுரை. வறுமை என்றும் உளதாயினும் அதற்குக் காரணமானவர்கள் யாராயிருப்பினும் அவர்களை வள்ளுவர் மன்னிக்கத் தயாராயில்லை. ஒருவன் வறுமை அவன் வினைப் பயன் என்ற கருத்தை வள்ளுவர் ஒப்பவே இல்லை. நம்பி இருப்பின் 'பரந்து கெடுக

உலகியற்றியான்' என்று கூறியிருக்கமாட்டார். வாய்மை, மெய்ம்மை என்பவற்றை வள்ளுவர் என்ன கருத்தில் பயன்படுத்துகிறார் என்பதை இவ்வாசிரியர் மிக அழகாக, நுட்பமாக விளக்குகிறார். (104) குறளின் பெரும் பகுதி மெய்யறிவைப் பற்றியவையேயாகும் என இவ்வாசிரியர் முதற் கட்டுரையில் கூறியுள்ளமைக்கு விளக்கமாக அமைவது இக்கட்டுரை.

'அனைத்துப் பிணிக்கும் மருந்தன்று' என்பது இறுதிக்கட்டுரை. 'எல்லாப் பொருளும் இதன்கண் உள; இதன் கண் இல்லாதது ஒன்றில்லை' என்று கூறுவது பொருத்த முடையதன்று என்பதை வலுவான காரணங்களுடன் நிறுவுகிறார் ஆசிரியர். காலவளர்ச்சியில் ஏற்படும் மாறுதல்கட்கு ஏற்பக் குறளைத் திரித்துப் புதிய சொற்களைப் பெய்து பொருள் கூறும் சிலரும் இன்று உளர். 'இப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் முறையானவையல்ல; பயன் தருவனவுமல்ல' (113) என்று ஆசிரியர் கூறுவது மனத்தில் பதிக்க வேண்டிய ஒன்று.

'வாழும் வள்ளுவம்' என்ற நூலின் தலைப்புக்கு ஏற்ப வள்ளுவம் ஏன் வாழ்கிறது என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு ஓர் அறிவியலாளர், இலக்கியங்களையும் நன்கு கற்றவராயினும், தம் அறிவியல் பார்வையை, அணுகு முறையப் பயன்படுத்தி இந்த வினாவுக்கு ஒன்பது கட்டுரைகளில் விடை கூறியுள்ளார். இதுவரை எந்தத் தமிழ் நூலையும் முற்றிலும் அறிவியல் அணுகு முறையில் யாரும் ஆயமுற்பட்டதில்லை. எனவே முனைவர் குழந்தைசாமியின் இம்முயற்சி ஒரு புது முயற்சி மட்டுமன்று; பின்னர் வருபவர்கட்கு, ஆய்வு எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை விளக்கும் கலங்கரை விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளது. தமிழில் தோன்றிய இப்புதுமுயற்சியைத் தமிழுலகம் இருகை நீட்டி வரவேற்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயம் இல்லை.

சென்னை

21.7.87

அ.ச. ஞானசம்பந்தன்

என்னுரை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் என்னைத் 'திருமதி கிருட்டிணா சஞ்சீவி, திருமதி கண்ணம்மாள் நடேசன்' அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துமாறு அழைத்தது. நீண்ட சிந்தனைக்கும், நெடிய தாமதத்திற்கும் பின்னர், தயக்கத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டேன். 1987 மார்ச் 24, 25, 26 தேதிகளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில், 'நிலையா உலகில் நிலைத்த வள்ளுவம்' என்ற தலைப்பில் மூன்று சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினேன். 1987-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25-ஆம் நாள் சிங்கப்பூரில் நடந்த திருவள்ளுவர் விழாவில் 'வாமும் வள்ளுவம்' என்ற தலைப்பில் நான் ஆற்றிய சிறப்புச் சொற்பொழிவுக்கும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகளே அடிப்படையாய் அமைந்தன. 'திருமதி கிருட்டிணா சஞ்சீவி, திருமதி கண்ணம்மாள் நடேசன்' 1987 அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகளின் அடிப்படையில் உருவானது இந்த நூல். பேச்சை, எழுத்தாக்குவதற்குத் தேவையான மாற்றங்கள், மிகச் சில மாற்றங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. விரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகளும் உண்டு; விடப்பட்டனவும் உண்டு; விளக்கம் சேர்க்கப்பட்ட பகுதிகளும் உண்டு. அடிப்படை, அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள்.

நான் தமிழ்த் துறையைச் சார்ந்தவனல்லன். தனிப்பட்ட முறையில் மொழிப்புலமை பெற்றவனுமல்லன். குறளை நுணுகி ஆய்ந்து; நுட்பம் காணும் தகுதியுடையவனுமல்லன். தன் தகுதியின்மையை உணர்ந்திருப்பதும் ஒரு தகுதியே யாகும். தடம் மாறுவதைத் தடுக்கவும், எல்லையைக் கடக்கும் இடர் நேராது

தவிர்க்கவும் அது பயன்படும். குறள் எண்ணற்ற புலவர்களை ஈர்த்த ஒன்று: எத்தனையோ அறிஞர்களால் ஆராயப்பட்ட ஒன்று. அதன் கருத்தாழத்திலிருந்து, கவிதைச் சிறப்பு வரை பலகூறுபாடுகள் பற்றிப்பல அறிஞர்கள் எழுதி யிருக்கிறார்கள்.

அண்மைக் காலத்தில் துறை வல்லுநர் பலர் குறளைப் புதிய கோணத்தில் அணுகியிருக்கின்றனர். வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல், திருவள்ளுவர் அரசு, குறள் கூறும் இறைமாட்சி, குறள் கூறும் பொருளாதாரம் போன்ற பல ஆய்வுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. குறளில் காணப்படும் செய்திகளை அடிப்படையாக வைத்து அந்தக் காலச் சமுதாய வாழ்வு பற்றி அறியும் முயற்சி போன்றன இடம் பெற்றிருக்கின்றன. வகுப்பறையில் தமிழ்ப்பாடத்தில் ஒருபகுதியாகப் பதவுரை, பொழிப்புரை கூறப்பட்டதோடு நின்ற நிலையிலிருந்து, இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் வரவேற்கத்தக்கன; பாராட்டப்பட வேண்டியன: இவை போற்றத்தக்க புதிய முயற்சிகள். இந்நூல் முந்தைய நூல்களிலிருந்து மட்டுமன்றி மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பல நூல்களிலிருந்தும் சற்று வேறுபட்டது.

குறளை ஒரு 'வாழ்வியல் நூல்' என்று கூறுகிறோம். அப்படியானால் அது வகுப்பறையோடு, அறிஞர் அவையோடு, ஆய்வுக் கூடங்களோடு நின்று விடக்கூடாது. மக்கள் மன்றத்தை அடைய வேண்டும். பல்வகைச் சமய நம்பிக்கை உடைய தமிழ் மக்கள், தங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான வாழ்வியல் நூல் என்று நம்ப வேண்டும். நமது முன்னோர் விட்டுச் சென்ற, பயனுள்ள, பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பொதுச் சொத்து என்ற முறையில் அதை அணுக வேண்டும். இதற்கான முயற்சிகள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. மிகச் சிறிய அளவில். அவையும் ஏதோ ஒரு சிலர், தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாக, தமிழின உணர்வுகளின் அடிப்படையில் செய்யும் முயற்சிகளாக எண்ணப்படுகின்றனவேயன்றி விருப்பு, வெறுப்பற்ற, அறிவியல் வழியான அணுகு

முறையின் அடிப்படையில் அமைந்தனவாகக் கருதப்படவில்லை. சிலர், தாங்கள் கொண்டுள்ள இனக் கொள்கைகட்கும், மொழிக் கொள்கைகட்கும், சமுதாயக் கொள்கைகட்கும் திருக்குறளைத் துணைக்கிழுப்பதால், அதன் முழுமையும், பொதுமையும் மயக்கத்திற்குரியதாகி விடுகின்றன.

ஆங்காங்கு சில திருக்குறள் பக்தர்களும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் குறளைப் பக்தி உணர்வோடு, சமய நூல் போலப் பார்க்கின்றனர். வள்ளுவர் வழியையே சமயம் ஆக்கவும் முயல்கின்றனர். அதில் காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி கூடக் குறைகாணக் கூடியவை அல்ல. அனைத்தும் ஏற்கத்தக்கவை; ஏற்கப்பட வேண்டியவை என்ற முறையில் எழுதுகின்றனர்: பேசுகின்றனர். குறளில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சில கருத்துகளை, இன்றைய சூழ்நிலையில் நியாயப்படுத்த இயலாத போது, வலிந்து புதிய பொருள் காணவும், பாடபேதங்கள் காணவும் முயல்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் பயன் தருவன அல்ல: அவை தேவையானவையும் அல்ல.

பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஒரு கூறுபாடு உண்டு. அது ஆரோக்கியமான கூறுபாடும் கூட. இறைவன் அருளியது என்றோ, இறைவனின் அவதாரம் இயம்பியது என்றோ, எந்த நூலும் இல்லை. சிறந்த படைப்புகள் என்பவை மனிதருள் மாண்பு மிக்கார்தம் பங்களிப்பு. எனவே அவை ஆய்வுக் குரியவை. கேள்வியின்றி, வரிக்கு வரி எழுத்துக்கு எழுத்து என்றுமே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை அல்ல. இது குறளுக்கும் பொருந்தும். ஒரு நூலுக்கெனினும், கொள்கைக் கெனினும், சித்தாந்தத்திற்கெனினும் ஆய்வை ஏற்பதும், தான் செலாவணியாகும் நாணயம் என்பதை அவ்வப்போது நிரூபிப்பதற்குச் சமைவாயிருப்பதும் அதற்கு வலிமை சேர்ப்பதேயாகும்.

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது குறள். அதன் ஆசிரியர் அன்றைய சூழ்நிலை என்னும் தரையின் மீது

நின்றுதான் எதிர்கால வாணையும் அண்ணாந்து பார்த்து அந்நூலை எழுதியிருக்க வேண்டும். தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த சூழ்நிலையின் தாக்கம் என்பது எதுவுமே இல்லாது சில பாடல்கள் அமையலாம். ஆனால் ஒரு முழு நூலை எழுதுவது என்பது யாருக்கும் இயன்ற ஒன்றன்று. மனித சமுதாயத்தின் இயல்புகளை, அதன் வளர்ச்சி இலக்கணத்தை உணர்ந்து, நிலைத்தவை, நிலையாதவை தெளிந்து, காலம் கடந்து நின்று பயன்படும் தன்மை கொண்ட கருத்துகளைச் சொல்லிச் சென்றவர்களைத்தாம் நாம் மகான்கள் என்கிறோம். மாமனிதர்கள் என்கிறோம். எல்லாக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் என்ற ஒன்று, குறிப்பாக எந்தக் காலத்திற்கும் மிகவும் தேவைப்படும் ஒன்றாக இல்லாது போய்விடலாம். எல்லாருக்கும் பொருந்தும் என்பது எவருமே தீவிர ஈடுபாடு கொள்ளாது நீர்த்துப்போன தத்துவமாக அமைந்துவிடலாம்.* காலங்கடந்து நிற்கும் ஒரு வாழ்வியல், அந்தந்தக் காலத்திற்கும் ஏற்றது என்பது மட்டுமன்றிப்பயன் தருவதாகவும் தேவைப்படும் ஒன்றாகவும் அமைய வேண்டும். இல்லையெனின் ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை நெறியாக அது அமையாது.

குறள், காலம் கடந்த, இடம் கடந்த, அதே சமயத்தில் பயன் நிறைந்த ஒரு நூல் எனின் அப்படிப்பட்ட தகுதியைப் பெறுவதற்கான அதன் கூறுபாடுகள் யாவை என்பது எண்ணத்தக்கது. கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அளவிறந்தது. இக்காலப் பகுதியில் மனித நாகரிகம் மூன்று யுகங்களைக் கண்டிருக்கிறது: வேளாண்மை நாகரிகயுகம் (Era of Agricultural Civilization) கடந்து, தொழில் நாகரிகம் (Industrial Civilization) கண்டு, இன்று கல்வி யுகத்தில் (Knowledge Era) கால் வைத்திருக்கிறது. முடியாட்சிக்காலம் மறைந்து, பெயர் எதுவானாலும் மக்கள்

* A theory that is general, may be too general to be of interest for any particular application

ஆட்சியும் மானிடத்தின் உயர்வும், சமத்துவ உணர்வுகளும் மலர்ந்த காலத்தில் இருக்கிறோம். பயணத்திற்குக் கட்டை வண்டியும், படிப்பு என்பது ஒரு சிலர்க்கே என்ற கல்வி நிலையும், அரசன் வைத்ததே சட்டம் என்ற அரசியலும், ஆண்டானும் அடிமை அல்லது அடிமையொத்த மக்களும், இருந்த காலச்சூழ் நிலையில் உருப்பெற்ற ஒரு நூலின் கருப்பொருள், பயணத்திற்கு விண்கலனும், 'படிப்பும், பயிற்சியும் நாட்டின் செல்வம்' என்ற அணுகுமுறையும், 'அனைவர்க்கும் கல்வி' என்ற குறிக்கோளும், குடியரசுத் தத்துவமும், தனி மனித உரிமை உணர்வும் தலைதூக்கி நிற்கும் காலத்துச் சமுதாயத்திற்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? எவ்வளவு பொருந்தும்? கணிசமாகப் பொருந்தும் என்பது விடையாயின் அதற்கான அடிப்படை என்ன என்ற கேள்வி எழுதல் இயல்பு. இந்தக் கேள்விக்கு விடைகாணும் விழைவில் அமைந்த சிறு முயற்சியே இந்நூல் - பதில் காணும் முயற்சியேயன்றி முழுமையான பதில் அன்று.

பல கேள்விகள் பழையனவாயினும், அவற்றிற்குக் கிடைக்கும் விடைகள் காலந்தோறும் மாறுபவை. வள்ளுவர் காலத்துச் சமுதாயத்தில் எழுப்பப்பட்ட சில கேள்விகளுக்கு அன்றைய பதிலே இன்றும் போதுமானதாக இருக்கலாம். பல கேள்விகளுக்கு, இன்றைய பதில் வேறாகவோ, மிகவும் விரிவானதாகவோ இருக்கலாம். அன்று கூறப்பட்ட பதில், இன்றைய வேறுபாட்டையும் விரிவையும் உள்ளடக்கும் தன்மையதாக இருக்க வேண்டும். அது எளிதன்று. சாமானியர்க்கு இயலுவதுமன்று. தனி மனிதனோ, ஒரு சமுதாயமோ எதிர்நோக்கும் கேள்விகளுக்கு, அன்றும், இன்றும் வள்ளுவர் கூறிய அதே பதில் பொருந்தும் எனின் அந்தச் சாதனைக்குத் துணை நின்ற அவரது அணுகு முறையின் கூறுபாடுகள் யாவை என்பதை ஆய்வதே இந்த நூலின் நோக்கம். சுருங்கக் கூறுவதானால் "திருக்குறளின் சிரஞ்சீவித் துவத்தின் அடிப்படைகள் யாவை" என்ற கேள்விக்கு இயன்ற அளவில் விடைகாணும்

முயற்சியே இந்நூலின் கருப்பொருள். மற்றபடி வள்ளுவரின் சிந்தனை வளத்தையோ, கருத்தாழத்தையோ, குறளின் பொருள் விரிவையோ பேசுவது நோக்கம் அன்று.

இந்நூலுக்கு முன்னுரை பெறுவது பற்றி எண்ணிய பொழுது என் நினைவில் முதலில் நின்றவர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களே. தரைவாழ்வு துறந்து நிற்கும் தவவாழ்வையும், தரைவாழ்வோடொன்றி நிற்கும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் பற்றிய பொறுப்புணர்வையும் இணைக்கும் பாலமாக நிற்பவர் அடிகளார். தமிழ்ச் சமுதாயமும், தமிழ் மொழியும் வாழத் தவம் மேற்கொண்ட புதிய துறவியர். பல புரட்சிக் கருத்துகட்கு ஊற்றாகச் செயல்பட்டுவரும் துறவியருங்கூட. தெளிவுடைய சிந்தனையாளர்: அதனினும் மேலாகத் திறனுடைய செயலாளர். சாதாரண மனிதனின் அன்றாடக் கவலைகளிலிருந்து சமயத்தைப் பிரிக்காத மதத்தலைவர்: மதத்தின் வரம்புகள் கடந்து, கை நீட்டி, கருத்துகளுக்குச் செவி கொடுத்து, மனித நேயம் வளர்க்கும் பரந்த பார்வை கொண்ட பண்பாளர். குறளை ஆழ்ந்து கற்றவர்: அதன் அடிப்படைகளை மேடை தோறும் விளக்கிவருபவர். அவரது முன்னுரை இந்நூலுக்கு அணிசெய்வதாகும்.

அணிந்துரை அளித்திருக்கும் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. அவர்கள் இலக்கியத் திறனாய்வும், இலக்கணப்புலமையும் தன்னுள் இணைந்தவர். தமிழ், சமயம், தத்துவம், தற்கால அறிவியலின் நாக்கங்கள் எனப் பல துறைகளிலும் ஆழ்ந்த பயிற்சியுடையவர். 'நெற்றிக்கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே' எனும் 'நக்கீர நீர்மை' கதையாகக் கனவாகக் போய்விட்ட காலகட்டத்தில் நெஞ்சிற்பட்டதைச் சொல்லும் நெறியில் நிற்பவர்: அவரிடம் அணிந்துரை கேட்ட போது அது நூலின் நிறை, குறைகளை ஆயும் விமர்சனமாக அமைய வேண்டு மென்றே விரும்பினேன். நயக்கத்துடனும் அச்சத்துடனும் இப்பணியை மேற்கொண்ட எனக்கு

முன்னுரையும் அணிந்துரையும் நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றன. தவத்திரு அடிகளார் அவர்கட்கும், பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. அவர்கட்கும் நன்றி கூறுவதில் நிறைவு கொள்கிறேன்.

இந்நூலிற்கு அடிப்படையாக அமைந்த சொற்பொழிவுகட்குக் காரணமாயிருந்தது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை: சொற்பொழிவுகள் நூல் வடிவம் பெற என்னைத் தூண்டியவர் பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. பழ.சிதம்பரம். பாரதி பதிப்பகம் நூலை அழகாகப் பதிப்பித்திருக்கிறது. பல்கலைக்கழகத்திற்கும், பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றி.

சென்னை

20.8.1987

வா.செ. குழந்தைசாமி

கூறும் நூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று மனநிறைவேடு பாடுகிறார் மகாகவி பாரதி. தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குள்ளோ, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் எல்லைக்குள்ளோ அடங்காது உலகு தழுவிய உயர்வுடையது வள்ளுவம் என்பது மகாகவியின் மதிப்பீடு. பண்டைய நாகரிகங்கள் படைத்த மதங்கள், மத நிறுவனங்கள் தந்த மறைகள் மற்றும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பொருள் நூல்கள், புரட்சி எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர்தம் அமரப்படைப்புகள் ஆகிய வற்றோடு குறிப்பிடத்தக்க பழக்கமுடையவர் பாரதி. நிலைப்பவை எவை, நிலையாதவை எவை என்ற தெளிவுடையவர். ஏறத்தாழ இருபது நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தமிழ் நிலம் தந்த ‘வாழ்வியல்’ இன்றும் எண்ணிப் பெருமைப்படும் தகுதியுடையது என்பது அவர் நம்பிக்கை.

சென்ற நூற்றாண்டிலும், இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், மேலை நாட்டினர் பலர், அதுவும் தங்கள் மத நம்பிக்கைகளை இந்த மண்ணில் பரப்ப வந்தவர்கள், தாங்களாகவே வள்ளுவத்தை ஆழ்ந்து படித்து, அதுகூறும் வாழ்வியலால் ஈர்க்கப்பட்டு, அதைப் பல கோணங்களில் பார்த்துப் பாராட்டியதுடன் தங்கள் தாய் மொழியிலும் பெயர்த்தனர். சைவர்களாக, வைணவர்களாக, இரண்டும் இணைந்த இந்துக்களாக, கிறிஸ்துவர்களாக, முகமதியர்களாக நின்ற தமிழர்கள், தேவாரம், திருவாசகம், திருப்பாவை, திருவாய்மொழி, பகவத்கீதை, விவிலியம்,

திருக்குர் ஆன் என்ற மத நூல்கள் வழிநின்றனர். அவர்கள் திருக்குறளைப் பாராட்டவோ, பரப்பவோ எம்முயற்சியிலுந் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர்களல்லர். அதன் ஈர்ப்பும் ஏற்றமும் இயற்கையாக அமைந்த தகுதி தந்தவை. அத்தகுதியின் அடிப்படையில் உலகின் பல மொழிகளில் இடம் பெற்ற பெருமை வள்ளுவத்திற்கு உண்டு.

பொதுவாக வள்ளுவம் இன்று தமிழ் மறை என்று கூறப்படுகிறது. மதநூல் வரிசையில் இடம் பெறாத ஒரு மறை நூல் வள்ளுவம். தமிழகத்தில் பலர், "தமிழர் தம் வாழ்வு வள்ளுவம் காட்டும் வழியில் அமைய வேண்டும்: அது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் தேசிய நூலாக ஏற்கப்பட வேண்டும்" என்று அவ்வப்பொழுது பேசி வருகின்றனர். சற்றுச் சிறிய அளவிலே என்றாலும், அதற்கெனச் சில இயக்கங்களும் ஆங்காங்கு தோன்றியிருக்கின்றன. குறள் தமிழ் மறை அன்று: அது, தமிழ் தரணிக்குத் தந்த மறை.

நீண்ட காலம் பதவுரை, பொழிப்புரை கூறப்படும் பாட நூலாகவும், அறிஞர்கள் மன்றத்தில் மட்டும் ஆங்காங்கு பேசப்படும் அற நூலாகவும் இருந்து வந்தது குறள். பட்டிமன்றங்களில் கூடக் கம்பனும், இளங்கோவும், வில்லிபுத்தூராரும் இடம் பெற்ற அளவிற்கு வள்ளுவர் இடம் பெறவில்லை.

நீண்ட நாள்களுக்குப் பின்னர், குறளுக்கு இயக்கம் உருவாக்கும் முயற்சியை நாம் தமிழகத்தில் ஆங்காங்கு காண்கிறோம். இந்தக் கட்டத்தில், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட ஒரு நூல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலும், இன்னும் தொடரும் எண்ணற்ற தலைமுறைகட்கும் உண்மையிலேயே வழிகாட்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும், நம்பிக்கையும் ஏற்புடையன ஆகுமா என்று கேட்பது ஒரு வளரும் சமுதாயத்திற்குத் தேவையான அணுகு முறை ஆகும்.

இன்று ஒரு சமுதாயத்தின் உயர்வு, ஓர் இனத்தின் முன்னேற்றம், அதன் அறிவு வளர்ச்சி நிலையை, அறிவுத் துறைகளில் ஏற்படும் வளர்ச்சியைக் கூர்ந்து கவனிக்கும் விழிப்பை, அதை வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் திறனைப் பொறுத்தது. அவ்வளர்ச்சிக்கு இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் அடிப்படையாக அமைவன ஆய்வும், ஆய்வு மனப்பான்மையும், ஆய்வு முயற்சியுமாகும். உள்ளத்தில் எழும் கேள்விகளுக்கு விடைதேடும் முயற்சியில் ஆய்வு தொடங்குகிறது. எனவே நமது ஆய்வின் தரமும், அதன் விளைவின் பயனும் நாம் எழுப்பும் கேள்விகளைப் பொறுத்தவை. ஓர் உண்மையை நாம் மனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

“முக்கியத்துவமில்லாத பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆழ்ந்த நுழைபுலத்தோடு ஆய்வதில் பயனில்லை; அப்படிச் செய்தால் அதை அறிஞருலகம் கண்டு கொள்ளாது”.

எனவே நல்ல கேள்விகளை எழுப்பினால்தான் நல்ல பதில் கிடைக்கும். பயனற்ற கேள்விகளிலிருந்து பயனுள்ள விளைவுகள் பெரும்பாலும் அமைவதில்லை. வளரும் சமுதாயம், நல்ல கேள்விகளைக் கேட்கும் மனநிலையை முதலில் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; தனது பிரச்சனைகளைப்பற்றி எண்ணும் பொழுது நல்ல கேள்விகளைக் கேட்டுப்பழக வேண்டும். நல்ல கேள்விகளை எழுப்புவதற்குச் சில சூழ்நிலைகளில் ஆழ்ந்த புலமை வேண்டும். சில சமயங்களில் உயர்ந்த நோக்கம் வேண்டும்; இன்னும் சில சமயங்களில் அசாதாரணத் துணிவு வேண்டும். நாம் நமது வாழ்க்கை நூலாகப் பயன்படுத்த எண்ணும் வள்ளுவம் இந்த நூற்றாண்டிற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் ஏற்ற ஒன்றுதானா என்ற கேள்வியே சிலருக்கு ஏற்க இயலாத ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் கேட்பது சாத்தியமான ஒன்று. கேட்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. "Is it relevant today?" என்பது, இன்றைய நடைமுறை எல்லாத் துறைகளிலும் கேட்கும் கேள்வி. வள்ளுவத்தைப் பற்றியும் கேட்கும். கேட்க வேண்டும்;

கேட்காவிட்டால் கூட நாம் பதில் கூறச் சமைவாக இருக்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு கேள்வியைப் பொதுவாக மதங்களின் மறை நூல்களைப்பற்றி அந்தந்த மதத்தினர் கேட்க இயலாது. கேட்டால் அம்மதத்தில் நம்பிக்கை இழந்தவர்களாக எண்ணப்படுவர். மறைகள் ஏற்கப்பட வேண்டியவை: எண்ணப்பட வேண்டியவை அல்ல. வள்ளுவம் மதம் கடந்த மறை: சமயக் கணக்கர் மதி வழி கூறாது, உலகியல் கூறிப் பொருளிதுவென்றது வள்ளுவம். ஒரு வாழ்வியல் நூலாகக் கருதப்படுவதாகலின் அது தூய ஆய்வுகட்கு ஆட்படுத்தப்படக் கூடிய ஒன்று: அப்பாற்பட்ட ஒன்றன்று. வாதத்திற்காகக் கூறவேண்டுமானால், அதில் பழையன காணும் புலவர்கள் அவை நமது வாழ்விற்குத் துணையாக இருக்கும்வரை அவற்றை ஏற்கலாம்: ஒரு கால கட்டத்தில் அவை நமது வளர்ச்சிக்குச் சமையாக மாறிவிட்டால் அவற்றைத் தவிர்க்கலாம். அப்படிப்பட்ட பாராட்டத்தக்க ஒரு வாய்ப்பை மதம் கடந்து நிற்பதால் வள்ளுவம் நமக்கு அளிக்கிறது. "சிந்தனை தன்னை என்றும் சிறையிடோம்: இறைவன் முன்னும் சொந்தமென்றெமது நெஞ்சின் சுதந்திரம் காத்து நிற்போம்"¹ என்று முழங்கும் இன்றைய தலைமுறையின் ஆய்வுப் பண்பாட்டுக்கு முழுமையாக அது இடம் தருகிறது.

மானிட சமுதாயம் இடையறாது வளரும் ஒன்று. இடையறாது மாறும் ஒன்று. "சென்றவை எவையும் திரும்புவதில்லை ... ஆற்றுழை வெள்ளமும், ஆழியில் திரையும், நேற்றையதின்றும் நிகழ்வன நாளையும் தோற்றுவதில்லை, தொல்புவி புதுமையின் ஊற்று"² "மாறாத பொருள் எதுவும் வளர்வது இல்லை, வையத்தின் விதி இதற்கு மாற்றம் இல்லை"³ என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

1. குலோத்துங்கன்: வாயில் திறக்கட்டும்: பாரதி பதிப்பகம், சென்னை 1983.

2. குலோத்துங்கன்: வளர்க தமிழ், 1982, பக். 43

3. குலோத்துங்கன்: வாயில் திறக்கட்டும், பக். 56

சத்தியம் வளரும் மாறும்
 தருமங்கள் மாறும்: வாழ்வில்
 உத்திமற் றொழுக்கம் மாறும்:
 உயர்ந்தவை என்று கண்ட
 தத்துவம் வளரும்; மாறும்:
 சலனமும் மாற்ற மும்தான்
 நித்தியம்:¹

என்ற உலகில் ஒரு நூல் எந்த அளவுக்கு நித்தியம் பெற முடியும் என்பது எண்ண வேண்டிய ஒன்று. அப்படி நித்தியம் பெற்றால், அதன் அடிப்படை எது: ஊற்று எது என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று.

'கல்வி' என்று சொல்கிறோம். அந்தச் சொல் வள்ளுவர் காலத்திலும் இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் அன்று கல்வி என்ற சொல்லின் உள்ளடக்கம் வேறு; இன்று அதன் உள்ளடக்கம் வேறு. சொல் மட்டும் தான் பொது. கல்வி, காலம் தோறும் வளருகிறது. மாறுகிறது. 'அறம்' என்ற சொல் அன்றும் இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. அதன் அன்றைய பொருளடக்கம் வேறு: இன்றைய பொருளடக்கம் வேறு. மனிதனின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கேற்ப அறம் பற்றிய அவனது தெளிவுகளும் வளர்கின்றன: மாறுகின்றன. சொல் மாறுவதில்லை, அதன் பொருண்மை மாறுகிறது.

மனிதன் சாவா வரம் பெற்றவன் அல்லன். ஆனால் அவன்தான் உலகில் சாவாத பொருள்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன்.²

1 குலோத்துங்கன்: வாயில் திறக்கட்டும்: பாரதி பதிப்பகம், சென்னை 1983, பக். 79.

2. Man is not immortal; but he alone can create things that become immortal.

அப்படி அவன் படைப்பவை அனைத்திலும் நீண்ட ஆயுள் பெற்று நிற்கும் தகுதி உடையவை நூல்கள் தாம்¹. கருத்துகளுக்கு இருக்கும் ஆயுள், கல்லாலும், மண்ணாலும் ஆன பொருள்களுக்கு இல்லை. மற்ற கனிவளங்களால் ஆன பொருள்கட்கும் இல்லை. அப்படி இருந்தும் நூல்களைப் பற்றிப் பேச வந்த பாரதிதாசன் 'கூறுநூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று' என்ற ஒரு பொதுத் தத்துவத்தைக் கவிதையாகப் படைத்தார். 'அந்தந்த நாளுக்கு' என்பது ஒரு தலைமுறையாக இருக்கலாம்; அல்லது ஒரு சில நூற்றாண்டுகளாகவும் இருக்கலாம். எனினும் இந்த வரியின் மையக் கருத்து எந்த நூலும் எல்லாக் காலத்திற்கும் எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் பொருந்துவதாக இருக்க இயலாது என்பதேயாகும். பாரதி இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகவே,

காலத்திற் கேற்ற வகைகள்: அவ்வக்
காலத்திற் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்
நூலம் முழுமைக்கும் ஒன்றாய்; எந்த
நாளும் நிலைத்திடும் நூலென்றும் இல்லை

என்று வெளிப்படையாக அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். தமது வாழ்நாள் முழுவதும் பெரியார் அவர்கள் கூறி வந்த கருத்தும் இதுவே ஆகும். மானிட சமுதாயம் வளர வளர அதன் தேவைகள் மாறுகின்றன. தோற்றங்கள் மாறுகின்றன. அவற்றிற்கேற்பப் பழைய சித்தாந்தங்கள் மாறிப் புதியன இடம் பெற வேண்டும். எனவே பழைய நூல்கள் மெதுவாகவோ, விரைவாகவோ செலாவணி குறைவது தவிர்க்க இயலாதது. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்பது பொருள்களுக்கும் பொருந்தும்; புத்தகங்கட்கும் பொருந்தும்.

அதேசமயத்தில் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே' என்ற உண்மை இன்றும்

1. Among the things that man creates, books last longer than all others.

பொருந்தும், நாளையும் பொருந்தும்: மனித சமுதாயத்திற்கு நமக்குத் தெரிந்தவரை என்றும் பொருந்தும். இந்தச் சூத்திரத்திலேயே மனித சமுதாயம் கழிக்க வேண்டாத, என்றும் மாறாத ஓர் உண்மை இருப்பதையும் காண்கிறோம். எனவே மாறும் உலகில் மாறாத உண்மைகள் சிலவும் உண்டு என்பதற்கு மாற்றத்தின் இன்றியமையாமையைக் கூறும் இவ்வரிகளே சான்று பகர்கின்றன.

நூல்களில் பல, அவற்றை எழுதியவர்கள் காலத்திலேயே பயனற்றந்தவையாகி (obsolete) விடுகின்றன. சில ஒரு நூற்றாண்டுக்கு, இன்னும் சில, சில நூற்றாண்டுகட்குத் தாங்குகின்றன. குறள் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னும் வழக்கில் இருக்கின்றது. பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதை ஒரு வாழ்க்கை நெறியாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுபவர் தொகை கூடுகிறது, குறையவில்லை. எனவே ஒரு நூலுக்குச் சிரஞ்சீவித்துவம் அளிக்கும் கூறுபாடுகள் எவை? காலம் கடந்து நிற்கும் தன்மையுடைய கூற்றுகளின் உயிர் ஊற்று எஃது என்பதை எண்ண வேண்டும்.

குறள் போன்ற ஒரு நூலுக்குச் சிரஞ்சீவித்துவம் அளிக்கும் கூறுபாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை என நான் கருதுபவை ஐந்து. அவையாவன:

1. மெய்யறிவுச் சார்புடைமை
2. பொதுமை நோக்கு
3. அறிவியல் அணுகுமுறை
4. மனித முயற்சியின் மாண்பு போற்றல்
5. இலக்கியல் இணைந்த இயல்பியல் காணல்
(A possible ideal world)

2

மெய்யறிவுச் சார்புடைமை

ஆங்கிலத்தில் நாம் Information, Knowledge, Wisdom என்ற மூன்று சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். இவற்றிற்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்கள் வரைப்படுத்தப்படவில்லை. இக்கருத்துரையில் நாம் தகவல், கல்வியறிவு, மெய்யறிவு என்ற சொற்களை Information, Knowledge, Wisdom என்பவற்றிற்கு நேரான சொற்களாக எடுத்துக் கொள்வோம். தகவல்கள் அப்போதைக்கப்போது மாறுவன; மறைவன. நாம் எடுத்துக் கொண்ட விவாதத்திற்குத் தகவல் முக்கியமானது அன்று. முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டியவை கல்வியறிவும், மெய்யறிவும்தான். கல்வி அறிவு, மெய்யறிவு என்ற பாகுபாட்டில் அமையும் அறிவுத் துறைகளை, தோராயமாக ஒன்பது வகைகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். எளிதாக, துல்லியமாக அறியத்தக்க துறையிலிருந்து தொடங்கி, படிக்குப்படி அறிவதற்குக் கடினமான துறைகளாக அமையும் வரிசையில் ஒன்பது நிலைகளும் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு:¹

1. Boulding Kenneth E: General Systems Theory - the Skeleton of Science, Management Science, April 1956.

i. அசையாப் பொருள்கள்	அசையாது நிலைத்து நிற்பது	வீட்டின் சுவர், விட்டம், தூண், பொதுவாகக் கட்டடம் போன்றவை.
ii. நெறிப்படுத்தப்பட்ட அசைவுடைய பொருள்கள்	அசைவது: ஆனால் அசைவு நெறிப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று	கடிகாரம் போன்ற கருவி: சூரியன், சந்திரன் போன்ற கோள்கள்
iii. தகவல்கள் அடிப்படையில் செயல்படும் பொருள்கள்	தன்னுள் இயங்கும் தகவல் கருவியின் அடிப்படையில் செயல்படுவது	குளிர்சாதனக் கருவி: வெப்பம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்குக் குறையும் பொழுது, அது தானாக நின்று விடுகிறது.
iv. நெறிப்படுத்தப்படாத அசைவு நிலைப்பொருள்கள்	குழ்நிலைக்கேற்ப மாறுபடும் அசைவு	ஆறு, எரிகின்ற தீ.
v. தாவரங்கள்	வளரும் தன்மை உடையவை, தன் நினைவு இல்லாதவை	புல், செடி, கொடி, மரம்.
vi. விலங்கு	தன்னைப் பற்றிய உணர்வு உடைய உயிர்	விலங்கினம்
vii. மனிதன்	தன் உணர்வு உள்ளவன் : தனக்குத் தெரியும் என்பதைத் தெரிந்தவன்	மனிதர் இனம்
viii. சமுதாயம்	கலை, பொருளாதாரம் அரசியல் போன்றவை கொண்ட மனிதக் கூட்டம்	மானிட சமுதாயம்
ix. மனித நிலையின் வரம்பு கடந்தது (Transcendental systems)	மனித சக்திக்கும் சாதாரணமான சிந்தனைக்கும் அறிவுக்கும் அப்பாற்பட்டவை	தெய்விக நிகழ்ச்சிகள் எனப்படுபவை (Unknownables)

பட்டியலில் வகுக்கப்பட்ட ஒன்பது அறிவு நிலைகளை நான்கு பெரும் பிரிவுகட்குள் வரிசைப்படுத்தலாம். முதல் நான்கும் இயற்பொருள் அமைப்புகளைச் (Physical Systems) சார்ந்தவை. கணிதம், இயற்பியல், வேதியியல் போன்ற அறிவியல் துறைகளும், பொறியியல் போன்ற தொழில்நுட்பத் துறைகளும் இயற்பொருள் அமைப்பில் பயன்படுத்தப்படுபவை. ஐந்து, ஆறு, ஏழு ஆகிய நிலைகள், உயிர்ப்பொருள் அமைப்புகளைச் (Biological Systems) சார்ந்தவை. தாவரவியல் (Botany), உயிரியல் (Biology), விலங்கியல் (Zoology) போன்ற அறிவியல் துறைகளும், மருத்துவம், வேளாண்மை போன்ற தொழில் துறைகளும் உயிர்ப்பொருள் அமைப்பில் பயன்படுத்தப்படுபவை. எட்டாவது நிலை, சமுதாய அமைப்புகளைச் (Social Systems) சார்ந்தது. பொருளாதாரம், அரசியல், சமுதாய இயல் போன்றவை சமுதாய அமைப்பில் பயன்படுத்தப்படுபவை. கடைசியில் இருப்பது தத்துவ விசாரணை, உள்ளுணர்வு ஆகியவை மூலம் உணர்வேண்டிய அமைப்புகளைச் சார்ந்தது (Metaphysical Systems; Transcendental Systems).

இந்நான்கு பிரிவுகளுள் முதலாவது, துல்லியமான அறிவியல் (Exact Science) துறை. இரண்டாவது, தோராயமான அறிவியல் (Empirical Science) துறை. மூன்றாவது துறையில், பொருளாதாரம், அரசியல் போன்றவற்றிற்கு Science என்ற சொல், Economic Science, Political Science என்று பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அவை முறையான அறிவியல் அளவைகட்குள் அடங்குபவை அல்ல. நான்காவது அறிவியலுக்கு அப்பாற் பட்டது என்றே கூறலாம். நாம் இங்கு அறிவியல் (Science) என்ற சொல்லை, அதன் மரபுடன் இணைந்த வழக்கில் (Traditional Usage) பயன்படுத்துகிறோம். மற்றபடி இன்று எதற்கு வேண்டுமானாலும் அறிவியல் (Science) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மாயமும் ஒரு அறிவியல் (Magic is a Science) எனப்படுகிறது. நாம் அப்படிப்பட்ட வழக்கில் அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை.

இயற்பொருள் அமைப்புகள், உயிர்ப்பொருள் அமைப்புகள் ஆகியன பெரும்பாலும் கல்வி அறிவுத் துறையைச் சார்ந்தவை. மூன்றாவதான சமுதாய அமைப்புகள் பற்றிய பிரச்சினைகள்? கல்வியறிவு (Knowledge), மெய்யறிவு (Wisdom) இரண்டும் இடம் பெறுபவை. நான்காவது அமைப்பானது, மெய்யறிவு, அதையும் கடந்த மெய்யுணர்வு நிலையில் அறியத்தக்கது.

நாம் குறிப்பிட்டுள்ள ஒன்பது அறிவுநிலை வகைகளில் முதல் நிலையிலிருந்து ஒவ்வொரு நிலையும் முன்னதை விட, அறிவதற்குச் சற்றுக் கடினமான தன்மையதாகும். பொதுவாக வீட்டின் சுவர், விட்டம் போன்ற ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால் பொறியியல் துறைகளில் வடிவம் அமைப்பதும் (Design) கட்டுவதும் (Construction) எளிதான ஒன்றாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட பளுவின் (Load) கீழ் அது எவ்வாறு செயல்படும்; எவ்வளவு பளு தாங்கும்; எப்படிப்பட்ட Stress, Strain அதனால் உருவாகும் என்பவை எளிதில் நிர்ணயிக்கத்தக்கவை. அதேசமயத்தில் பளுவின் கீழ் அசைகின்ற, நீண்டு சுருங்குகின்ற எந்த ஒரு பொருளானாலும் (Dynamic Object), பொருளின் பகுதி ஆனாலும் அவற்றை வடிவமைப்பதும் உருவாக்குவதும் எளிதல்ல. சான்று: ஆகாய விமானத்தின் பாகங்கள்.

இரண்டாவது நிலைக்கு வரும்பொழுது கடிகாரம் போன்ற, ஞாயிறு, நிலவு ஆகிய கோள்கள் போன்ற நெறிப்படுத்தப்பட்ட அசைவுக்குட்பட்ட பொருள்களைக் குறிப்பிடலாம். நாளை காலை சென்னையில் எத்தனை மணிக்குப் பொழுது புலரும் என்று துல்லியமாகக் கூறிவிடலாம். அதேபோல இன்று மாலை எத்தனை மணிக்குச் சென்னையில் நிலவு தெரியும் என்றும் அறுதியிட்டுக் கூறிவிடலாம். அடுத்துப் பல திங்கள்கட்குப்பின் வரும் சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம் ஆகியவற்றின் நாள், நேரம், அளவு போன்றவற்றை இன்றே கணக்கிட்டுக் கூறிவிடலாம். நம்மால், நம்மிலிருந்து பல்லாயிரம் கல் தொலைவில் உள்ள, நமது சக்திக்கு

அப்பாற்பட்ட பொருள்களின் வரவை, மறைவை இன்று கணக்கிட முடிகிறது. காரணம் இவ்வசைவுகள், நிகழ்ச்சிகள் சில நெறிகட்கு உட்பட்டவை.

நாம் இன்று தொழிற்சாலையில் உருவாக்கும் பல சாதனங்கள், பொறிகள், தம்முள் பொருத்தப்பட்ட தகவல் கருவிகளின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றன. குளிர் சாதனக் கருவி அதனுள் இருக்கும் Thermostat உறுப்பில் நாம் குறிப்பிட்டு வைத்த அளவுப்படி இயங்குகிறது. வெப்பத் தணிவு குறிப்பிட்ட அளவைத் தாண்டி விட்டால், அது தானாக நின்று, வெப்பம் மிகும்பொழுது மீண்டும் இயங்கத் தொடங்குகிறது. இதை முன்றாவது நிலைக்குச் சான்றாகக் கூறலாம். நான்காவது நிலை, இயற்பொருள் அமைப்பு வகையில் சற்றுக் கடினமான ஒன்று. பல ஆயிரம் கல் தொலைவிற்கு அப்பால் இருக்கும் கோள்களின் வருகையை, மறைவைக் கணக்கிடும் நாம், சென்னை வர வேண்டிய ஒரு துரிதத் தொடர் வண்டி (Express Train) எத்தனை மணிக்கு வந்து சேரும் என்று அவ்வளவு துல்லியமாக முன்கூட்டிக் கூற முடியாது. வந்து சேருமா என்று கூட அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. இன்று மாலை தில்லியிலிருந்து கிளம்ப இருக்கும் சென்னை விமானம் சரியாக எத்தனை மணிக்கு மீனம்பாக்கம் வந்து சேரும் என்று நிமிடம் தவறாது துல்லியமாக நாம் முன் கூட்டியே கூறி விட முடியாது. சில சமயங்களில் விமானம் வராமலேயே கூடப் போய்விடலாம். அது போலவே மழை, அதன் அடிப்படையில் ஏற்படும் வெள்ளம், புயல் ஆகியவை நாம் நேரில், அண்மையில் காண்கின்ற ஒன்று என்றாலும் அவற்றின் நிகழ்வுகளை அறுதியிட்டுக் கூறிவிட முடியாது. அறிவு நிலையில் இவை முன் கூறியவற்றை விட நாம் இன்னும் தெளிவு பெறாத நிலையைச் சார்ந்தவை.

மேலே கூறியவை உயிர் அற்ற பொருள்கள். உயிர் உள்ளவையான தாவரங்கள், விலங்குகள் இவற்றிற்கு வரும் பொழுது அவற்றைப் பற்றிய நமது அறிவு, பூதப்பொருள்கள்

(Physical Objects) பற்றிய நமது அறிவைவிட இன்னும் சற்றுக் குறைவாகவே இருக்கிறது. பொறியியல் துறை, மேலே சொன்ன நான்கு நிலையிலுள்ள பூதப் பொருள்கள் பற்றிய அமைப்புகளைப் பற்றியது. தாவரம், விலங்கு, மனிதன் ஆகியவற்றிற்கு வரும்பொழுது நாம் உயிரியல் துறைக்கு வருகிறோம். வேளாண்மை, மருத்துவம் போன்ற துறைகள் இங்கு வருகின்றன.

பொறியியல் துறையில் இருக்கும் தெளிவு, வேளாண்மைத் துறையில் இல்லை. வேளாண்மைத் துறையில் இருக்கும் தெளிவு மருத்துவத் துறையில் இல்லை. மனிதனுடைய உடலைப்பற்றி நாம் தெரிந்திருக்கிற அளவிற்கு அவனது உள்ளத்தை அறியவில்லை. உயிரியல் துறையைச் சேர்ந்தவை அனைத்தும் அறிந்து கொள்வதற்கு இயற்பியல் துறையைச் சேர்ந்தவற்றினும் சற்றுக் கடினமானவை.

சந்திரனை நோக்கி ஏவப்படும் ஒரு விண்கலம் எந்தப்பாதையில் செல்லும்; என்ன வேகத்தில் செல்லும்; எப்போது அது சந்திரனை அடையும் என்று கூற முடிகிறது. கூறவேண்டும் என்று சமுதாயம் எதிர்பார்க்கிறது. அதே சமயத்தில் ஒரு சாதாரண நோய்க்கு இரண்டு மருத்துவர்களை அணுகினால் இரண்டு வகையான காரணம் கூறக்கூடும். வெவ்வேறு மருந்துகளைப் பரிந்துரைக்கக்கூடும். அதில் இவ்வளவு கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறதே என்று யாரும் குறைகூறுவது இல்லை. அதற்குக் காரணம் அவை உயிர்ப்பொருள் அமைப்பைச் சார்ந்தவை. அதிலுள்ள துறைகள் துல்லியமான நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்றவை அல்ல. முதல் ஏழு நிலைகளிலும் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகக் கல்வி அறிவு வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. பழைய காலத்தில் நூல்கள் எழுதியவர், மேலே கூறப்பட்ட எந்தத் துறையைப் பற்றி விளக்கமாக எழுதியிருந்தாலும், இன்று பெரும்பாலும் அவை தவறு என்றோ மிகுந்த குறையுடையவை

என்றோ நிரூபிக்கப்பட்டு விடுவதைப் பார்க்கிறோம். விவிலியம், உலகில் உயிரில்லாப் பொருள்கள், உயிர்ப் பொருள்கள், மனிதர் தோன்றியமை பற்றிப் பேசுகிறது. டார்வின் தத்துவம், இன்று மாறான கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. அரிஸ்டாட்டில் போன்ற, அறிவின் சிகரம் என்று போற்றப்பெற்ற அறிஞர்கள் அன்று எழுதியவை பல, 17-ஆம் நூற்றாண்டுப் பகுதியிலும், பின்னரும் படிப்படியாகத் தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டன. கல்வி அறிவு என்று வரும்பொழுது சமுதாயம் நாளொரு புதுமையும் பொழுதொரு மாற்றமுமாக, வளர்கிறது. நாம் இன்று அறிவு வளர்ச்சி என்று சொல்வதெல்லாம் உண்மையில் கல்வி அறிவு (Knowledge) வளர்ச்சிதான். மெய்யறிவு (Wisdom) வளர்ச்சி அன்று. பொறியியல் துறைகளில் அறிவு நிலையின் மொத்தத் தொகுப்பு, பத்து ஆண்டிற்கு ஒரு முறை இரட்டிக்கிறது. கல்வி அறிவைப் பொருத்தவரை இன்று ஓர் உயர் நிலைப்பள்ளி மாணவனுக்கு இருக்கும் அறிவு கூட அன்று வள்ளுவருக்கு இருந்திருக்காது. அறிவியல் உலகம் கண்டுபிடித்த எண்ணற்ற ஆய்வு உண்மைகள், சாதனங்கள் பற்றி அவர் எண்ணிக் கூடப் பார்த்திருக்க முடியாது. ஆனால் அவை இன்று இளம் சிறுவர்கள் கூட அறிந்தவை. வள்ளுவர் காலச் சமுதாயம் அறியாதவை. கல்வி அறிவில், நாம் வாழும் சமுதாயம் வள்ளுவர் காலச்சமுதாயத்தை விட 2000 ஆண்டு மூத்தது. இரண்டாயிரம் ஆண்டு வளர்ந்தது. மெய்யறிவில் நாம் அதேபோல மூத்தவர்கள் என்று கூற முடியாது. இன்று ஓர் பள்ளி மாணவன் கூடத் தன் தந்தையைக் கல்வி அறிவில் விஞ்சியவனாக இருக்கலாம். ஆனால் அதே சமயத்தில் அவன் மெய்யறிவில் தன் தந்தைக்குச் சமமானவனாகக் கூட இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை.

வள்ளுவர் தமது குறளில் நாளுக்குநாள் மாறி வரும் கூறுபாடுகளைக் கொண்ட கல்வி அறிவுப் பகுதியைப் பெரும் பாலும் தொடவே இல்லை. இது அவருடைய மிகச்சிறந்த

சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுகிறது. உலகத்தைப் பற்றியோ, அதன் உருவம், பரிமாணம் பற்றியோ, அதன் சுழற்சி பற்றியோ, விலங்குகளின், தாவரங்களின் உடல், உயிர், கூறுபாடுகள் பற்றியோ விவரமான அளவில் (Details) அவர் என்ன எழுதியிருந்தாலும் இன்று அவை அப்படியே ஏற்கப்படக்கூடும் என்பதற்கு இடமில்லை. வள்ளுவர் இந்தப் பொருள்களைப் பற்றி எதுவும் பேச முன்வரவில்லை. இவற்றைப் பற்றி வள்ளுவர் எந்தக் கருத்தும் கொண்டிருக்க வில்லை என்பதன்று. வள்ளுவர் காலத்துச் சமுதாயம், எதையும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதுமன்று. இவற்றைப் பற்றிய அறிவின் நிலைமையை, காலந்தோறும் மாறும் தன்மையை, வளரும் தன்மையை அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். எனவே அவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதை அவர் தவிர்த்திருக்கிறார். இரண்டு அதிகாரங்களில் வள்ளுவர் இந்தப் பாதையிலிருந்து சற்று விலகுகிறார். ஒன்று "வான் சிறப்பு": இரண்டாவது "மருந்து". ஆனால் இவ்விரண்டையும் அவர் மிகக் கவனமாகவே கையாண்டிருக்கிறார். இதைப் பின்னர் சற்று விரிவாகக் காண்போம். மனிதனைப் பற்றிக் கூறும் போது கூட அவனைச் சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பாகத்தான் கூறினாரே தவிர, தனி மனிதனின் உடற் கூறுபாடுகள், உளக்கூறுபாடுகள், பற்றி அவர் பேசவில்லை. தனிமனிதனைப்பற்றி அறிவதை விட ஒரு சமுதாயத்தைப்பற்றி அறிவது கடினம். தனி மனிதனின் உளக் கூறுபாடுகளை அறிந்தவர், உளவியல் பேராசிரியராகிறார். ஒரு சமுதாயத்தின் உளக் கூறுபாடுகளை அறிந்தவர், அந்நாட்டின் முதலமைச்சராகிறார்.

மெய்யறிவு, காலத்துக்குக் காலம் மாறும் தன்மை உள்ளதன்று. கடந்த 50,000 ஆண்டுகளில் மனித மூளையின் பரிமாணத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்று ஏல் (Yale) பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த டாக்டர் நீல் மில்லர் (Dr. Neal E. Miller) கூறியிருக்கிறார். பனி யுகத்திலிருந்து (Ice age)

இன்று வரை மனிதனின் மூளையில் பெரிதாகக் கூறக்கூடிய மாற்றம், வளர்ச்சி எதுவுமில்லை என்று அறிவியல் நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர். எனவே நாம் காணும் வளர்ச்சிகள் அனைத்தும் கல்வி அறிவு. வளர்ச்சியேயாகும். இருக்கின்ற மூளையின் சக்தியை மேலும் மேலும் பயன்படுத்தி, நம்மைச் சுற்றியிருப்பன வற்றைப் பற்றி மேலும் மேலும் ஆய்ந்து பல புதிய உண்மைகளைக் கண்டு வருகிறோம். முன்பு கூறியதுபோல வள்ளுவரைவிட, நாம் கல்வியறிவில் 2000 ஆண்டுகள் மூத்தவர்கள். ஆனால் மெய்யறிவில் அன்றைய மிகச்சிறந்த அறிஞர்களைவிட நாம் முன்னேறியவர்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை.¹ மெய்யறிவுத் துறையில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள், வளர்ச்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை அல்ல. எனவே, வள்ளுவரைப் போன்ற சிந்தனையாளர்கள், மேதைகள் கூறியவை அன்று உண்மையாயின், அன்று பயனுடையவை யாயின் அவை இன்றும் நமக்குப் பொருந்தும். கூறிய காலத்திலேயே அவை குறையுடையவையாயின் அவை அன்றும் பொருந்தா: இன்றும் பொருந்தா.

திருக்குறளில் காணப்படும் கருத்துகளில் மிகப் பெரும் பாலானவை மெய்யறிவுத் துறையைச் சார்ந்தவை: எனவே அவை பெரும்பாலும் காலங்கடந்தவை.

காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்

ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

102

என்ற குறளின் கருத்து, மனிதன் தனித்து நிற்காது ஒரு சமுதாயப் பிராணியாக வாழும் காலம் வரை பொருந்தும்.

உதவி வரைத்தன்று உதவி உதவி

செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

105

1. We are more knowledgeable. We are not necessarily wiser.

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு. 127

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு. 396

மேலே கூறியுள்ளவை போன்ற பல நூறு குறள்களின் கருத்துகள் மனித சமுதாயம் என்றென்றும் ஏற்கத்தக்கவை. அவை மெய்யறிவின்பாற்பட்டவை. அவற்றிற்கு வயதில்லை.

இயன்றவரை மனித சமுதாயத்தின் முழுமை பற்றியும் எண்ணி, அதன் இயல்புகளை ஆய்ந்து அதன் நிறை குறைகளைத் தெரிந்து கரும்பிலிருந்து சாறு பிழிவது போல, மானிட வாழ்வின் இயற்கையிலிருந்து நிலைக்கக்கூடிய சில உண்மைகளை, அதே சமயத்தில் பயன்படக்கூடிய சில உண்மைகளைத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார்.

அரசியல் அமைப்புகள் மாறலாம். ஆட்சி முறைகள் மாறலாம். பொருளாதாரத் தத்துவங்கள் மாறலாம். சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் மாறலாம். அம்மாற்றங்கள் காலத்தாலும் நிகழலாம். இடத்தாலும் நிகழலாம். மேலெழுந்தவாரியான இத்தோற்றங்களைக் கடந்து, மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வில், அதன் ஆழத்தில் நிலைத்து நிற்கும் அடிப்படைகள் (Unshifting Foundations) சில உள்ளன. வள்ளுவர் இயன்ற அளவில் இந்த நிலையில் நின்று, வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை வகுத்திருக்கிறார். குறளின் இந்தக் கூறுபாடு, அது காலங்கடந்து, இடம் கடந்து நிற்கத் துணை புரிகிறது.

3

நீர்ஸ்ர அமையாது உலகு

குறள் பெரும்பாலும் மெய்யறிவுச் சார்புடையது. கல்வி அறிவு சார்ந்த பூதப் பொருள்கள், அவை பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றிப் பேசுவதை வள்ளுவர் தவிர்த்திருக்கிறார் என்று கூறினோம். ஆனால் "வான் சிறப்பு" மழை பற்றிப் பேசுகிறது. மழை இயற்பொருள் அமைப்பைச் (Physical System) சார்ந்ததே. அறிவியல் ஆய்வாளர்தம் முயற்சிகள் காரணமாக, பொறியியல் கணிப்புகள் காரணமாக, மழை பற்றிய நமது கல்வியறிவு (Knowledge) வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. மேலும் வளரும். வள்ளுவர் காலச்சமுதாயத்திற்கு, மழை பற்றிய இன்றைய தெளிவின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே இருந்திருக்கும். வான் சிறப்பு என்ற தலைப்பில் வள்ளுவர் மழையின் இன்றியமையாமையைப் பற்றி மட்டுமே கூறுகிறார். அதன் நிகழ்வின் கூறுபாடுகள் பற்றிப் பேசவில்லை. மனித சமுதாய வாழ்விற்கு நீரின் தேவை இருக்கும் வரை, வள்ளுவரின் 'வான் சிறப்பு' ஏற்கப்படுவதாகவே இருக்கும். இவ்வதிகாரத்தில் வரும் பத்துக் குறள்களில் ஒன்று குறிப்பாக நமது கவனத்தைக் கவர்கிறது.

நீரின்றி அமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின்றி அமையாது ஒழுக்கு. 20

என்பது வான் சிறப்பில் கடைசியாக வரும் குறள். இதற்கு உரை கூறவந்த பரிமேலழகர்,

“எவ்வகை மேம்பட்டார்க்கும் நீரையின்றி உலகியல் அமையாதாயின், அந்நீர் இடையறாதொழுகும் ஒழுக்கும் வானையின்றியமையாது” என்கிறார். இக்குறளுக்கு, “நீரையின்றி அமையாது உலகாயின் எத்திறத்தார்க்கும் மழையையின்றி ஒழுக்கம் நிரம்பாது என உரைப்பாரும் உளர்” என்றும் பரிமேலழகர் கூறுகிறார். பேராசிரியர் மு.வ. தமது உரையில் மேலே இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ள பொருளையே கூறுகிறார். பரிமேலழகர் உரையே முறையானதாகப் படுகிறது. இந்தக் குறளின் மூலம் ‘மழையின்றி உலகில் நீர் இல்லை’ என்ற கருத்து தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. மழையின்றி நீரில்லை என்பது பெரிய கண்டுபிடிப்பாகுமா என்ற கேள்வி எழலாம். இன்று அறிவியல் துறையில் ஈடிணையின்றி விளங்கும் மேலைநாடுகளில் இதைப்பற்றி 17 ஆவது நூற்றாண்டுவரை நிலவி வந்த கருத்தை இங்கு கூறுவது பொருத்தமானதாகும். பொதுவாக உலகில் பல இடங்களில் பல உயிர் ஊற்றுக்கள் (Life Springs) காணப்படுகின்றன. எண்ணற்ற உயிர் நதிகள் (Perennial Rivers) ஓடுகின்றன. இவற்றில் வருடத்திற்கு 365 நாள்களிலும் நீருக்குப் பஞ்சம் இல்லை. மழை நாள்தோறும் பெய்யும் ஒன்று அன்று. எத்தனையோ நாடுகளில் வருடம் முழுவதுமாகச் சேர்ந்து சில மாதங்கள் மட்டுமே மழை பெய்கிறது. நமது நாட்டின் நிலையும் அதுவே. பல மாதங்கள் வறண்டவையாகவே வந்து போகின்றன. அப்படி இருக்க, ஊற்றுக்களிலும், நதிகளிலும் தொடர்ந்து தண்ணீர் எப்படி வருகிறது என்ற கேள்வியை மேலை நாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள் 2500 ஆண்டுகட்கு முன்பே எழுப்பினர். மேலும் அவர்கள் தங்களுடைய யூகத்தினால் தெரிந்து கொண்ட அளவில், மழையினால் வரும் நீரை விட வருடம் முழுவதும் ஓடும் நதி நீரும், வருடம் முழுவதும் ஓடும் ஊற்றின் நீரும் அளவில் அதிகம் என்று நம்பினார்கள். இந்த நம்பிக்கை 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை இருந்தது. இரண்டு வகையான

தத்துவங்கள் மேலை நாடுகளில் நிலவி வந்தன. கடலிலிருக்கும் நீர், நிலத்தினடியில் இருக்கும் குகைவழிகள் மூலமாக நிலத்திலிருந்து மலைப் பகுதிகளை அடைந்து, அங்கு மலைகளின் அழுத்தம் காரணமாக ஊற்றாக வெளிவருகின்றது என்பது ஒரு நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையைப் பிளேட்டோவும் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இது ஓர் ஐயத்திற்கு இடம் அளிக்கிறது. கடலில் இருக்கும் நீரே நிலத்தினடியில் குகைவழிகள் மூலம் மலை வரை சென்று, அங்கிருந்து ஊற்று நீராக வருவதாயின் அந்த ஊற்று நீர் உப்பு நீராக இருக்க வேண்டும். ஊற்று நீர் உப்பு இல்லாதிருப்பது எப்படி? இந்தக் கேள்விக்குப் பலவிதமான காரணங்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று அரிஸ்டாட்டிலால் கூறப்பட்டதாகும். கடல் நீர் ஆவியாக மாறுகிறது. அந்த ஆவி மேகமாக வானில் மிதந்து நிலத்திற்கு வந்து மழையாகப் பொழிகிறது. இஃது எல்லாரும் அறிந்த ஒன்று. இதைப்போலவே ஆவியாக மாறும் நீரின் ஒரு பகுதி நிலத்தின் அடியில் இருக்கும் குகை வழிகள் மூலமாக மலையில் பாறைகள் வரை சென்று அங்கு மலைச் சரிவுகளில் ஊற்றாகவும், நதியின் தொடக்க இடமாகவும் அமைகிறது என்று சொன்னார். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த லுகிரிஷியஸ் (Lucretius) கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிளினி (Pliny) போன்ற ரோமன் அறிஞர்களும் பிளேட்டோவின் விளக்கத்தினை ஏற்றுக் கொண்டனர். கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த செனகா (Seneca), அரிஸ்டாட்டிலின் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். மத்திய காலப் பகுதி வரை மேலைநாட்டுத் தத்துவஞானிகள் அனைவரும் ஊற்றுக்கள் அனைத்தும், கடலில் இருந்து நிலத்திற்கு அடியில் வரும் நீரின் மூலம் உருவாகின்றன என்று நம்பினர். மக்களுக்கும் அவ்வாறே கூறினர். ஓரளவிற்கு மேலை நாட்டு அறிஞர்களில், மழை ஒன்றே நீருக்குத் தோற்றுவாய் என்ற கருத்தை முதலில் உணர்ந்தவர் லியானார்டோ டாவிஞ்ச்சி (Leonardo da Vinci - 1452-1519) என்றுதான் கூற வேண்டும்.

பிற்கால அறிஞர்களில் இக்கருத்தைக் கூறியவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் பிரெஞ்சு நாட்டைச் சேர்ந்த பாலிசி (Palissy) என்பவர் ஆவார். அவர் ஏழையாகப் பிறந்தவர். கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளைக் கற்றவர் அல்லர். எனவே அந்த இலக்கியங்களால் பாதிக்கப்படாது சுயமாகச் சிந்தித்தார். அவர் கீழ்க்காணுமாறு எழுதினார்:

“மண்ணும், வானமும் தவிர நான் பார்க்கவும், படிக்கவும் எனக்கு நூல்கள் இல்லை. இவை இரண்டும் எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் நூல்கள் ஆகும். .... நான் ஊற்றுக்கள் எப்படி உருவாகின்றன என்பதைப் பற்றி நீண்ட காலம் சிந்தனையைச் செலுத்தினேன். இறுதியாக மழை ஒன்றுதான் ஊற்றுக்களுக்கு அடிப்படை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்”

17ஆம் நூற்றாண்டில் பெரோ(ல்ட்) (Perrault) என்பவரும் எட்மே மாரியோட் (Edme Marriotte) என்பவரும் இந்தப் புதிருக்கு இறுதியான விடை கண்டவர் ஆவர். பெரோ(ல்ட்) பிரெஞ்சு நாட்டைச் சேர்ந்தவர். செயன் (Seine) நதியின் நீர்ப்பகுதியில் பெய்யும் மழையையும் அந்தப் பகுதியில் ஓடும் நீரையும் கணக்கிட்டார். அதன்படி பெய்யும் மழை நீர் நதியில் ஓடும் மொத்த நீரைவிட ஆறு மடங்கு அதிகம் ஆகும் என்று தெளிந்தார். இதே போன்றதொரு சோதனையை இந்த நதியில் வேறு இடத்தில் மாரியோட் (Marriotte) என்பவரும் செய்தார். அவர்கள் வாழ்ந்தது 17ஆம் நூற்றாண்டு.

இந்தக் காலப் பகுதியில்தான் நீரின்றி அமையாது உலகு எனின், அந்த நீரும் மழையின்றி அமையாது என்பது உறுதியாக்கப்பட்டது. இதே கருத்தை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இவ்வளவு தெளிவாக வள்ளுவர் கூறியிருப்பது அந்தக் காலத் தமிழ் மக்களுடைய அறிவு நிலையைக் காட்டுகிறது என்பதோடு, வள்ளுவர் அன்றைய சூழ்நிலையில் வளர்ந்திருந்த

கலைகள் அனைத்தையும் ஈடுபாட்டுடனும் தெளிவுடனும் அறிந்திருந்தார் என்பதையும் காட்டுகிறது. 'வான்சிறப்பு' என்ற தலைப்பில் இயற்பொருள் அமைப்பில் (Physical System) கல்வி அறிவுத் (Knowledge) துறையைச் சேர்ந்த பொருள் பற்றிப் பேசுகிறார் என்றாலும் அறிவு வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் மாற்றங்கட்கு உட்படாத நிலைத்த உண்மையையே கூறிச் சென்றிருக்கிறார். அவரது இந்த அணுகுமுறை, நூல் முழுவதும் அவர் பேசும் எல்லாத் தலைப்புகளிலும் விரவி வருவதைப் பார்க்கலாம்.

பொதுமை நோக்கு

தமிழில் நொதுமல், பொதுமை என்ற இரு சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நொதுமல் என்பதை Neutrality என்பதற்கும், பொதுமை என்பதை Generalisation என்பதற்கும் நேரான சொற்களாக எடுத்துக் கொள்வோம். உண்மைகள் பற்றிய கூற்றினைப் பொதுமைப்படுத்துவது தெளிவின் உச்சநிலையாகும். தனித்தனிப் பொருள்களுக்கு விதிகள் காண்பது ஆய்வின் முதல் நிலை. எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பொதுவான விதிகள் காண்பது ஆய்வின் முதிர்ந்த நிலை.

நியூட்டனின் மூன்று விதிகளைப் பார்ப்போமானால் அவை கல்லாலான பொருளுக்கும் பொருந்தும்; மரத்தாலான பொருளுக்கும் பொருந்தும். நிலத்திற்கும் பொருந்தும்; நிலவுக்கும் பொருந்தும். அவ்விதிகளில் எந்தப் பொருள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுப் பேசப்படவில்லை. இன்றைய அறிவியல் துறையின் அடிப்படையாக விளங்கும் நியூட்டனின் தத்துவம் ஆறு அல்லது ஏழு வரிகளில் அடங்கி விடுகின்றது. பருப்பொருள், அதாவது Matter என்ற பொதுச் சொல்தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அந்தப் பருப்பொருள் என்ற இடத்தில் நமக்கு எது தேவையோ அதைப் பொருத்திக் கொள்ளலாம். பழங்காலத்தில் மனிதன் மரத்தைப் பார்த்து முதலில் அதற்கு வேம்பு, ஆல், அரசு என்று தனித்தனியாகப் பெயர் வைத்தான். அதற்குப் பின்னர்தான் அவை

அனைத்தும் 'மரம்' என்ற ஒரு பொதுத் தொகுப்பைச் சேர்ந்தவை என்ற உண்மையைக் கண்டான். விலங்குகட்கு, முதலில் சிங்கம், புலி, கரடி என்று தனித்தனிப் பெயர்களைத் தான் கண்டான். பின்னர்தான் இவை அனைத்தும் 'விலங்கு' என்ற ஒரு தொகுப்பைச் சார்ந்தவை என்று கொண்டு, இவை அனைத்தையும் குறிப்பிடும் 'விலங்கு' என்ற சொல்லை உருவாக்கினான். எனவே அறிவியல், பொறியியல் துறைகளாயினும், சமுதாயத் துறையாயினும் விதிகளைப் பொதுமைப்படுத்துவது அந்தத் துறையின் அறிவு வளர்ச்சியின் உயர்ந்த நிலையாகும். இந்தக் கூறுபாட்டில் குறள் தலைசிறந்து நிற்கிறது.

வள்ளுவர், குறளில் சொல்லின் வன்மை பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் எந்த மொழியின் பெயரையும், தம் தாய் மொழியான தமிழ் உட்படக் குறிப்பிட மாட்டார். நாடு பற்றிப் பேசுவார்: ஆனால் எந்த நாட்டின் பெயரையும் குறிப்பிடமாட்டார். எந்த இனத்தின் பெயரையும் குறிப்பிடமாட்டார். நீரைப் பற்றிப் பேசுவார். நதி வளத்தின் தேவை பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் எந்த நதியின் பெயரையும் குறிப்பிட மாட்டார். வான் பொய்க்கினும் தான் பொய்யாக் காவிரியோ, பொருநையோ, வைகையோ குறளில் இடம் பெறவில்லை. அரசு, அமைச்சு, ஆட்சி பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் அரசு பரம்பரையையோ, மூவேந்தரையோ குறிப்பிட மாட்டார். நாடு பற்றிய பெயரோ, அரசு பரம்பரை பற்றிய பெயரோ, மதம் பற்றிய பெயரோ, இலக்கிய, இலக்கண நூல் ஆசிரியர் பற்றிய பெயரோ, குறளில் இடம் பெறாது. பேசுவது அனைத்தும் பொதுவாகவே பேசப்படுகிறது. இது எண்ணி, எண்ணி வியக்கத்தக்க கூறு பாடாகும். வள்ளுவர் தாம் கூற எடுத்துக்கொண்ட எல்லாத் தலைப்புகளிலும் இந்தப் பொதுமையைத் தொடர்ந்து கையாளுகிறார்.

பொருட்பாலில் 'காலமறிதல்' என்பது ஓர் அதிகாரம். அதில் ஒரு குறள் கருவியையும், காலத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறது.

அருவினை என்ப உளவோ கருவியாற்
கால மறிந்து செயின்.

483

இதற்கு, "செய்வதற்குரிய காலம் அறிந்து செய்து முடித்தற்காம் கருவிகளுடன் செய்பவர்க்கு, செய்தற்கரிய வினைகளில்லை" என்பது பொருள். இன்றைய பணியை இன்றைய கருவி கொண்டு செய்ய வேண்டும். கருவி, வினையைப் பொருத்து மாறலாம்; காலத்தைப் பொருத்து மாறலாம். வள்ளுவர், கருவி என்று ஓர் இடத்தில் அன்று; பல இடங்களில் பேசுகிறார் என்றாலும், என்ன கருவி என்று எந்த இடத்திலும் கூறவில்லை. அவர் சில கருவிகளைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருப்பாராயின் அவை இன்று கண்காட்சிப் பொருள்களாக மாறியிருக்கும். அவை தொடர்பான குறள்கள் நமக்கு வரலாற்றுச் செய்தியாக வேண்டுமானால் பயன்படக்கூடும். மற்றபடி இன்று முழுமையும் பயனற்றந்த (Obsolete) தாயிருக்கும். கருவி என்று சொல்லி அத்துடன் விட்டுவிட்டார். அந்தக் கருவி என்ற இடத்தில் ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கலப்பையைப் போட்டு நிரப்பலாம்: அல்லது இந்த நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த புதுமைக் கருவியாகிய கணிப்பொறியையும் போட்டு நிரப்பலாம். கணிப்பொறியிலிருந்து, கலப்பை வரை எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற கருவிக்கு இடம் வைத்து விட்டுப் போனதுதான் வள்ளுவர்தம் மாண்பு.

மனித சமுதாய வளர்ச்சியை, அமைதியாக ஆய்வோமானால்; அது கருவி வளர்ச்சியோடு இணைந்திருப்பதைக் காணலாம். பழங்கால நாகரிக நிலையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, கற்காலம், இரும்புக் காலம், வெண்கலக் காலம் என்று கூறப்படும் பிரிவுகள் கூடக் கருவிகள் செய்வதற்கு மனிதன் பயன்படுத்திய பொருள்களைப் பற்றிய அடிப்படையிலமைந்தவைதாம். சுமார் 7000 அல்லது 8000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாம் அடையாளம்

கண்டு கொள்ள முடியாத ஒரு மேதையால் கலப்பை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மனிதனின் நாகரிக வாழ்விற்கு வித்திட்டதே கலப்பைதான். அதனடிப்படையில் தொடங்கியது வேளாண்மை நாகரிகம். 'சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்' என்னும் இடத்தில், 'ஏர்' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். உழவு இருக்கும் வரை, உழுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கருவி எப்பொருளாலாயினும் 'எவ்வுருவிலமையுமாயினும்' எவ்வகைச் சக்தியால் இயக்கப்படுவதாயினும் அது 'ஏர்'தான். இயந்திரக் கலப்பையும் (Tractor) ஏர்தான். எனவே, வேளாண்மை என்னும் வினை இருக்கும் வரை ஏர் என்னும் கருவிக்கு இடம் உண்டு. 18-ஆவது நூற்றாண்டில் ஆவிப்பொறி (Steam Engine) கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது தொழில் நாகரிகத்தைத் தொடங்கி வைத்தது. 1950ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கணிப்பொறி (Computer) இன்றைய அறிவுகத்தைத் (Knowledge Era) தொடங்கி வைத்தது. இந்த மூன்று கருவிகளும் மனித சமுதாயத்தின் கடந்த பத்தாயிரம் ஆண்டு வரலாற்றின் மூன்று முக்கிய கட்டங்களை உருவாக்கியவை.¹

நாம் எடுத்துக் கொண்ட பணிக்கு ஏற்ற கருவியால் அதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். கருவி என்ற இடத்தில் முன்பு கூறியதுபோல, கலப்பையிலிருந்து கணிப் பொறி வரை எதை வேண்டுமானாலும் பொருத்திக் கொள்வது நமது பணி. அல்லது நமக்கிருக்கும் உரிமை. அந்த உரிமையை வள்ளுவர் பறிக்கவில்லை; அதில் அவர் தலையிடவில்லை. இன்னிள்ள பணிகள் என்று வகுத்து அதற்கு இன்னிள்ள கருவிகள் என்று அவர் அட்டவணையிடவில்லை. அப்படிச் செய்திருப்பாரானால், நாம் முன்பு கூறியது போல அது ஒரு வரலாற்று

1. வா.செ. குழந்தைசாமி: அறிவியல் தமிழ்: அத்தியாயம் 1, கருவி வளர்ச்சி; பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1985.

ஆசிரியனுக்கு வேண்டுமானால் பயன்படும். இன்றைய வாழ்விற்குப் பயன்படாது.

வள்ளுவரின் பொதுமை நோக்குக்கு இன்னொரு சான்று பார்ப்போம். நீதி நூல்கள், அறநூல்கள் எனின் ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசாத நூல்கள் இல்லை. ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசாத இலக்கியமும் இல்லை. ஒழுக்கத்தை வள்ளுவர் பெரிதும் வற்புறுத்துகிறார். அதற்கென ஓர் அதிகாரமும் வகுத்திருக்கிறார். அதிலுள்ள பத்துக் குறள்களிலும் ஒழுக்கத்தின் மேன்மை பேசுகிறார்; ஒழுக்கத்தின் உயர்வு பேசுகிறார். நல்லொழுக்கத்தின் தேவையை நன்கு வற்புறுத்துகிறார். தீயொழுக்கத்தின் சிறுமையைக் கூறுகிறார். ஆனால் இவை இவை நல்லொழுக்கங்கள், இவை இவை தீய ஒழுக்கங்கள் என்று அந்த அதிகாரத்தில் பட்டியலிடவில்லை.

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினு மோம்பப் படும். 131

ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி. 137

நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும். 138

இவ்வாறு அதிகாரம் முழுவதும் 'ஒழுக்கம்', 'நல்லொழுக்கம்', 'தீயொழுக்கம்' என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துவாராயினும், அதை அவர் இன்னது, இன்னது என்று விளக்க, விவரிக்க முற்படவில்லை. ஒழுக்கம் என்ன என்பதுபற்றி எதுவுமே கூறாது விட்டாலும், அது ஒரு குறையாகத்தான் இருக்கும். எது ஒழுக்கம் என்று தெரியாது எப்படி அதைக் கடைப்பிடிப்பது? எனவே கடைசிக் குறளில் சிறிது விளக்கம் கொடுக்க முயல்கிறார்.

உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார். 140

என்கிறார். உலகம் எதைச் சிறந்த ஒழுக்கம் என ஏற்கிறதோ அதன் வழி நிற்க வேண்டும் என்பதுதான் அவர் கொடுக்கும் விளக்கம். அவர் காட்டும் பாதை.

ஒழுக்கம் பற்றிய ஒரு சமுதாயத்தின் 'அளவை' காலத்துக்குக் காலம் மாறக்கூடும்; வளரும் சமுதாயத்தின் விழுமங்களும் (Values) வளருபவை; மாறுபவை. மிகச்சிறந்த பகுத்தறிவாளரான பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் (Bertrand Russell) பின்வரும் அறிவுரையைக் கூறுகிறார். எந்த ஒரு பிரச்சினையானாலும், அதைப்பற்றி அந்தத் துறை அறிஞர்கள் ஒருமனதோடு கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது அதைச் சாதாரண மக்கள் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அறிஞர்களுக்குள் கருத்து வேற்றுமை இருக்குமானால் சாதாரண மக்கள் அந்தப் பொருள்பற்றிய தங்கள் முடிவை ஒத்திப்போட வேண்டும். 'உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல்' என்றார் வள்ளுவர். உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு: எனவே, அறிஞர்கள் கூறுவதை ஏற்று நடப்பது உலகத்தோடொட்ட ஒழுகல் ஆகும். பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் கூறுவதுபோலவே, எப்பொருளாயினும் அத்தத் துறையில் அறிஞர்கள் என்று கூறுப்படுபவர்கள் ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொண்ட ஒன்று, சாதாரண மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டும் என்கிறார். இந்தக் குறளைக் குறை கூறுவார் உண்டு. 'உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் அறிவுடைமை என்றால் தந்தையிலிருந்து மகன் வேறுபட மாட்டான். மகனிலிருந்து பேரன் வேறுபடமாட்டான், மாற்றம் எதுவும் நிகழாது. எனவே வளர்ச்சியும் இருக்காது' என்று வாதிடுவோர் உண்டு.

மாற்றம் என்பதும், புரட்சி என்பதும் எல்லாரும் செய்யும் ஒன்றன்று. புரட்சி செய்வதற்கும் ஒரு தகுதி வேண்டும்; ஒரு பின்னணி வேண்டும். ஆய்வு என்பதும் அனைவரும் ஈடுபடும் தொழில் அன்று. அனைத்தையுமே ஆய்வு செய்து ஒருவர் ஏற்க வேண்டுமென்பதும் நோக்கமன்று. வாழ்க்கையில் சிலவற்றை

நமது அறிவின் அடிப்படையில் அறிந்து கொள்கிறோம். இன்னும் சிலவற்றை அறிஞர்கள் கூற்றின் அடிப்படையில் ஏற்கிறோம். எல்லாவற்றையும் நாம் நம் முயற்சியாலேயே அறிந்து ஏற்பது என்பதும் இயன்ற ஒன்றன்று. எதை நாமே அறிந்து கொள்ள முயல்வது, எதை அறிஞர் கூற்றின் அடிப்படையில் ஏற்பது என்பதில் நமக்குத் தெளிவு வேண்டும்.¹ ஒரு சாதாரணக் குடிமகன் புரட்சியாளன் அல்லன். புதிய சிந்தனையாளனுமல்லன். பொதுவாக அவனது நடைமுறை உலகத்தோடு அதாவது அறிஞருலகம் காட்டிய வழியில் ஒட்ட ஒழுக்குவதாக இருக்க வேண்டும்.

'ஒழுக்கம்' என்ற சொல் எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் பொது: எல்லாக் காலத்திற்கும் பொது. எல்லாச் சமயங்கட்கும் பொது. ஒவ்வொரு பண்பாட்டிற்கும் ஒழுக்கம் அடிப்படை. ஆனால் எது ஒழுக்கம் என்பதில் ஒருமை காண்பது எளிதன்று. வில் டூரன்ட் (Will Durant) என்ற அறிஞர் ஓர் அழகான விளக்கம் கூறுகிறார். முதலில் உலகத்தில் உள்ள எல்லாச் சமுதாயங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் எவை எவை எல்லாம் நல்லொழுக்கம் என்று கருதப்படுகின்றனவோ அவற்றை எல்லாம் பட்டியல் இடுவோம். அப்படி பட்டியல் இட்ட பிறகு, மீண்டும் ஒவ்வொரு சமுதாயமாக எடுத்துக் கொண்டு, அந்தப் பட்டியலில் அந்தச் சமுதாயத்தில் ஒழுக்கத்திற்கு மாறானவை என்று கருதப்படுபவற்றைப் பட்டியலிலிருந்து விலக்குவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தனது ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமானது என்று கருதுவதை எல்லாம் நீக்கினால் இறுதியில் பட்டியலில் எதுவும் மிஞ்சாது என்கிறார்.

1. We accept certain things on authority: certain others on the basis of our knowledge and understanding. We must know what to, and what not to accept on authority. The capacity as well as the length of life of an individual is too limited for anyone to investigate and find for himself everything.

ஒழுக்கம் தேவை என்று மனித சமுதாயம் ஒப்புக் கொள்ளுமாயினும் நடைமுறையில் எது ஒழுக்கம் என்பதில் பல கருத்து வேறுபாடுகள் அடிப்படையிலேயே இருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயம் ஒழுக்கமான நடைமுறை என்று கருதியது. அதே சமுதாயத்தில் இன்னொரு காலகட்டத்தில் ஒழுக்கம் அற்றதாகி விடலாம். "உடன்கட்டை ஏறுவது" இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் ஒழுக்கமாகக் கருதப்பட்ட காலம் உண்டு. இன்றைய இந்தியச் சமுதாயம் அதை ஏற்காது. அந்தக் காலகட்டத்திலேயே கூட அது மற்றொரு சமுதாயத்தில் ஒழுக்கம் அற்றதாகக் கருதப்பட்டது. பலதார மணத்திற்குச் சம்மதம் அளிக்கும் சமுதாயங்களும் உண்டு. தண்டனை அளிக்கும் சமுதாயங்களும் உண்டு. எல்லாச் சமுதாயத்தினராலும், எல்லாக் காலத்திலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையில் வேறுபாடில்லாத பொதுவான ஒழுக்கம் என ஒன்று காண்பது கடினம். கொள்கையளவில் சில அடிப்படை விதிகளை ஒப்புவது வேறு. அதை நடைமுறையில் கடைப்பிடிப்பது வேறு. நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்க ஏற்கப்படுவதுதான் ஒரு சமுதாயத்தின் ஒழுக்கம். எனவேதான் வள்ளுவர் ஒழுக்கம் என்ற பண்பைக் கூறினாரே தவிர, அதற்குப் பட்டியலிடும் முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தால் முடி ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கி மக்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் இருக்கும் இன்றைய சமுதாயம் வரை வளர்ந்துள்ள நாம், அவர் காலத்திய பல ஒழுக்கங்களை இன்று புறக்கணிக்க வேண்டியிருக்கும்.

கற்பு ஒரு சிறந்த ஒழுக்கம். இதனை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்வர். அதற்குத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தலையாய இடத்தைக் கொடுத்தது. கற்பு என்றால் என்ன என்பதில் உலகம் ஒப்பிய வரையறை இல்லை. அது பற்றிப் பல அணுகுமுறை இருப்பதைக்

காணலாம். ஆகவே கற்பு என்ன என்று வரையறுத்தால்தான் அதை நடைமுறைப்படுத்த முடியும். 'கற்புடைப்பெண்டிர் பிறர் மனம் புகார்' என்ற நிலையிலிருந்து திருமணம் செய்து கொண்ட கணவனும், மனைவியும் அந்தத் திருமணம் முறியாதவரை ஒருவருக்கொருவர் உண்மையோடு வாழ்வதும், திருமணம் முறியுமாயின் மறுமணம் செய்து கொள்வதும் கற்புடைமைதான் என்ற நிலைவரை, இன்றைய உலகில் பல சமுதாயங்களில் எது எது கற்பென்று கருதப்படுகிறதோ அவற்றையெல்லாம் விளக்கினால், அதற்கே ஒரு கலைக் களஞ்சியம் தேவை. இந்த நிலையை உணர்ந்த வள்ளுவர், ஒழுக்கம் என்ற அதிகாரத்தில், எது ஒழுக்கம் என்ற விளக்கத்தில் பெரும்பாலும் ஈடுபடவில்லை. என்றாலும் எது ஒழுக்கம் என்று ஒன்றுமே சொல்லா விட்டாலும் முறையன்று. எனவே

**உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார்.**

140

என்று கடைசியில் கூறியிருக்கிறார். உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு ஆதலின் ஒரு சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோர் அதாவது அறிஞர் எது ஒழுக்கம் என்று கருதுகிறார்களோ அதுவே ஒழுக்கம். எனவே ஒழுக்கம் என்ற கூறுபாடு காலத்துக்குக் காலம் சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம் எடுக்கும் எல்லா அவதாரங்களையும் இக்குறள் உள்ளடக்கித் தன்வயமாக்கிக் கொள்கிறது.

கல்வியை வள்ளுவர் பெரிதும் வற்புறுத்துகிறார். கல்வி, கல்லாமை என இரண்டு அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். கேள்வியையும் கல்வியோடு தொடர்புடைய அதிகாரத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இந்த முப்பது குறள்களிலும் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்துகிறார். கல்லாமையின் தாழ்வைக் கூறுகிறார். கற்றறிந்தாரிடம் கேட்டுக் கல்வி பெறுவதை வற்புறுத்துகிறார். ஆனால் என்ன கற்பது என்பது பற்றி அவர்

பட்டியலிடவில்லை. அரசருக்கான கல்வியாயின் அறுபத்துநான்கு கலைகளைப் பற்றிப் பேசியிருக்கலாம். பொதுவாக அனைவருக்குமான கல்வியெனின், இலக்கியம், இலக்கணம், மருத்துவம், அளவை நூல் என்று அன்று கற்கப்பட்ட கலைகளைக் கோடு காட்டியிருக்கலாம். ஆனால் வள்ளுவரோ 'கற்பவை கற்க', அதாவது கற்க வேண்டுவனவற்றைக் கற்க, என்கிறார். கற்க வேண்டுபவை காலத்துக்குக் காலம் வளருபவை: விரிபவை. வள்ளுவர் காலத்திற் கற்க வேண்டுபவை வேறு. இந் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியில் கற்க வேண்டுபவை வேறு. இன்று கற்க வேண்டுபவை வேறு.

கணிப்பொறி, 1950க்கு முன் கற்க வேண்டுவதாக இருக்கவில்லை: விண்வெளியியல் (Space Science and Technology) 1960க்கு முன் கற்க வேண்டிய பாடமாக இருக்கவில்லை. கற்க வேண்டுபவை மாறுகின்றன. வளர்கின்றன. கல்வி இருக்கும்வரை, கற்கும் நிகழ்ச்சி இருக்கும்வரை 'கற்பவை கற்க' என்பது பொருந்தும்.

படைமாட்சி என்ற அதிகாரத்தில், அரசனது படையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அக்காலத்தில் காலாட் படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என்பவை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உறுப்புகள். ஆனால் வள்ளுவர்,

உறுப்பமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை 761

என்கிறார். உறுப்புகளால் நிறைந்து, போரின் துன்பத்திற்கு அஞ்சாது நின்று வெல்லும் படை என்றாரே தவிர, என்னென்ன உறுப்பு என்று பத்துக்குறளிலு'ர் வரிசைப்படுத்தவில்லை. அன்று மேலே கூறப்பட்டதுபோல ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நான்கு உறுப்புகள் இருந்தன. எனினும் அவர் அவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை: குறிப்பிட்டிருந்தால் இன்று அது

பயனிறந்ததாகி (Obsolete) யிருக்கும். நாம் இன்று உறுப்பு என்ற இடத்தில், தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை (Army, Navy, Air Force) என்று போட்டுக் கொள்ளலாம். அதற்கு வள்ளுவர் வெளிப்படையாகவே இடம் வைத்திருக்கிறார்.

'மருந்து' என ஓர் அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். உயிர்ப் பொருள் அமைப்பைப்பற்றி (Biological Systems) வேறு எங்கும் அவர் பேசவில்லை. "மருந்து" என்ற அதிகாரம் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கு என்று முன்பு கூறினோம். இவ்வதிகாரத்தில் வரும் பத்துக் குறள்களில் ஒன்பது குறள்களின் கருத்தும் இன்றைய மருத்துவ உலகம் மறுக்காதவை, ஏற்கத்தக்கவை. அதுமட்டுமன்று; அவர் கூறியிருக்கும் சில கருத்துகள், சொல்லியிருக்கும் முறை, வியக்கத்தக்கவை.

வள்ளுவர் காலத்தில் ஆயுள் வேதம், சித்தம் போன்ற மருத்துவ முறைகள் வழக்கில் இருந்தனவெனினும், வள்ளுவர் எந்த ஒரு மருத்துவ முறையையும் பத்துக் குறள்களிலும் குறிப்பிடவில்லை. உரைகூற வந்த பரிமேலழகர் மட்டும், 'ஆயுள் வேதம்' என்ற மருத்துவ முறையைத் திருப்பித் திருப்பிக் குறிப்பிடுகிறாரேயன்றி வள்ளுவர் மருத்துவத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை.

உற்றா னளவும் பிணியளவும் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்

949

என்னும்பொழுது 'கற்றான்' என்கிறாரே தவிர, கற்க வேண்டிய மருத்துவ முறையின் பெயரையோ, நூலின் பெயரையோ, ஆசிரியர் பெயரையோ, குறிப்பிடவில்லை. மேலே கூறியவாறு ஆயுள் வேதமும், சித்தமும் அன்று வழக்கில் இருந்தன. மருத்துவ நூல்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் வள்ளுவர் எதன் பெயரையும் குறிப்பிடவில்லை.

நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

948

என்றவர், நோய் தணிக்கும் 'வாய்' அல்லது 'முறை' என்று சொன்னாரே தவிர, அன்று வழக்கில் இருந்த 'மருந்து செய்தல்', 'உதிரம் களைதல்', 'அறுத்தல்', 'சுடுதல்' என்ற எதையும் பத்துக் குறள்களிலும் குறிப்பிடவில்லை. குறிப்பிட்டிருந்தால் இன்று உதிரம் களைதலும், சுடுதலும் ஒதுக்கப்பட வேண்டுபவையாகியிருக்கும்.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என்று
அப்பால் நாற் கூற்றே மருந்து

950

என்கிறார். அவர் கூறும் நான்கு கூறுபாடுகள் இன்றும் பொருந்துவன. இங்கும் உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்து, உழைச் செல்வான் என்ற மிகப்பெரிய பொதுவான சொற்களையே பயன்படுத்துகிறார். ஒரு குறள் வாதத்திற்குரியது. அது பின்வருமாறு:

மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று

941

இக்குறளுக்கு உண்ணும் உணவு மிகினும், குறையினும் வாதம், பித்தம், கபம் என்ற மூன்றும் நோய் செய்யும் எனப் பொருள் காண்பார் உளர். வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியன மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் எனப் பொருள் கொள்வாரும் உளர். பத்துக் குறள்களும் உணவு பற்றியவை அல்ல. எனவே, இங்கு 'மிகினும் குறையினும்' என்பதற்கு உணவு மிகினும், குறையினும் என்று கூறுவது வலிந்து பொருள் கொள்வதாகும். 'நூலோர் வளி முதலா எண்ணிய மூன்று, மிகினும், குறையினும் நோய் செய்யும்' என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். இது நாம் மட்டும் கூறுவதன்று. உரையாசிரியர்களால் அப்படிப் பொருள் கொள்ளப்

பட்டும் இருக்கிறது. முதலில் கூறியபடி பொருள் கொண்டால், அதை இன்றைய மருத்துவர்கள் எதிர்க்கக்கூடும். இரண்டாவது வகைப்படி பார்க்கும் பொழுது அதன் கருத்து ஏற்கத்தக்க ஒன்றாகிறது. இரண்டாவது வகைப்படி பொருள் கொள்வதே குறளைப் பொருத்தவரை முறையாகவும் படுகிறது.

'நூலோர்' என்று இந்தக் குறளிலும் 'கற்றவர்' என்று முன்னொரு குறளிலும் குறிப்பிடுவதால், நூல்கள் பற்றியும், கற்பது பற்றியும் வெளிப்படையாகப் பேசுகிறார் என்பது புலனாகிறது. நூல்களின் பெயரையோ, ஆசிரியரின் பெயரையோ, மருத்துவ முறையையோ அவர் எங்கும் குறிப்பிடாது விட்டிருப்பது, ஏதோ அவர் தற்செயலாகச் செய்ததன்று: அவர் மனத்திற்கொண்ட திட்டப்படி தனிப்பட்ட நூலும் தனிப்பட்டோரும் குறிப்பிடப்படக்கூடாது என எண்ணிச் செய்த ஒன்றாகவே கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் சொன்னால் அது அவர் சொல்ல வந்ததன் பொதுமையைச் சிதைத்து விடும்.

வினை செய்வதற்குரியவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றி ஓர் அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். அதிலிருந்து, அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுவது பின்வரும் குறள்:

இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து

அதனை அவன்கண் விடல்

517

ஒரு கருத்தைப் பொதுமைப் படுத்துவதற்கு இதனினும் சிறந்த ஒரு சான்று காண முடியாது. 'இதனை' என்ற இடத்தில் 'எந்தப் பணியை' வேண்டுமானாலும் போட்டுக் கொள்ளலாம். 'இதனால்' என்ற இடத்தில் எந்த ஓர் உத்தியையோ, கருவியையோ சாதனத்தையோ பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். 'இவன்' என்ற இடத்தில் எந்த ஒரு பணியாளரையோ அலுவலரையோ, வல்லுநரையோ போட்டு நிரப்பிக் கொள்ளலாம். 'இதனை' என்பது இன்றிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர் எழக்கூடிய

பிரச்சினைக்கும் 'இதனால்' என்பது இன்று நாம் அறிந்திராத, இன்று நாம் எண்ணியும் பார்க்காத, எதிர்காலத்தில் உருவாகக் கூடிய ஓர் உத்திக்கும், சாதனத்திற்கும் கருவிக்கும் 'இவன்' என்பது எவ்வகைப்பட்ட வினைஞருக்கும் பொருந்தும். அறிவியல் கலைகள் அனைத்திற்கும் அரசியான கணிதத்தின் ஒரு துறையாய் அமைந்துள்ள குறியீட்டுக் கணிதத்தில் $(a+b)^2 = a^2+2ab+b^2$ என்ற சூத்திரம் போன்று குறள்கள் அமைந்திருக்கின்றன. 'a' என்ற இடத்திலும், 'b' என்ற இடத்திலும் நாம் விரும்பிய எண்களைப் போட்டுக் கொள்ளலாம். அது போலவே குறள், பேசும் பொருள் எதுவானாலும் அவ்வக் காலத்துக்கேற்ற தத்துவம், கருவி, உத்தி, சாதனம் ஆகியவை இடம் பெறும் வாய்ப்பைத் தன்னுள் கொண்டு இலங்குகிறது. மிகச் சில குறள்கள் மட்டுமே இதனின்று விதிவிலக்காகலாம். 'மருந்து' என்றவர் அன்று வழக்கிலிருந்த எம்மருந்தையும் குறிப்பிடவில்லை. 'நூல்' என்றவர் அன்று பயன்படுத்தப்பட்ட எந்த நூலையும் கூறவில்லை. 'மருந்து' என்ற இடத்தில் நாளை கண்டுபிடிக்கப்படும் மருந்தின் பெயரையும் நாம் போட்டுக் கொள்ளலாம். 'நூல்' என்ற இடத்தில் பொருத்தமான எந்த நூலின் பெயரையும் பயன்படுத்தலாம்.

அவர் கையாண்ட தலைப்புகள் அனைத்திலும் பொது வான கூறுபாடுகளையே குறிப்பிட்டு, அவ்வப்பொழுது காலப்போக்கில் ஏற்படும் வளர்ச்சிகள் அனைத்தும் இடம் பெற வாய்ப்பளிக்கிறார். வள்ளுவம், காலம் கடந்து, இடம் கடந்து நிற்பதற்கு இந்த உத்தி பெரிதும் காரணமாக அமைந்திருக்கிறது.

எண்ணும் எழுத்தும்

திருவள்ளுவர் கல்விக்கு மிக உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கிறார். கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி என்ற மூன்று அதிகாரங்களை வகுத்து, ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு வகையில் கல்வியின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைக்கிறார். ஆனால் அதில் குறிப்பிடத்தக்கது ஒன்றுண்டு; பொதுவாக வள்ளுவர் கல்வித் துறை வளர்ச்சியினடிப்படையில் காலத்துக்குக் காலம் இடத்துக்கு இடம் மாறும் தன்மை கொண்ட விவரங்களைப் (Details) பற்றிப் பேசுவதைத் தவிர்த்திருக்கிறார். அதனால் கல்வித் துறையில் ஏற்பட்ட புயல் வேக மாற்றங்கள், அவரது கருத்துகள் எவற்றையும் மறுப்பனவாக அமையவில்லை. கல்வி, கல்லாமை எனக் கல்வியையே அடிப்படையாக வைத்துப்படைக்கப்பட்ட இருபது குறள்களிலும் கூடக் கல்வியின் பெருமையை, தேவையைப் பலபடப் பேசுகிறார் என்றாலும் கற்க வேண்டியவற்றைப் பட்டியலிடவில்லை. அரசன் கற்க வேண்டிய அறுபத்து நான்கு கலைகள் பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. இலக்கியம் பற்றியோ, இலக்கணம் பற்றியோ, தத்துவம் பற்றியோ அவர் பேசவில்லை. என்ன கற்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்குக் 'கற்பவை கற்க' என்கிறார். பரிமேலழகர் வேண்டுமானால் 'அற நூலும், நீதி நூலும், யானை, குதிரை, தேர், படைக்கலமென்றவற்றின் நூல்களும் முதலாயின' என்கிறார். வள்ளுவர் யானையையும், தேரையும் குறிப்பிட்டிருப்பாரானால்

அது இன்று பிற்பட்ட நிலையிலுள்ள சமுதாயச் சூழ்நிலையில் முடிசூடி ஆளும் அரசருக்குக் கூட உதவாது. 'கற்கத் தகுந்தவற்றைக் கற்க' என்றார். கற்கத் தகுந்தன காலந்தோறும் மாறுவன. இன்றிருக்கும் பல புதிய துறைகள் இந்த நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் கூட இருக்கவில்லை. கல்வியைப் பல இடங்களில் வற்புறுத்திய வள்ளுவர், அதில் எந்தத் துறை பற்றியும் பேசாது கற்கத் தகுந்தவை, அல்லது கற்க வேண்டுபவை கற்க; கசடறக் கற்க என்று பொதுவாகக் கூறியிருப்பது, நிலைத்தவை எவை, நிலையாதவை எவை என்று உணர்ந்த அவரது தொலை நோக்கின் வீச்சைக் காட்டுகிறது. இந்தக் கூறுபாட்டை முன்பே குறிப்பிட்டோம். இவ்வளவு பொதுவாகப் பேசும் வள்ளுவர், ஒரு குறளில் மட்டும் இந்தப் பாதையிலிருந்து சற்றே விலகுகிறார். அக்குறளில் எண்ணையும் எழுத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்.

**எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு** 392

என்பது குறள். இது பலரும் அறிந்த குறள். அடிக்கடி எடுத்தாளப்படும் குறள். இதற்கு உரை கூற வந்த பரிமேலழகர் "அறியாதார் எண்ணென்று சொல்லுவனவும் மற்றை எழுத் தென்று சொல்லுவனவுமாகிய கலைகள் இரண்டினையும் அறிந்தார் சிறப்புடை உயிர்களுக்குக் கண்ணென்று சொல்லுவார்" என்கிறார். பரிமேலழகர் எண் என்பது கணிதம் என்கிறார். எழுத்தென்பது சொல்லையும் குறிக்கும். எனவே வள்ளுவர் இரு பிரிவுகளை இங்கு வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுகிறார். இக்குறள் நம் மனத்தில் ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறது. பொதுவாக நாம் கல்வி பற்றி நினைக்கும் பொழுது எழுதப் படிக்கத் தெரிதல்; எழுத்து அதாவது சொல் அடிப்படையில் அமைந்த நூல்களைக் கற்றல்; அதில் தேர்ச்சி பெறுதல் ஆகியவற்றைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். தொன்று தொட்டு இன்று வரை வையம் முழுவதும் போற்றப்படும் மறைகள் ஆகட்டும், தத்துவங்கள் ஆகட்டும், சமய நூல்கள்

ஆகட்டும், இவை அனைத்தும் எழுத்து வடிவில் அமைந்தவை தாம். விவிலியமும், திருக்குர்ஆனும், வேத, உபநிடதங்களும், பகவத்கீதையும், புத்தரின் போதனைகளும், கன்பூஷியசின் (Confucius) கருத்துரைகளும் எழுத்து வடிவில்தான் இன்றும் வாழ்கின்றன. காலம் கடந்து நிற்கும் காவியங்களும் கவிதை நூல்களும் எழுத்தில் அமைந்தவையே. வள்ளுவரும், இளங்கோவும், கம்பனும், பாரதியும், ஷேக்ஸ்பியரும் (Shakespeare), மில்ட்டனும், ஹோமரும் (Homer), டான்ட் டேயும் (Dante) வால்மீகியும், வியாசரும், காளிதாசனும், கதேயும் (Goethe), இன்னும் அமர காவியங்கள் படைத்த கவிஞர்கள் அனைவரும் எழுத்து வடிவில்தான் எழுதினார்கள். மனித சமுதாயம் ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும், தான் பெற்ற பாரம்பரிய அறிவையும், தன் காலத்தில் கிடைத்த அனுபவத்தையும் எழுத்து வடிவில்தான் அடுத்த தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்கின்றது. அப்படியிருக்க, கல்வி என்ற அதிகாரத்தில் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றிப் பேச வந்த வள்ளுவர், எண்ணை முதலாவதாக வைத்து அதற்கு அடுத்து எழுத்தை வைத்திருப்பது ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஓரளவு வியப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது. இக்குறளில் இரண்டாவது வரியில் 'கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு' என்று கூற நினைத்த வள்ளுவர், எதுகை கருதி "எண்ணென்ப" என்று தொடங்கி இருக்கலாம் என்று ஒரு காரணம் கூறலாம் - எழுதியவர் வள்ளுவராக இல்லாவிட்டால். வள்ளுவரின் சிந்தனையின் தெளிவையும், சொல்லும் கருத்துகளை நுட்பத்தோடும் தெளிவோடும் துல்லியமாகச் சொல்லும் இயற்கையையும் அறிந்தவர் யாப்புக்கு அடிமைப்பட்டு எண்ணையும் எழுத்தையும் இடம் பெயர்த்திருக்கமாட்டார் என்பதை உறுதியாக நம்பலாம். வள்ளுவர் எதுகையை, தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகவும் எண்ணவில்லை. இரண்டாவதாக 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப' என்று ஒவ்வொன்றாக வரிசைப்படுத்தி மட்டும் சொல்லவில்லை. 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப' என்று

கூறுகிறார். 'ஏனைய' என்று சொல்லும்போதே சொல்லப்படும் பொருள் முதல் இடத்தை இழந்து விடுகிறது. எழுத்திற்கு இக்குறளில் இரண்டாவது இடம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு விடுகிறது. அப்படியானால், கல்வியில், மனித சமுதாயத்தின் அறிவுத் துறையில் எண்ணின் இடம் என்ன என்பது ஒரு கேள்வியாக நம்முன் எழுகிறது. எண் என்பது கணிதம் என முன்பே கூறினோம். எனவே, எண்ணின் முக்கியத்துவம், அதை உறுப்பாகக் கொண்டு அமைந்த கணிதத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன என்பதையும் அதை எந்த அளவுக்கு வள்ளுவர் ஆராய்ந்து கூறி இருக்கக்கூடும் என்பதையும் நாம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

கணிதம் 'அறிவியற் கலைகளின் அரசி' (The Queen of the Sciences) என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்வாறு ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. உலகிற்கு அறிவியல் ஆய்வு முறை என்ற ஒரு பாதையை வகுத்துக் கொடுத்த கலிலியோ (Galileo) "இயற்கை என்னும் பெரிய நூல் கணிதக் குறியீடுகள் மூலம் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது" என்று சொன்னார்.¹ கிரேக்க அறிஞர்களில் தலைசிறந்தவராகக் கருதப்படும் பிளேட்டோ "கடவுள், வடிவ அமைப்பையே தமது முழு நேரத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்"² என்று கூறினார். அதைப் போலவே பித்தகோரஸ் (Pythagorean) கொள்கையைச் சேர்ந்த ஒருவர் கி.மு. ஆறாவது நூற்றாண்டில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்:

"தெய்வ அம்சம் பொருந்திய எண்ணே, எங்களை வாழ்த்துவாயாக! நீதான் மனிதர்களையும் கடவுளர்களையும் உருவாக்குகிறாய்"³

1. Nature's great book is written in mathematical symbols-Galileo.

2. God ever geometrises - Plato

3. Bless us, divine Number thou who generates Gods and men

அண்மையில் ஒரு கணித, வானியல் நிபுணர், 'இவ்வுலகைச் சமைத்த இறைவன் ஒரு கணித நிபுணனாக இருக்க வேண்டும்'¹ என்று அறிவித்தார். குடியரசுத் தத்துவத்தின் தந்தை என்று கூறப்படுபவரும், சாக்ரடீசின் மிகச் சிறந்த மாணவருமான பிளேட்டோ (Plato) தமது கல்வி நிலையத்தின் வாயிலில் கீழ்க்காணுமாறு எழுதி வைத்திருந்தார்:

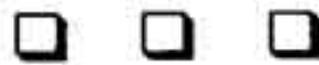
“வடிவ கணிதம் அறியாதவர்கள் உள்ளே வர வேண்டாம்”²

எண்ணை, கணிதத்தை, கடவுள் என்றும், கடவுளே ஒரு கணித மேதையாக இருக்க வேண்டுமென்றும், வடிவ அமைப்புப் பணியே அவரது வாழ்வின் ஈடுபாடாக இருக்க வேண்டும் என்றும், பலவாறு வியந்து கூறியவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள் அல்லர். தலைமுறை தலைமுறையாக எண்ணற்ற அறிஞர்களால் ஈடு இணையற்ற மேதைகள் என்று போற்றப் படுபவர்கள் எனவே நம்மில் பலர் இதுவரை புரிந்து கொள்ளாத, ஆனால் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு எண்ணுக்கும் அதன் அடிப்படையில் அமைந்த கணிதத்திற்கும் ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. இன்றைய உலகில் அறிவியல் துறையில் நாம் அடைந்திருக்கும் வளர்ச்சி அனைத்தும், கணிதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தவையாகும். நியூட்டனின் விதிகளும் ஐன்ஸ்டீனின் தேற்றமும் கணித மொழியில் அமைந்தவையே. கணிதம் இன்றி அறிவியல் இல்லை. கணிதம் இன்றி அணு யுகம் இல்லை; விண்வெளிப் பயணம் இல்லை; அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் எழுத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தவை அல்ல; எண்ணின் அடிப்படையில் அமைந்தவை. பண்டைக் காலத்தில் தத்துவ அறிஞர்கள் என்று கூறப்பட்ட பல மேதைகள் அதே சமயம் கணித மேதைகளாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். இன்று மனித வாழ்வில் பெரிய புரட்சியை ஏற்படுத்தி

1. The Great Architect of the universe is a great mathematician

2. Let no man ignorant of Geometry enter here.

நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வரும் கணிப்பொறி '0' '1' என்ற இரண்டு எண்களின் அடிப்படையில் செயல்படுவதுதான். இதில் முழுவதுமாக எண்ணை அடிப்படையாகக் கொண்ட குறியீட்டு மொழிகளைத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். எனவே 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப' என்று கூறிய வள்ளுவர், எண்ணின் இடத்தையும் எழுத்தின் இடத்தையும் ஆழமாக, அறிவார்த்த மாக அறிந்தே எழுதியிருக்கிறார். அன்றைய உலகின் அறிவுத் துறைகள் பலவற்றின் வளர்ச்சியை முழுமையாக உணர்ந்து, அதன் அடிப்படையில் தமது அணுகுமுறையை வகுத்திருக்கிறார் என்பது புரிகிறது. அவர் எடுத்துக் கொண்ட பொருள் எதுவாயினும், அதன் நிறைகுறை அனைத்தையும் அணுவணு வாக ஆய்ந்து அவற்றில் காலம், இடம் இரண்டும் கடந்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்த உண்மைகளை மட்டும் இயன்ற அளவில் அசாதாரண மேதைத் தன்மையுடன் வடித்தெடுத்துச் சொல்லும் உத்தியைத் தமது நூல் முழுவதும் பெரும்பாலும் கையாண்டிருக்கிறார். எண் என்பது இலக்கம். எண் என்பது கணிதம். எண் என்பது மனம். எண் என்பது சிந்தனை. தமிழர்கள் மனத்திற்கும், மனத்தில் எழும் சிந்தனைக்கும், சிந்தனையின் உயர்ந்த நிலையில் உருவாகும் கணிதத்திற்கும், கணிதத்தின் அடிப்படையான இலக்கம் எனும் குறியீட்டிற்கும் ஒரே சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருப்பது வியக்கத்தக்க ஒன்றாகும். அன்றைய அறிவு வளர்ச்சி நிலைக்கு இதை ஓர் அகச்சான்றாகவும் சொல்லலாம்.

அறிவியல் பார்வை

மனித முயற்சியின் முழுமையையும் ஒன்று படுத்திக் கூறுவதானால், அதன் முக்கியமான நோக்கம் உண்மை காண்பதுதான். இந்த உண்மையைக் காணும் பணியில்தான் தலைமுறை தலைமுறையாக மனித சமுதாயம் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. அறிவியலாயினும், தத்துவமாயினும், சமயமாயினும் அவற்றின் அடிப்படை இலக்கு, உண்மை என்னும் இடத்தை அடைவதுதான். பொதுவாக உண்மையைக் காண்பதற்கு விருப்பு, வெறுப்பு, பற்று, நம்பிக்கை ஆகியன, அவை எவ்வளவு உயர்ந்தவையாக இருந்தாலும் தடைகளே ஆகும். நாட்டுப்பற்று, மொழிப் பற்று, இனப்பற்று, சமயப்பற்று போன்றவை உயர்ந்த பண்புகளாகக் கருதப்படலாம்: என்றாலும் தனது தேசம் பற்றி, தனது மொழி பற்றி, தனது இனம் பற்றி உண்மையைக் காண்பதற்கு அவற்றின் மீது இருக்கும் பற்று ஒரு திரைபோல நின்று பார்வையை மறைக்கலாம். மறைக்காவிட்டாலும் மங்கச் செய்யலாம். திரைகள் இல்லாத வாழ்க்கை சாதாரண மனிதனுக்கு இயன்ற ஒன்றன்று. உண்மையைக் காணும் ஒளி பெற்றவன்தான் அறிஞன், ஆய்வாளன் என்றழைக்கப் படுவதற்குத் தகுதி பெற்றவன். இயற்கையின் நிகழ்வுகளில் வாழ்வியலில் உண்மையைக் காண்பதற்காக இன்றைய ஆய்வுலகம் பயன்படுத்தும் நெறிமுறையை அறிவியல் அணுகுமுறை என்று கூறலாம். இது ஏதோ அறிவியல் துறைக்கு மட்டும் உரித்தானதன்று. அறிவியல் அறிஞர் மட்டுமே பயன்படுத்தக்

கூடியதும் அன்று. அறிவியல் வேறு; அறிவியல் அணுகுமுறை வேறு. அறிவியல் பாடத்தைக் கற்றவர்கள் எத்தனையோ பேர் அறிவியல் அணுகுமுறையை அறிந்திராதவர்களாக, அறிவியல் அணுகுமுறை இல்லாதவர்களாக இருக்கலாம். அறிவியல் துறைத் தொடர்பு இல்லாத எத்தனையோ பேர் அறிவியல் அணுகுமுறை உள்ளவர்களாக இருக்கலாம். பொதுவாக உண்மையைக் காண்பதில் ஒரு மனிதன் தனது சிந்தனைக்கு, அறிவிற்கு முழு உரிமையும் கொடுத்து, அதன் அடிப்படையில் அமைந்த முடிவுகள் எப்படிப்பட்டனவாக இருப்பினும், விருப்பு வெறுப்பு இன்றி அவற்றை ஏற்கும் மனநிலை பெற்று இருந்தால் அதை அறிவியல் பார்வை என்கிறோம். அதன் வழி அமைந்த செய் முறையை அறிவியல் அணுகுமுறை என்று குறிப்பிடுகிறோம். 'அறிவியல் முறை' அல்லது 'அறிவியல் ஆய்வு முறை' (Scientific Method) என்பது வரையறுக்கப்பட்டு இடம் பெற்றது 17ஆவது நூற்றாண்டில் இருந்துதான். அந்தக்காலப் பகுதியிலிருந்து உண்மை காண்பதற்கு அறிவியல் ஆய்வு முறை பயன்படுத்தப்பட்டதோடு, அதற்குக் கிட்டத்தட்ட இலக்கணமும் வகுக்கப்பட்டது. இன்று அது ஓர் ஆய்வுக் கருவியாகப் பலராலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பழைய காலத்திலிருந்து மேதைகள் பலர் இயற்கையிலேயே அறிவியல் அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தும் சிந்தனை வளமும், தெளிவும் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த கால எல்லையைத் தாண்டி, மரபுகளையும் மீறி எதிர்காலத்திற்குள்ளும் ஊடுருவும் திறனோடு பிரச்சினைகளை அவர்களால் அணுக முடிந்தது. இந்தக் கூறுபாடு வள்ளுவர் குறளில் பரவி யிருப்பதைக் காணலாம்.

அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும். 169

என்கிறார் வள்ளுவர். சில சமயங்களில் நல்லவர்கள் நலிகிறார்கள். அல்லவர்கள் பலர், இன்பத்தோடு ஆடம்பர வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். நாம் இன்றும் அதைப் பார்க்கிறோம்; கடந்த

காலத்தில் பார்த்திருக்கிறோம்; நாளை நடைமுறையிலும் இது இருக்கும். பொதுவாக நன்மை சிறப்படைய வேண்டும். தீமை புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும். நல்லவர்கள் இன்புற வேண்டும்; அல்லவர்கள் அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் காட்சி ஆங்காங்கு மாறாக இருக்கிறது; இது ஏன் என்ற கேள்வியை வள்ளுவர் எழுப்புகிறார். வள்ளுவர் வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் அவரது நம்பிக்கைகளின் பின்னணியில் இப்படியொரு கேள்வியை எழுப்பி இருப்பதே வியப்பிற்குரியது. வள்ளுவர் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர். முற்பிறவியை நம்புகிறார். பழைய வினைகளின் பயனை நம்புகிறார். முற்பிறவி, இப்பிறவி என உயிர் பல பிறவிகள் எடுக்குந்தன்மை உடையது என நம்புகிறார். சொர்க்கம், நரகங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார். எனவே இப்பொழுது நல்லவனாயிருப்பவன் நலிவானாயின் அவன் சென்ற பிறவியில் தீவினைகள் செய்திருப்பான், இன்று அவற்றின் பயனை அனுபவிக்கிறான் என்றும் முற்பிறவியில் நன்மை செய்தவன் இந்தப் பிறவியில் அல்லவனாக இருப்பினும் முற்பிறவியின் பயனாக இன்பமாக வாழ்கிறான் என்றும் கூறலாம். எனவே மிக எளிதாக இப்பிறவியில் நல்லவர்களாக இருந்தும் நலிந்தவர்களாக இருப்பதற்கு முந்தைய பிறவியில் செய்த தீமையும், இப்பிறவியில் தீயவர்களாக இருந்தும் இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு அவர்கள் முற்பிறவியில் செய்த நன்மையும் காரணம் என்று கூறிவிடலாம். முற்பிறவி இருந்ததா? இருந்ததெனில் குறிப்பிட்ட ஒரு நபர் என்னவாக இருந்தார்: என்ன செய்தார் என்று யாரும் நிரூபிக்க முடியாது. எனவே இதுபோன்ற வாதங்களை யாரும் ஆதாரத்தோடு மறுக்க முடியாது. ஆனால் வள்ளுவர் அதைச் செய்யவில்லை. 'நினைக்கப்படும்': அதாவது ஆராயப்பட வேண்டியது என்கிறார். கடவுள், விதி, பல பிறவிகள், முற்பிறவியில் செய்த வினையின் பயன்கள், சொர்க்கம், நரகம் ஆகிய அனைத்தின் அடிப்படையிலும் விளக்க முடியாத சில கேள்விகள் இருக்கின்றன. சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு விடை காண நமது இன்றைய கல்வியறிவு, மெய்யறிவு போதாது.

நாம் இன்னும் ஆய வேண்டும் என்கிறார், வள்ளுவர் அணுகுமுறையைத் தெளிவு படுத்துவதற்கு இதைவிட ஏற்ற ஒரு குறளைக் காண்பதரிது. ஏனோ இது அவ்வளவாகப் பேசப்படுவது இல்லை.

பொதுவாக அன்றாட வாழ்வில் மனிதனுக்குத் தன்னுடைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கும் அவனது வாழ்வின் வசதிக்கும் வளத்திற்கும் அவனுடைய அறிவு வளமும், சிந்தனையும், முயற்சியும் அவன் செய்யும் செயலும்தான் அடிப்படை என்பது, இன்றைய உலகம் பெரும்பாலும் ஒப்புக் கொண்ட ஒன்று. பண்டைக் காலத்தில் இது பழக்கமும் அன்று. பரவலாக இடம் பெற்ற பார்வையும் அன்று. அறிவு பற்றிக் கூறவந்த வள்ளுவர்,

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர் 430

என்கிறார். 'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்' என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் இந்த அளவிற்கு அறிவைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றியவரைக் காண்பதரிது. இக்குறள் பற்றி நாம் மீண்டும் பேசுவோம்.

கீழ்க்காணும் குறள்களில் அறிவியல் அணுகுமுறைக்கு வள்ளுவர் கிட்டத்தட்ட இலக்கணமே வகுக்கிறார்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. 423

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. 355

இவை மெய்யுணர்தல் பகுதியில் கூறப்பட்டாலும் அறிவியல் ஆய்வு முறைக்கு வகுத்த இலக்கணம் ஆகும். (It is a definition of scientific approach) எடுத்துக் கொண்ட பொருள் எதுவாயினும்,

கிட்டத்தட்ட மின் வெளிச்சம் போன்ற ஓர் அசாதாரண ஒளிக்கதிர் சேர்ந்த தெளிவோடு வள்ளுவர் அந்தப் பொருளை நோக்குவதுதான், அதுபற்றி அவர் பேசுவதுதான், அவரது கூற்றுகள் நிலை பெற்றனவாக அமைவதற்குக் காரணமாகும்.

வள்ளுவர் காலத்தில் சமயம் மனித வாழ்வில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. அரசனும் கூடச் சமயத் தலைவர்களை மதித்துப் பெரும்பாலும் அவர்கள் வழிநின்று ஆட்சி செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலை இருந்தது. நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வாழ்க்கை நெறி அமைந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த வள்ளுவர், குறிப்பிட்ட சமயச் சார்புடைய எந்தக் கருத்தையும் கூறவில்லை. பொதுவாகக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகிறார். அதைத் தாண்டி வெளிப்படையாகக் கடவுள் கொள்கை பற்றிய வாதங்களில் அவர் ஈடுபடவில்லை. வள்ளுவர் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர். எனவே அவர் ஏதாவது ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கொள்ளலாம். ஆனால் அவர் கடவுள் வாழ்த்தில் கூட, எல்லாம் வல்லது என்று இன்றும் நாம் ஒப்பும் ஒரு சக்தி என்ற அளவில் நின்றுதான் கூறினாரே யன்றி, எந்தச் சமயத்தோடும் இணைத்துக் கூறக்கூடிய அடையாளமுள்ள கடவுள் கொள்கையை, தத்துவத்தை அவர் குறிப்பிடவில்லை. வள்ளுவர் எந்தச் சமயத்தவர் என்று இன்றும் அடையாளம் காணமுடியாத அளவுக்குப் பொதுவாகவே தமது கருத்துகளைக் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். எப்படிப் பார்த்தாலும் இது அசாதாரணமான அணுகு முறையேயாகும்.

திரு. வி.க. 'தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்' என்னும் தமது நூலில் "எனது சிற்றாராய்ச்சியில் திருக்குறள் சமண அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பொது நூல் என்று விளங்கியிருக்கின்றது" என்கிறார். பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை, "தமிழ்ச் சூடர் மணிகள்" எனும் நூலில் "கடவுள் வாழ்த்திலே வருகின்ற 'மலர்மிசை ஏகினான்' முதலிய தெய்வப்

பெயர்களை நோக்கும்போது வள்ளுவரைச் சைவ மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதுதான் பொருத்தமாகும்'' என்கிறார். திருக்குறளை நன்கு ஆராய்ந்த காஞ்சிபுரம் வச்சிரவேல் முதலியார் தக்க பல ஆதாரங்களைக் காட்டி ''திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே'' என மெய்ப்பிக்க முயல்கிறார். மறைமலையடிகள் தமது 'பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்' எனும் நூலில் ''பெளத்த சமணச் சமயக் குருக்கண்மார் இல்லறத்தை இகழ்ந்து துறவறத்தையே பெரிதும் கொண்டாடி நிற்பர். இவ்வுண்மை கண்ட, தெய்வத் திருவள்ளுவர் அவர்தம் கொள்கையை மறுத்தற் பொருட்டே, இன்பத்தின் வழித்தாகிய இல்லறத்தை முன் வைத்து நூல் செய்ததும், இல்லறத்தைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வழக்குப்பற்றி துறவறத்திலும் மிக்கெடுத்துக் கூறியதூஉ மென்க'' என்கிறார். அவர் சார்ந்த சமயம் எதுவாயினும் அதன் தாக்கத்தின் அடையாளம் நாம் காணும் அளவிற்கு நூலில் பிரதிபலிக்கவில்லை. அவர் எந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்று நாம் கோடு காணும் அளவுக்குக் கூட அவர் இடந்தரவில்லை. எனவே சமயம் கடந்து நின்று தமது நூலை எழுதியிருக்கிறார் என்பதே இங்கு நாம் எண்ண வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்.

430

என்ற குறள் பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டோம். இக்குறளை ஒரு நூலாகவே விரித்துரைக்கலாம். இதில் அடங்கியிருக்கும் கருப்பொருள் பற்றி எண்ணும் பொழுதெல்லாம் வியப்பு மேலிடுகிறது. இதற்கு உரை கூற வந்த பரிமேலழகர், ''செல்வங்கள் எல்லாம் அறிவால் படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின் அஃது உடையாரை 'எல்லாம் உடையார்' என்றும் அவையெல்லாம் முன்னேயமைந்து கிடப்பினும் அழியாமற் காத்தற்கும், தெய்வத்தான் அழிந்துழிப் படைத்தற்கும் கருவியுடையரன்மையின் அஃதில்லாதாரை 'என்னுடைய ரேனும்

இலர்' என்றும் கூறினார்'' என விளக்குகிறார். அதாவது அறிவு உடையவர்கள் இயற்கைச் செல்வம் இல்லாத காலத்திலும் கல்வியறிவின் துணை கொண்டு வேண்டிய செல்வங்களைப் படைக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் என்பது பொருள். இந்தக் கருத்தின் ஆழம் நம்மைப் பிரமிக்க வைக்கும் ஒன்று. இங்கு ஒரு சான்று கூறுவது பொருந்தும். பொதுவாக நமக்கு எந்த விதமான செய்பொருள் (Material) தேவைப் பட்டாலும் அதற்கேற்ற இயற்கைத் தாதுப் பொருள் ஒன்றைத் தேடுகிறோம். இரும்பு வேண்டுமானால் மாக்னடைட் (Magnetite) என்ற தாதுப் பொருளிலிருந்து எடுக்கிறோம். அதேபோன்று அலுமினியம் வேண்டுமானால் பாக்சைட் (Bauxite) எனப்படும் தாதுப் பொருளிலிருந்து எடுக்கிறோம். இப்பொழுது விண்கலன்கள் வானவெளியில் செலுத்தப்படுகின்றன. அவை உறுதியானதாகவும் எடை குறைந்ததாகவும், மிக அதிக வெப்பத்தைத் தாங்கக் கூடியதாகவும், வலிமையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். குறைந்த எடையும் நிறைந்த வலிவும் அதிக வெப்பத்தைத் தாங்கும் ஆற்றலும் ஒருங்கே இணைந்த செய்பொருள் ஒன்றைத் தரும் தாதுப்பொருளைத் தேடி நாம் சென்றால் இயற்கையில் அது எங்கும் கிடைக்காது. அப்படிப்பட்ட செய்பொருள் இன்று சோதனைச் சாலையில் உருவாக்கப்படுகிறது. அறிவின் வளர்ச்சி காரணமாகக் கல்வியறிவையே கருவியாகக் கொண்டு, இல்லாத ஒரு செல்வத்தை மனிதன் படைக்கிறான். இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் சாதனை. இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்பு அறிவின் ஆற்றல் இந்த நிலையை எட்டவில்லை. ஆனால் 'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்' என்று வள்ளுவர் கூறியிருப்பதும், செல்வம் அழிந்த போது படைக்கும் கருவியுடையார் அறிவுடையார் எனப் பரிமேலழகர் விளக்கம் கூறுவதும் எண்ணி, எண்ணி வியக்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

1955இலிருந்து 1970 வரையான 15 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் அமெரிக்காவில் தனி மனிதனின் சராசரி ஆண்டு வருமானம் அறுபது சதவிகிதம் உயர்ந்தது. அந்தக் காலப்பகுதியில் அவர்கள் புதிய கனிவளங்கள், எண்ணெய் ஊற்றுகள் எவற்றையும் தங்கள் நாட்டில் கண்டுபிடிக்கவில்லை. இந்த வளம் முழுவதும் ஆய்வின் அடிப்படையில் சோதனைச் சாலையில் அறிவின் துணை கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ஜப்பான் போன்ற நாட்டின் இன்றைய பொருளாதார வளம் அதன் இயற்கை வளத்தைப் பொறுத்தோ, நிலப்பரப்பைப் பொறுத்தோ, மக்கட் தொகையைப் பொறுத்தோ அமைந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை. இவ்வனைத்திலும், அதனினும் பன்மடங்கு வசதிபடைத்த நாடுகள், வறுமையில் வாடுகின்றன. ஜப்பானின் முன்னேற்றத்திற்கு அதன் மக்கள் தரம், முக்கியமானதாகும். அத்தரத்தின், தகுதியின் தலையான கூறுபாடு அவர்கள் கல்வியும், அறிவியல் தொழில் நுட்பத்துறை மற்றும் அறிவுத் துறைகளில் அடைந்துள்ள வளர்ச்சியுமாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது பகுதியில் மானிடம் கல்வியுகத்தில் (Knowledge Era) கால் வைத்திருக்கின்றது. அதன் பாடமே 'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்' என்பதுதான். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பேகன் (Bacon) உயர்ந்த சிந்தனையாளர். அவர் 'அறிவே ஆற்றல்' (Knowledge is Power) என்றார். அவருக்கு ஏறத்தாழ பதினாறு நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே வள்ளுவர் 'அறிவே அனைத்தும்' என்று கூறிச் சென்றிருக்கிறார்.

இதுபோலவே வள்ளுவர் ஒவ்வொரு துறையிலும் மிகச்சிறந்த அறிவியல் பார்வையோடு பிரச்சினைகளை அணுகியிருக்கிறார். எல்லாராலும் அடிக்கடி கூறப்படும் குறள்

இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்.

என்பதாகும். வினை செய்வதற்குப் பொருத்தமான ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது, தேர்ந்தெடுத்தபின் அவரது பொறுப்பை வரையறுப்பது, அன்றும்சரி, இன்றும்சரி ஒரு கடினமான பணி. ஆனால் பொறுப்பில் உள்ள ஒருவர் கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய பணி. இத்துறையில் வள்ளுவரின் கருத்துகள், எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்ததாகக் கூறப்படும் இன்றைய மேலாண்மைத்துறை (Management) நிபுணர்கள் கூட எண்ணி வியக்கத்தகுந்த இயல்புடையன ஆகும்.

அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற்கு அல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென்று ஏவற்பாற் றன்று. 515

என்கிறார். ஒரு பணியைச் செய்யத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒருவனுக்கு முதலில் அதைச் செய்வதற்குத் தேவையான வழிவகைகளைக் காணும் அறிவு இருக்க வேண்டும். அறிவு மட்டுமே போதுமானதன்று. செயற்படுங்கால் வரும் துன்பங்களைப் பொறுக்கும் ஆற்றலும் தேவை. மலை என்றால் ஏற வேண்டும். நதி என்றால் நீந்த வேண்டும். காடு என்றால் கடக்க வேண்டும். அந்த முயற்சி இல்லாதவர் அறிவுடையர் ஆயினும் வினை செய்வதற்கு வேண்டப் படாதவர்கள். அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்கள்பால் ஒரு வினையை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கூற வந்த வள்ளுவர் யாரிடம் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் எச்சரிக்கிறார். கொடுக்கக் கூடாதவர்கள் எத்தனையோ வகையினர் இருக்கலாம். ஆனால் அவர் கூறும்பொழுது, 'சிறந்தானென்று ஏவற்பாற் றன்று' என்கிறார். அதற்குப் பொருள் கூறவந்த பரிமேலழகர், வினை, 'நம்மாட்டு அன்பு உடையனென்று, பிறனொருவனை ஏவும் இயல்புடைத்தன்று' என்கிறார்.

சற்று விளங்கும் மொழியில் கூற வேண்டுமானால், நமக்கு வேண்டியவர்கள் என்பதற்காக ஒரு பணியைக் கொடுக்கக் கூடாது என்கிறார். வள்ளுவர் காலத்திலேயே கூட நமக்கு வேண்டியவர்கள் என்பதற்காக ஒருவருக்கு வேலை கொடுக்கக் கூடாது

என்று கூற வேண்டிய தேவை இருந்தது என்பதை எண்ணும்பொழுது, வேண்டியவர்கட்கு வேலை கொடுக்கும் பழக்கம் நீங்காநிழல் போல நீளத் தொடர்ந்து வரும் குறைபாடு என்று தோன்றுகிறது. வள்ளுவர் காலத்தைவிட இன்றைய நிலையில் இக்குறள் மிகவும் தேவைப்படுவதாக இருக்கிறது என்பது நாம் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்று. மேலும் அவர்,

எனைவகையான் தேறியக் கண்ணும் வினைவகையான்
வேறாகும் மாந்தர் பலர். 514

என்கிறார். எவ்வளவு கவனமாக ஆராய்ந்தும், எவ்வளவு விழிப்புடன் அளவிட்டும், தெளிந்து, தேர்ந்தும் கொடுத்த வினையைச் செய்யும் நிலையில், மாறுபடும் மனநிலையில் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். எனவே தேர்ந்த பின்னும் அவர்கள் தொடக்க காலத்தில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். மேலும் தெளிந்த பின்னர்தான் அவர்கள்பால் பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார்.

முறையாக ஆய்ந்து, தெளிந்து, ஒருவருக்குப் பொறுப்பை அளித்த பின்னர் அவர் பணியில் தலையிடக்கூடாது. அவருக்கு அவ்வப்போது முடிவு எடுக்கும் உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது நிர்வாக இயல் வளர்ச்சி அடைந்துள்ள இன்றைய தத்துவம். வள்ளுவர் இக்கருத்தை மிகத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் ஒருபடி உயர்ந்த நிலையில் சென்று, அந்தப் பணிக்கு அவரையே உரிமையுடையவராகச் செய்ய வேண்டும் என்கிறார்:

வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை அவனை
அதற்குரிய னாகச் செயல். 518

தெரிந்து வினையாடல் என்ற தலைப்பில் அவர் ஒரு வினைக்கு ஏற்றவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலிருந்து, அவரது பொறுப்பை நிர்ணயிப்பது வரை முக்கியமானவையாகக் கருதப்படும்

அடிப்படைக் கூறுபாடுகள் அனைத்தையும் சில குறள்களில் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இத்தலைப்புகளிலெல்லாம் அவரது அணுகுமுறை அறிவியல் பார்வை வளர்ந்துள்ள இக்காலச் சூழ்நிலையொடு ஒப்பிடத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கில் அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் இவ்வுலகைச் சார்ந்தவை. வீடு என்பது நாம் வாழும் உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. இவற்றுள் இவ்வுலகைச் சார்ந்த பொருள் எதுவாயினும், அதுபற்றிய ஆய்வுக்கும் விவாதத்திற்கும் விருப்பு வெறுப்பு இன்றி உண்மை காண்பதற்கும் பெரிய தடை ஏதும் இல்லை. ஆனால் வீடு என்று வரும்பொழுது 'சமயம்' வந்து விடுகிறது. 'சமயம்' என்றவுடன் நம்பிக்கை கூடவே தொடர்கிறது. நம்பிக்கை என்று வந்துவிட்டால் அங்கே ஆய்வுக்கு வழி இல்லை. அறிவியல் பார்வைக்கு வழி இல்லை. ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் ஒரு வேதம் இருக்கிறது. அது இறைவன் அருளியது. அல்லது இறைவன் தன் தூதுவன் மூலம் உலகுக்கு அருளியது. அதை முழுமையாக நம்புவது அம்மதத்தைச் சார்ந்தவர்க்கு இன்றியமையாதது. நம்பாதவர் வேறு மதத்தினர். வேறு மதத்தினர் வேறானவர். வேறானவர்கள் எல்லாம் தங்கட்கு மாறானவர்கள். மாறானவர்கள் மாற்றார். இந்த அணுகுமுறையில்தான் மதங்களின் வரலாறு செல்கிறது. அவை ஏற்படுத்திய பகைமைக்கு அளவில்லை. அவற்றின் அடிப்படையில் நடந்த போர்கள் எண்ணிலடங்கா, இறந்தோர் எண்ணிலடங்கார்.

தமிழ்ப் பண்பாடு அகம், புறம் பற்றிப் பேசுகிறது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு (Dharma, Artha, Kama, Moksha) எனப்படும் நான்கு மனித விழுமங்கள் (Purusharthas) இந்தியப் பண்பாட்டோடு (Pan Indian Culture) இணைந்தவை. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பகுதிகள் வள்ளுவர் காலத்தில் தமிழகத்திற்கு அறிமுகமானவையே. எனினும் வள்ளுவர் 'வீடு' எனும் பகுதியைப்பற்றி நேரடியாகப்

பேசவில்லை. அதை விட்டு விட்டார். இந்த ஒரே முடிவின் மூலம் அறிவியல் பார்வை இடம் பெறுவதற்கிட்டிருந்த தளையை அகற்றுகிறார். வேற்றுமைக்கான வேர்களை அகற்றி விடுகிறார். மதச் சார்பற்ற (Secular) மறை ஒன்றை உருவாக்குகிறார்.

நியூட்டனின் விதிகளைப் பற்றி விவாதிக்கும் பொழுது அதில் பகைமை உணர்ச்சி எழுவதில்லை. ஐன்ஸ்டீனின் தத்துவம் பற்றிப் பேசும் பொழுது ஆதரவாளர், எதிர்ப்பாளர் அணி திரள்வதில்லை. மத நூல்கள் அப்படிப்பட்ட ஆய்வுக்கு இடமளிப்பதில்லை. வள்ளுவர் குறள், தமிழ் மறையெனக் கூறப்பட்டாலும், அது உலகம் தழுவிப் பயன்படுத்தத்தக்க வாழ்வியல் பற்றிப் பேசுகிறது. அதன் ஒரு பகுதியைப் போற்றவோ புறக்கணிக்கவோ இடமளிக்கிறது.

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றோடு நின்று விட்ட வள்ளுவர் வீடு என்பதை முழுமையாகப் புறக்கணித்து விட்டாரா? அதில் அவருக்கு ஈடுபாடே இல்லையா? வீடு பேறு என்பதை அவர் நம்பவில்லையா என்ற கேள்வி எழலாம். அறவழி நின்று வைய வாழ்வை முறையோடு நடத்துபவர்கட்கு வீடு என ஒன்று இருந்தால் அதில் தானாக இடம் கிடைக்க வேண்டும். அதை எண்ணி ஒருவர் தமது நடை முறையை வகுப்பது பெருமைப்படத்தக்கதாகாது. 'இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும் அறவிலை வாணிகம்', தமிழ்ப் பண்பின் கூறுபாடன்று. 'வீடும் வேண்டாவிறலினர்' என்று பலன் கருதாத வாழ்வினர் போற்றப்படுகின்றனர். எனவே வள்ளுவர்,

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். 50

என்று கூறி, இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண்கிறார். இக்குறளுக்கு உரை கூறும் பரிமேலழகர், "இல்லறத்தோடு கூடி வாழும்பினால் வையத்தின்கண் வாழ்பவன், வையத்தானே யெனினும், வானின்கண் உறையும் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து

நன்கு மதிக்கப்படும்'' என்கிறார்: மீண்டும் விளக்கம் கூறுகையில் ''பின் தேவனாய் அவ்வறப்பயன் நுகர்தல் ஒருதலை (உறுதி) யாகலின் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும் என்றார்'' என்கிறார்.

நாம் வாழ்வது இந்த உலகில். நம் கையில் இருப்பது இந்த உலக வாழ்வு. அதை முறையானதாகவும், முழுமையானதாகவும் அமைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஓரளவுக்காவது நம்மால் இயன்ற ஒன்று. எனவே அதை நெறிப்படுத்துவதும், வளப்படுத்துவதும் நமது முயற்சியாக இருக்க வேண்டும். இம்மையில் ஒழுக்கமும் உயர்வும் காத்தவனுக்கு மறுமையில் செம்மை தானாக வாய்க்க வேண்டும். இம்மை வாழ்வின் விழுமங்கள் என்னும் அடித்தளத்தின் மேல் அமைக்கப் படுவதுதான் வீடேயன்றி, அது இம்மையினின்றும் தொடர்பின்றித் தானாக வருவதன்று. இம்மை வாழ்வெனும் வித்தின் முளைதான் வீடு. அது பாழையாகி விட்டால் எந்த எருவும் நீரும் பலன் தராது. எனவே நாம் கவனிக்க வேண்டியது, கவலைப்பட வேண்டியது, இந்த வாழ்வின் ஏற்றம் பற்றியேயாகும் - அது அடுத்த நிலையையும் நிர்ணயிக்கிறது என்பதால், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தலைசிறந்த சிந்தனையாளர்கள், அறிவியலுக்கும் (Science) சமயத்துக்கும் (Religion) பெருத்த முரண்பாடு எதுவும் இல்லை என்கிறார்கள். ஒன்றின் முடிவில் அதன் தொடர்ச்சியாக மற்றொன்று தொடங்குகிறது. ''கற்றது கைம் மண்ணளவு; கல்லாதது உலகளவு'' என்பது அன்றும் உண்மை: இன்றும் உண்மை. இது என்றும் உண்மையாகவே இருக்கும். ஒரு கேள்விக்கு நாம் பதில் காணும்பொழுது ஒன்பது புதிய கேள்விகள் பிறக்கின்றன. 'அறிதொறும் அறியாமை கண்டற்றால்' என்று மிகத் துல்லியமாக இந்நிலையை வள்ளுவர் கூறுகிறார். கற்ற எல்லை தாண்டிக் கால் வைக்கும்பொழுது 'நம்பிக்கை' தொடங்குகிறது. அங்கு அறிவு முழு ஆட்சி செலுத்துவதில்லை யெனினும், அறிவியல் பார்வையோடு அணுகுபவர்கள், நம்பிக்கையை 'வாதப் பொருள்' ஆக்கலாம். ஆனால் 'பகைமை ஊற்றாக' மாற்ற

மாட்டார்கள். அது போலவே, பொருள் வாழ்வு (Materialism) உயர்ந்த விழுமங்களின் அடிப்படையில் அமையுமாயின், அது ஆன்மிகத்திலிருந்து (Spiritualism) மாறுபடாது. மாறுபாடு காணப்படுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதனின்றும் தாழ்ந்ததாகாது. எனவே அறிவுபூர்வமாக நோக்கும் பொழுது, இந்த உலகில் இயற்கையோடிணைந்து வாழ்வது என்பதுதான் நம் அனைவரின் கையிலும் இருக்கும் உளியும், கல்லும் ஆகும். இதைக் கொண்டுதான் நாம் எந்தச் சிலையானாலும் செதுக்க வேண்டும். இதைச் செம்மையாகச் செய்யும் வழி பற்றிய சிந்தனைகளை நம்முன் வைப்பதன் மூலம், அறிவியல் அணுகுமுறைக்கு அடங்கிய கூறுபாடுகளின் விசாரணைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார். சமய நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் எழக்கூடிய சண்டைகளுக்கான வாய்ப்புகளைத் தவிர்க்கிறார். அதே சமயத்தில் சமய வாழ்வின் பயனையும் இழக்க நேராது என்பதை வலியுறுத்துகிறார். காலங்காலமாக இரு வேறுலகம் என்று கருதப்பட்ட சித்தாந்தங்களை, வாழ்க்கை நெறிகளை இணைக்கிறார். வள்ளுவர், வையத்தின் மீது கால்களை ஊன்றி நின்று வாளைத் தொடுகிறார். அறிவுலகின் அடித்தளத்தின் மீது அமர்ந்து அதைப் புறக்கணிக்காது அதன் இலக்கணத்தின் துணை கொண்டு, ஆன்மிகத்தைப் பார்க்கிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டினர்க்கே இந்த அணுகுமுறை அண்மைக் காலங்களில் உருவானதாகத் தோன்றும் ஒன்று. இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, முடிவில்லாத சில பிரச்சனைகட்கு, வாதங்கட்கு இவ்வளவு நுண்ணிய முடிவு கண்டிருப்பது எண்ணுந்தொறும் வியப்பளிக்கும் ஒன்றாகும்.

மனித முயற்சியின் மாண்பு போற்றல்

வரலாறு தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை கண்ட வளர்ச்சி அனைத்தையும் ஆய்வோமானால், அவையனைத்தும் மனித முயற்சியின் விளைவேயாகும். மனிதன்,

கனவும், கற்பனைக் கடலும், கரையிலா
மனமும் கொண்டவன்: வாழ்வின் மன்னன்:
படைப்பின் உச்சி: பல்வகைத் தளையெலாம்
உடைத்து மேற்செலும் உணர்வின் ஊற்று:
அவனால்,
இயல்வதில்லா எதையும் மற்றவர்
முயல்வதில்லா முதல்வன்¹

இந்த வையகம் தோன்றிய நாள் முதல், மேற்செல ஊன்றிய கால்கள் உளையா உரவோன். எண்ணற்ற சமயங்களை, எழுதுவதற்கியலா விண்ணவர், தேவர், விஞ்சையர் கூட்டங்களைப் படைத்தவன். அவனே படைத்த சிலவற்றைப் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் ஏற்க இயலாது என்று பின்னர் விடுத்தவன். தோன்றிய நாள் முதல், நெறியையும், வழியையும், நிலையையும் வகுத்து வளர்பவன்; வளர்ச்சிப் பாதையில் அளவையும், துணிவும், ஆய்வும் தவமும் துணை எனக் கொண்டு வென்றவன்; எதற்கும் மேலென நின்றவன். எனவே மனித முயற்சியின்

1. குலோத்துங்கன் : வாயில் திறக்கட்டும், பாரதி பதிப்பகம், தியாகராய நகர், சென்னை, 1993, பக்.35, 36.

மாண்புகள் அளவிடற்கரியன. முடிந்தது, முடியாதது என்னும் பாகுபாடு இல்லை என்ற உறுதியோடு முன் செல்லும் முடிவிலாப் பயணத்தில் அவன் ஓர் ஓய்வறியாத பயணி. மனித முயற்சியைப் போற்றி, அவனது வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் நூல்கள்தாம் ஒரு சமுதாயத்திற்கு உயிராக ஊற்றாக அமையக் கூடியவை. ஒரு சமுதாயம் மாண்பொடு வாழவும், மேலும் மேலும் வளரவும் ஊக்கம் தரக்கூடியவை.

செயல் வேண்டும்: வினைகோடி செய்யத் தூண்டும் திறன் அமைந்த கலை வேண்டும்¹

என்ற கவிதை வரிகள் அழகுணர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமையும் கலைகள் கூட முயற்சிக்குத் தூண்டுகோலாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன.

மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த காலத்திலிருந்து இன்று வரை அவன் கண்ட வளர்ச்சி அனைத்தும் அவனது அறிவின் திறனால், முயற்சியின் விளைவால் ஏற்பட்டவை தாம். மனிதன் எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்ந்திருக்கிறான் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. சிலர் பண்டைக் காலத்தில் வையம் தேவர்கள் பூமியாக இருந்தது போலவும், இன்று எல்லாம் தாழ்ந்து விட்டது போலவும் பேசுகிறார்கள்: எழுதுகிறார்கள். அப்படி நம்புவதற்கான அடிப்படை எதுவும் இல்லை.

வறுமை அன்றும் இருந்தது: இன்றும் இருக்கிறது. ஆனால் அதனால் மடிபவர் தொகை இன்று முன்போல் இல்லை. உலகின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்கு உணவும் உதவியும் வருகின்றன. நோய்கள் அன்றும் இருந்தன. இன்றும் இருக்கின்றன. பழையன சில மறைந்தன. புதியன சில தோன்றியிருக்கின்றன. பொதுவாகக் குணப்படுத்தும் திறன் வளர்ந்திருக்கிறது. குணப்படுத்த இயலாத சூழ்நிலையிலும்

1. குலோத்துங்கன்: விண் சமைப்போர் வருக, பாரதி பதிப்பகம், 1984, பக்.10.

பிணியின் கொடுமையைக் குறைக்க முடிகிறது. சராசரி யாக மனிதன் வாழும் நாட்கள் (Longevity) வளர்ந் திருக்கின்றன. ஆள்பவர்களும், ஆளப்படுபவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றாலும் ஆண்டையும் அடிமையும் இல்லை. ஆங்காங்கு சில விதிவிலக்குகள் இருக்கலாம். தனிமனிதனின் மானம் அவனது உணர்வுகள் மதிக்கப்படு கின்றன. மதிக்கப்படாத நாடுகளில் கூட மதிப்பதாகக் கூற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இயற்கையை ஏவல் கொள்ளும் திறன் தொடர்ந்து வளர்கிறது. இவையனைத்தும் அவனது முயற்சியின் பயன், வினையின் விளைவு.

மனித முயற்சியைப் போற்றுவதில் வள்ளுவர் இமயமென உயர்ந்து நிற்கிறார். எண்ணம் என்பது அளவிடற்கரிய சக்தி வாய்ந்தது. அதற்கென ஓர் ஆற்றல் உண்டு. அதில் 'வலிமை' இருக்குமாயின், உறுதி இருக்கு மாயின் அதனால் சாதிக்க இயலாதது எதுவும் இல்லை. மனிதனது மனம் கரை காண முடியாத ஒரு சுரங்கம். அகமுந்தோறும் புதியன அகப்படும். மனத்திட்பமும், முயற்சியும் உடையார்க்கு வாய்க்காதது எதுவுமில்லை.

இன்றைய உளவியலார் ஆழ்மனத்தின் ஆசைகளின் வலிமை பற்றிப் பேசுகிறார்கள். உள்ளத்தின் வலிமையை வள்ளுவர் பல வழிகளில் வற்புறுத்துகிறார்.

எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின். 666

வினைத்திட்பம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்பம்
மற்றைய வெல்லாம் பிற. 661

என்கிறார். ஆழ்மனத்தின் ஆசைகளின் வலிமை பற்றிப் பாட வந்த பாரதி,

ஆழு நெஞ்சுகத்து ஆசையின் றுள்ளதேல்
அதனுடைப் பொருள் நாளை விளைந்திடும்

ஃ

ஃ

ஃ

மாய்ந்திடாத நிறைந்த விருப்பமே
கதிகள் யாவும் தரும்

ஃ

ஃ

ஃ

புலங்களோடு காரணமும் ஆவியும்
போந்து நின்ற விருப்புடன் மானிடன்
நலங்களேது விரும்புவன்: அங்கிவை
நண்ணுறப் பெறல் திண்ணம்

என்று உறுதி கூறுகிறார்.

வள்ளுவம் மானிட முயற்சியின் மாண்பு போற்றும் நூல். மனிதனைச் செயலுக்குத் தூண்டும் சிந்தனைகளை இயன்ற இடத்திலெல்லாம் எடுத்துரைக்கும் ஓர் உந்து கருவி. வள்ளுவர் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர் என்பது தெளிவு. 'தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும்' என்று ஒரு குறளைத் தொடங்குகிறார். 'தெய்வத்தால் ஆகாது' என்ற முடிவுக்கு வந்தபின் தெய்வ நம்பிக்கையுடையவன் அதை விதி என்று ஏற்றுக் கொள்ளும் முடிவைத்தான் நாம் பொதுவாக எதிர்பார்ப்போம். தெய்வத்தால் முடியாததை மனிதன் செய்ய முயலலாம் என்று, தெய்வ நம்பிக்கை உடைய ஒருவர் கூறுவதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க இயலாது. ஆனால் வள்ளுவர்

தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்.

619

என்கிறார். மனித முயற்சியை இதை விடவும் ஓர் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் பேசும் ஒரு பழங்கால அறிஞரை நாம் காண இயலாது.

விதியின் வலியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் வள்ளுவர். 'ஊழ்' என்ற தலைப்பில் ஓர் அதிகாரமே அமைத்திருக்கிறார். 'ஊழ்வினையுருத்து வந்தாட்டும்' என்பதை நிலை நாட்ட ஒரு காவியமே இயற்றினார் இளங்கோவடிகள். 'கல் பொருதிரங்கும் மல்லர் பேர் யாற்று, நீர் வழிப்படுஉம் புணைபோல், ஆருயிர் முறை வழிப்படுஉம்' என்று நம்பியவர்கள் தமிழர்கள். விதியின் சக்தியைச் சற்று வலியுறுத்தியே கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள

என்று கேட்டு விட்டு

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி

தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது

377

என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். ஊழ் (Fate), மனித முயற்சி (Free Will) ஆகியவை பற்றிய வாதம் மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து தொடர்கிறது. அந்த வாதம் நாம் கற்பனை செய்யக்கூடிய கால எல்லை வரை தொடரும். இப்பொருள் பற்றி முன்னும் சில சிந்தனையாளர்கள் எழுதினார்கள். இன்றும் எழுதுகிறார்கள். இந்த விவாதம் பற்றிப் பேசுகையில் அறிஞர்கள் கூறும் எடுத்துக்காட்டு ஒன்றுண்டு. வாழ்க்கையில் நாம் செய்யும் முயற்சி, சீட்டு விளையாடுவது போன்றது. நமக்கு என்ன சீட்டுகள் விழும் என்பது நாம் நிர்ணயிப்பதன்று. ஆனால் விழுந்த சீட்டை வைத்துக் கொண்டு சாமர்த்தியமாக ஆடுவது நமது திறமையைப் பொருத்தது. இவ்விரண்டில் எது வலியுடையது என்ற கேள்வி எழுதல் இயல்பு. இதை எதிர்பார்த்த வள்ளுவர் சற்றுத் தெளிவாகவே, ஐயத்திற்கு இடமின்றி,

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்

தாழாது உஞற்று பவர்

620

என்று கூறுகிறார்.

'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்ற நம்பிக்கை வேரோடி, விழுதிறங்கி, வலிமை பெற்றிருந்த சமுதாயத்தில் வள்ளுவர் செய்யும் கொள்கைப் பிரகடனம் முயற்சிக்கு முடிசூடுவதாகும்.

'திட்பம்' என்பது கருவியில் இல்லை: துணைகளில் இல்லை; சொல்லிலும் இல்லை: அது மனத்தைப் பொருத்து விசுவரூபம் எடுக்கும் மாண்புடையது. 'வினைத்திட்பம்' என்பது ஒருவன் மனத்திட்பம்'. மனித உள்ளத்தின் துணிவிற்கு மனிதனின் முயற்சிக்கு, அதன் திறமைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வளவு முக்கியமான இடத்தை வள்ளுவர் கொடுத்திருப்பதை எண்ணும் போது நாம் மலைத்து நிற்கிறோம்.

மனிதன் நாளும் வளர்பவன்: அவன் நாளையும் வளர்பவன். முடிவில்லாத முன்னேற்றப் பயணத்தில் தொடர்ந்து நடைபோடும் பயணி. நேற்றினும் இன்று தரத்தில் தகுதியில் உயர்ந்தவன். இன்றினும் நாளை உயரும் பண்பினன். தேவநிலை என்ற ஒன்று, அல்லது தெய்வ நிலை என்ற ஒன்று இருக்குமாயின் அந்த நிலையையும் இந்த மண்ணில், வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வேண்டிய அறநெறியில் நின்றும், முடிவு இல்லாத முயற்சியின் மூலமும் அடையக் கூடியவன். பாரதியின் கனவுகள் இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கவை.

தூண்டு மின்ப வாடை வீசுதுய்ய தேன்கடல்
சூழநின்ற தீவிலங்கு சோதி வானவர்
ஈண்டு நமது தோழராகி
எம்மோடமுதம் உண்டு குலவ

வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறார். அத்துடன் அவரது ஆசை நிற்கவில்லை. அது இன்னும் பெரியது. "கண்ணிற் தெரியும் பொருள்களைக் கைகள் கவர்ந்திட மாட்டோவா அட மண்ணில் தெரியுது வானம் அதுநம் வசப்படலாகாதோ" என்று

அங்கலாய்த்த கவிஞரல்லவா பாரதி? எனவே, தேவர்கள் இன்பபுரியை விட்டு இறங்கி வந்து நம்மோடு அமுதம் அருந்துவதோடு அகன்று விடாது நமது உறவினர்களாகவும் வேண்டும் என விழைகிறார்.

நண்ணியமரர் வெற்றி கூற, நமது பெண்கள்

அமரர் கொள்ள

வண்ண மினிய தேவ மகளிர் மருவ நாமும்

உவகை துள்ள

வாமும் ஒரு வாழ்வை அவரது கவிதை நெஞ்சம் படம் பிடிக்கிறது. அவர் காணும் இந்தக் கனவின் பொருள் மனித சமுதாயம் தொன்று தொட்டு எங்கோ இருப்பதாகவும், இந்த வாழ்வில் நமக்கு எட்டாததாகவும், இறந்த பின்னர் மட்டுமே, ஏதோ சிலருக்கு இயலுவதாகவும் எண்ணப்பட்டு வந்த தேவ உலகம், இந்த வாழ்வில் இந்த மண்ணில் நமக்கு இயல வேண்டும் என்பதுதான். இதை வெளிப்படையாகவே இன்னோர் இடத்தில் கூறுகிறார்.

எல்லாரும் அமரநிலை எய்தும் நன்முறையை

இந்தியா உலகிற்களிக்கும்

என்பது பாரதியின் பிரகடனம். வள்ளுவர் இதையேதான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் மனிதனுக்கு இயன்ற ஒன்றாகக் கூறி அதற்கான வழியையும் காட்டுகிறார்:

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

50

என்று அமைதியாக ஆரவாரமின்றி, ஆனால் ஐயத்திற்கிட மில்லாத உறுதியோடு அறிவிக்கிறார். 'வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான' 'வாழ்வியலை' வகுப்பதே அவர்தம் குறளின் குறிக்கோள். மனிதனைத் தலைவனாகக் கொண்டது அந்த வையம். உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளவது அவனது பண்பு.

உலைவின்றித் தாழாது உஞற்றும் முயற்சி அவனது இறக்கைகள், அவற்றை விரித்து அவன் எழும்ப இயலாத உயரம் இல்லை. எட்ட முடியாத தூரம் இல்லை.

தசையிடை நார்போல, வானிடை வளிபோல, வள்ளுவர் குறளில் அவர் பேசும் பொருள் எதுவாயினும், விரவி நிற்பன வற்புறுத்தப்படுவன - அயராத உழைப்பு, அகலாத முயற்சி, உயர்ந்தவை காணும் உள்ளம்.

'எய்தற் கரியது இயைந்தக்கால்', அதை வீணே தவற விட்டு விடக்கூடாது. அதை இறுகப்பற்றிப் பயன்படுத்தி, 'அந்நிலை' தவறாமுன், 'செய்தற்கரியது செயல்' வேண்டும். உயர்வு தாழ்வு அனைத்திற்கும் செயல், தன் திறன், தன் பரிமாணம் தான் காரணம். 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்.' ஏதோ எளிதில் இயன்ற ஒன்றை எல்லாருக்கும் எட்டும் ஒன்றைப் பரவலாகப் பெரிய அளவில் செய்வது ஒருவரைப் பெரியவராக்குவதில்லை. அரியவற்றை ஆக்க வேண்டும். 'அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்'. அசந்து தளர்ந்து உட்கார்ந்து விடுபவரிடம் வள்ளுவருக்கு ஈடுபாடு இல்லை.

சோம்பலை, எங்கெங்கு முடியுமோ அங்கெல்லாம் சாடுகிறார். "இலமென்றசைஇ இருப்பாரைக் காணின் நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்" என்கிறார். அன்று நிலம் தரும் வேளாண்மைப் பொருளையே குறளுக்குப் பொருள் கூற வந்த புலவர்கள் எண்ணினர். பரிமேலழகரும் விளக்கத்தில் "உழுதன் முதலிய செய்வார் யாவர்க்கும் செல்வம் கொடுத்து வருகின்றவாறு பற்றி", 'நல்லாள்' என்று கூறியதாகக் கூறுகிறார். வள்ளுவர் தமது பொதுமை நோக்கிற்கேற்ப 'நிலம்' என்னும் நல்லாள் உழைப்பவருக்குத் தரும் செல்வம் பற்றியும் கூறினாரேயன்றி உழவு என்றோ, வேளாண்மை என்றோ கூறவில்லை. நிலமென்னும் நல்லாள் உணவும் தரும்; உடையம் தரும்.

கனிவளங்களும் அவள் கையில் உண்டு. எண்ணெய் வளங்களும் அவள் வழிப் பெறுவது இயன்ற ஒன்றே. என்னிடம் இல்லாததில்லை. இப்படி ஒரு சோம்பர், எடுத்துப் பயன் துய்க்கும் 'முயற்சி இன்றி இருக்கிறானே,' என நகுவது நிலமெனும் நல்லாள்.

சோம்பாமை சாதாரணக் குடிமகனுக்கும் வேண்டும். கோலோச்சும் மன்னனுக்கும் வேண்டும். 'தூங்காமை' நிலனாள்பவருக்கு நீங்காது இருக்க வேண்டும். அவ்வப்பொழுது மட்டும் சுறுசுறுப்பாயிருந்தால் போதாது. மடிமையினும் மன்னர்க்குப் பெரிய எதிரி இல்லை. பொதுத்தொண்டு செய்ய வந்தவர்கள் தவிர்க்க வேண்டுவன இரண்டு: முதலாவது 'மடிமை', 'குடி செய்வார்க்கில்லை பருவம்: மடி செய்து மானம் கருதக் கெடும்' என்கிறார். ஊக்கமுடைமையை வற்புறுத்தி, ஆள்வினையுடைமைக்கு அதிகாரம் வகுத்து, மனித முயற்சிக்கு முடிசூடும் வள்ளுவர், அதனோடு திருப்தியடைந்துவிடாது, அதற்கு அடித்தளமாக 'மடியின்மைக்கு' ஓர் அதிகாரமே வகுக்கிறார்.

இல்வாழ்க்கையிலமைந்து, ஒத்தது அறிந்து, உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளி, அருமையுடைத் தென்று அசாவாமை போற்றி, கற்பவை கசடறக் கற்று, வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுலகைத் தேடிச் செல்ல வேண்டுவதில்லை. அவன் வானவர் நிலையை மண்ணிலேயே காண்பான் என்பது வள்ளுவம். மனித சமுதாயம் வளர்ச்சியில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் வரை வள்ளுவம் சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்றுத் திகழும்.

8

இலக்கியல் இணைந்த இயல்பு இயல்

மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து ஓர் உயர்ந்த குறிக்கோளை முன்வைத்து அதை அடைய வேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறான். அவன் கண்ட வானுலகமும், தேவர்களும், வையம் பெற வேண்டிய மாற்றத்தையும், மனித சமுதாயம் அடைய வேண்டிய உயர்வையும் மனத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை. தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ இல்லையோ, மனிதன் தேவனாக வேண்டுமென்ற ஆசை வேண்டும். வானுலகம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, இந்த மண்ணுலகம் வானுலகமாக மாற வேண்டுமென்ற குறிக்கோள் வேண்டும். வானுலகம் காணும் குறிக்கோளை, வானுலகம் போகும் காலம் வரை பொறுத்திருக்காது, மண்ணுலகிலேயே அதையொத்த ஒரு சமுதாயத்தைக் காண வேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்ட பல அறிஞர்கள் 'இலக்கியல் சமுதாயத்தை' (Ideal Society) நூல் வடிவில் உருவாக்கினார்கள். அந்த அடிப்படையில்தான் பண்டைக் கிரேக்க அறிஞர் பிளேட்டோ, 'குடியரசு' (Republic) என்ற நூலைப் படைத்தார். 16ஆம் நூற்றாண்டின் மிகச்சிறந்த அறிஞர் ஆகிய தாமஸ் மோர் (Thomas More) தமது கனவுகளை உடோபியா (Utopia) என்ற நூல் வடிவில் நமக்கு விட்டுச் சென்றார். இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த காம்ப்பெனெல்லா (Campanella) 17ஆம்

நூற்றாண்டில், கதிர் நகர் (Civitatis - Solls) என்னும் நூலை எழுதினார். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஃபிரான்சிஸ் பேகன் (Francis Bacon) புது அத்லாந்திய நாடு (New Atlantis) என்ற நூலில் தாம் விழைந்த சமுதாயத்திற்கு உருவம் தந்தார். இந்திய அறிஞர்கள் ஆரம்ப காலம் தொட்டு, நாடு, சமுதாயம், குடும்பம், தனிமனிதன் எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் இலக்கியல் எல்லை வகுத்துக் காட்டியே வந்திருக்கின்றனர். நல்ல அரசன் ஆட்சி புரியும் நாட்டில் மாதம் மும்மாரி பெய்கிறது. புலியும், ஆடும் ஒரே துறையில் நீர் குடிக்கின்றன. சிங்கமும் பசுவும் ஒன்றாக வாழ்கின்றன என வர்ணிப்பதை அடிக்கடி காணலாம். கம்பர் கண்ட நாட்டில்,

வண்மையில்லை ஓர் வறுமை இன்மையால்
திண்மையில்லை நேர் செறுநர் இன்மையால்
உண்மையில்லை பொய் உரை இலாமையால்
ஒண்மை இல்லை பல் கேள்வி ஒங்கலால்

என்ற உயர்நிலை நிலவியதாகக் கம்பர் காட்டுகிறார்.

கம்பர் கோசல நாட்டைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது அதை ஓர் இலக்கியல் நாடாகவே காட்டுகிறார். பொதுவாக நமது காவியங்களில் சித்திரிக்கப்படும் தலைவன், தலைவி ஆகியோர் இலக்கியல் தலைவனும், இலக்கியல் தலைவியும் தான். கற்புக்குக் கண்ணகியையும், கணவன்பால் கொண்ட அன்பின் ஆழத்திற்குச் சாவித்திரியையும், ஒருவன் ஒருத்தி என்ற இல்வாழ்வின் தத்துவத்திற்கு இராமனையும் குறிப்பிடும் நாம், அவர்கள் அனைவரும் எட்டாத உயரத்தில் இருப்பவர்களாக எண்ணுகிறோமே தவிர, அன்றாட வாழ்வில் அனைவரும் பின்பற்றும் தலைவன், தலைவியாக எண்ணுவதில்லை. நமது சமுதாயத்தின் இலக்கிய மரபு 'இல்லது; இனியது: நல்லது' என்ற அடிப்படையிலேயே அமைந்திருக்கிறது. காவியம் காட்டும் உலகம் இயற்கையில் இல்லாதது: ஆனால் தரத்தாலும்,

தகுதியாலும் இனியது. அப்படி ஒரு சமுதாயம் இருந்தால் அது அனைவருக்கும் நல்லது என்ற தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சங்க இலக்கியங்களில் 'அகம்' காட்டும் தலைவனும், தலைவியும் இலக்கியல் தலைவன், தலைவியேயாவார். வள்ளுவர்தம் குறள் ஒரு வாழ்வியல் நூல். அது தனிமனிதனுக்கு உரிய அறம்பற்றியும் பேசுகிறது. ஆங்காங்கு சமுதாயத்திற்குரிய நெறிகள், தேவைகள் பற்றியும் பேசுகிறது. வள்ளுவர் எப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தை மனத்தில் கொண்டு பேசுகிறார். இருக்கின்ற ஓர் அமைப்பை உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச்செல்ல எண்ணி அதற்கேற்ற வாழ்வியலை வகுக்கிறாரா, அல்லது ஒரு புதிய சமுதாய அமைப்பை உருவாக்குகிறாரா என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

பிளேட்டோவிலிருந்து ஃபிரான்சிஸ்பேகன் வரை நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட சிந்தனையாளர்கள் ஒரு புதிய சமுதாயத்தை, கற்பனைச் சமுதாயத்தை, "இல்லாதது, ஆனால் இனியது இருந்தால் நல்லது" என அவர்கள் கருதிய ஒன்றைப் படைத்தார்கள். அவர்கள் படைத்த சமுதாயத்தின் கூறுபாடுகள் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏற்றம் பெற்றிருந்த கருத்துகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அது தவிர்க்க முடியாதது.

பிளேட்டோ வாழ்ந்த காலக் கிரேக்க சமுதாயத்தில் தத்துவ விசாரணைகள் ஏற்றம் பெற்றிருந்தன. ஒவ்வொரு துறையிலும் உண்மைகளை ஊடுருவிக்காண விழையும் சாக்ரடீஸின் அணுகுமுறை தலை தூக்கி நின்றது. எனவே பிளேட்டோவின் குடியரசு ஆட்சியில் ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட தத்துவ அறிஞர்கள் பெரும் பொறுப்பேற்பவர்களாகக் கூறப்பட்டனர்.

தாமஸ் மோர், 15ஆவது நூற்றாண்டிலும் 16ஆவது நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலும் வாழ்ந்தவர். சீர்திருத்த இயக்கம் (Reformation) ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவிக் கொண்டிருந்த காலம். பொருளாதார அமைப்பு, அரசியல்

அமைப்பு ஆகியவை பற்றிப் பல வாதங்கள் இடம் பெற்ற காலம். பல மாற்றங்கள் கருவுற்ற காலம். எனவே அவர் காணும் நாட்டில் அரசன் உளன் ஆயினும் அவன் பரம்பரை அரசன் அல்லன்: தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவன். அவர் காணும் பொருளாதார அமைப்பு தனி உடைமையைச் சார்ந்து நிற்ப தன்று. பொது உடைமைக்கு அடிகோலும் போக்கினது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டினரான பேகன் (1561-1626) அறிவியல் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிய காலத்தவர். தொழிற் புரட்சி கருவில் இருந்த காலத்தவர். எனவே அவர் நூலில் அறிவியல் உண்மைகளை ஆய்வது பற்றிய கூறுபாடுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

வள்ளுவர் ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பையோ, பொருளாதார அமைப்பையோ உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை. அன்றிருந்தது முடியாட்சி. அதன் அடிப்படையில் அமைந்த பொருளாதாரம், அன்றைய தமிழ் வாழ்வின் அடிப்படையில் அமைந்த சமுதாய வாழ்வு. இவற்றை வைத்துக் கொண்டு, பெரும்பான்மையும் தனி மனிதனுக்கு வாழ்வியல் வகுக்கிறார். அந்தத் தனிமனிதன் குடும்பத்தின் தலைவனாக, ஒரு நாட்டின் குடிமகனாக சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பாக, தந்தையாக, மகனாக, இல்வாழ்வானாக, துறவியாக, அமைச்சனாக, அரசனாக, இன்னும் அவன் ஏற்கும் பல பொறுப்புகளிலும் அவனை வைத்து, அரசியலமைப்பும், பொருளாதார அமைப்பும் எதுவாயினும், எப்படிமாறினும், பேரளவிற்குப் பொருத்தத்தக்க ஒரு வாழ்வியலை உருவாக்குகிறார்.

ஓர் இலக்கியல் சமுதாயத்தை மனத்திற்கொண்டு, வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்வியலை வகுத்திருக்கிறாரா என்றால், 'இல்லை' என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இலக்கியல் சமுதாயம் படைக்கும் முயற்சியில் இறங்கியிருப்பாரானால், அது நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட இலக்கியல் சமுதாய இலக்கியங்கள் போல

நடைமுறைக்கு உதவாதது என்ற பட்டியலில் சேர்ந்திருக்கும். அல்லது மாக்கியவல்லியின் (Machiavelli) இளவரசன் (Prince) போல, சாணக்கியரின் அர்த்த சாஸ்திரம் போல, வழி எதுவானாலும் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறும் முறைகளைப் பற்றிப் பேசும் நூலாகவும் அவர் உருவாக்கவில்லை. அப்படியாயின் இன்று 'வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது எப்படி', 'வெற்றிக்கு வழி' போன்ற பல தலைப்புகளில் வரும் எண்ணற்ற நூல்களில் குறளும் ஒன்றாகி இருக்கும். ஆல்பர்ட் ஸ்வைட்சர் (Albert Schweitzer) போன்றார் கீழ்க்காணுமாறு அதைப் பாராட்டியிருக்க மாட்டார்கள்.

"There hardly exists in the literature of the world, a collection of maxims in which one finds so much lofty wisdom"

அதே சமயத்தில் குறள் மற்ற நூல்கள் பலவற்றினின்றும் கருத்துகளை ஆய்ந்து, அறிந்து, அவற்றுள் சிறந்தவற்றைத் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு தொகுப்பு நூலும் அன்று.

"Kural is not a mosaic of doctrines taken from several faiths or cultures and pieced together to form a work of art. The Kural on the other hand is an integral painting of a civilization which was harmonious with itself and which possessed a clearly recognisable unity"*

டாக்டர் ஜி.யு.போப் அவர்களின் கீழ்க்காணும் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

"It is certainly not an anthology but the perfect and most elaborate work of one master"

குறளைப் பற்றிய பாராட்டுரைகளைத் தொகுத்தால் அதுவே ஒரு நூலாக விரியும். அது நமது நோக்கமன்று. குறள் காட்டும் சமுதாயம் எந்த வகையைச் சேர்ந்தது என்பது நம்மை

* Justice V. Subramaniam; Foreword to English translation published by The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society, Tirunelveli Ltd.

எதிர்நோக்கும் கேள்வி. ஆழ்ந்து எண்ணும்பொழுது, வள்ளுவம், “இலக்கியல் இணைந்த இயல்பியல்” (A possible ideal world) காணும் நோக்கை உடையது என்று கூறுவதே பொருத்தமானதாகும்.

துறவு இயலில் துறந்தார்தம் பெருமை பேச வந்த வள்ளுவர், யான்என தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் குயர்ந்த உலகம் புகும். 346

என்கிறார். ஆனால் அதே சமயம், தவவேடம் பூண்ட அனைவரும் தவசிகள் அல்லர். காவியணிந்தோர் அனைவரும் கவடு இல்லாதவர்கள் அல்லர் என்ற உண்மையையும் மனத்திற்கொள்கிறார். மற்றையோருக்கும் கூறுகிறார். இக்கூறு மதத்துறையில் எல்லா நிற உடைக்கும் பொருந்தும்.

தங்கள் வேடத்திற்குத் தகுதி இல்லாதவர்கள் எல்லா மதத்திலும் காணப்படுவர். துறவுக்கு அதிகாரம் வகுத்த வள்ளுவர், வேடதாரிகள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்பத்தகாதவர்கள். அவர்களைப் பற்றி மக்களை எச்சரிக்க வேண்டும், என்ற கவலையுடனும் இயல்புணர்வுடனும் ‘கூடாவொழுக்கம்’ என்று ஓர் அதிகாரமே அமைக்கிறார். அதில் அவர் கூடாவொழுக்கம் பற்றிக் கோடுகாட்டுவதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை. கூடாவொழுக்கக் குற்றவாளிகள் பலர் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்ற கசப்பான உண்மையையும் கூறுகிறார்.

“மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்”

278

என்று பிரகடனமே செய்கிறார். வேடங்கள் வேண்டப்படுவன அல்ல. அவை சாதிப்பவை எவையுமில்லை. முக்கியமானது ஒருவர் வாழும் முறை. எனவே,

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின”

280

என்று ஒரு புரட்சிவாதி நிலையில் நின்று கூறுகிறார். சமய உலகம் எத்தனையோ வேடங்களைக் காண்கிறது. அங்கு அணியப்படும் உடைகள் தனித்தன்மை கொண்டவை. அணிகலன்கள் பல வகையின: சடங்குகள் எண்ணில. சம்பிரதாயங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. தனிப்பட்ட வர்கட்கும் விரதங்கள், வேண்டுதல்கள், வழிபாடுகள் என்று பல நிபந்தனைகள். இவற்றுள் எதுவும் தேவையில்லை: களங்கமற்ற வாழ்வு ஒன்றே போதுமானது என்கிறார் வள்ளுவர். ஒரு சாதாரணக் குடிமகனாக மனைவி, மக்களுடன் இல்வாழ்வானாக இருந்தே அதற்கேற்ற பற்று, பாசங்களுடன் வாழ்ந்தே உயர்ந்த நிலைகளைத்தினும் உயர்ந்த நிலையை ஒருவர் அடையலாம். அறவாழ்வு அந்நிலைக்கும் இயன்ற ஒன்றே. இருபதா நூற்றாண்டுப் பகுத்தறிவாளரும் இதை விடப் புரட்சி மொழி இல்லை முடியாது. இயல்பா வாழ்வில் இலக்கியல் இணைவது சாத்தியம். அது இயற்கையான நிலைக்கு அப்பால் இருந்து பெறப்பட வேண்டிய ஒன்றன்று. இயற்கையாடினைந்து, இல்லறத்தில் அமைந்து இன்ப துன்பங்கள், பற்று, பாசங்கள் கொண்ட வாழ்வினில் பங்கு பெறுவோருக்கும் அது இயன்ற ஒன்றே என்பது ஒரு மகத்தான பிரகடனம். அவர் காலத்திய மற்ற பலர்தம் அணுகுமுறையிலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்டது.

அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் சரி, இன்றும் சரி. பஞ்சமும் பசியும் மக்களை நீங்கா நிழல் போலத் தொடர்ந்து வருகின்றன. பசியறியாத மக்களைக் கொண்ட உலகம் இன்னும் உருவாகவில்லை. எனினும் வளம் நிறைந்து வறுமையறியாத வாழ்க்கையைக் கொண்ட மக்களைப் பற்றியே நாட்டுப் படலத்திலும், நகரப் படலத்திலும் பாடும் காவிய உலகின் பாரம்பரியத்தை விட்டு, வறுமையைப்பற்றி, அதனால் வாடுவோர்

பற்றிப்படிப்போர் நெஞ்சம் பதறும் மொழியில், சமதர்மம், பொதுவுடைமை போன்ற தத்துவங்கள் இடம் பெறாத காலத்தில் வாழ்ந்த வள்ளுவர், சற்று ஓங்கிய குரலிலே பாடுகிறார்.

இன்மையி னின்னாத தியாதெனின் இன்மையின்
இன்மையே யின்னா தது. 1041

இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலுங்
கொன்றது போலும் நிரப்பு. 1048

வறுமையின் கொடுமையை இதனினும் முழுமையாகப் படம் பிடித்துக் காட்ட இயலாது. வறுமையும், பஞ்சமும் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தாம் வாழும் சமுதாயத்தில் தொடரும் ஒன்று என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர். அதன் காரணம் என்ன என்ற ஆராய்ச்சியில் அவர் ஈடுபடவில்லையானாலும் அதற்குக் காரணமானவர் யாராயிலும் அவர் மன்னிக்கத் தகுந்தவரல்லர் என்பதை ஒளிவு, மறைவின்றிக் கூறுகிறார்.

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. 100

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல். 314

என்று உலகிற்கு அறிவுரை கூறிய வள்ளுவர், வறுமைக்குக் காரணமானவர்களைப் பற்றிப் பேசும் போது இனிய கூறவும் எண்ணவில்லை: அவர்கள் செய்த தீமைக்கு நன்மை செய்து அவர்களை நாண வைக்கவும் எண்ணவில்லை. இரந்து உண்டு, உடலில் உயிரை வைத்திருக்க வேண்டிய நிலைக்குக் காரணமாகவர் ஆண்டவன் ஆயினும், ஆள்வார் ஆயினும் அவர்கள் 'பரந்து கெடுக' என்கிறார்.

இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான் 1062

இதனினும் கடுமையான சொல்லையும் நாம் எண்ண முடியாது: அதிகமான வெகுளியையும் நாம் காண முடியாது.

வறுமையை உணர்ந்து, அதன் கொடுமையை நினைத்து, அதற்குக் காரணமானவர்களைச் சபிக்கும் வள்ளுவர், வறுமையில்லாத ஒரு நாட்டையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு. 731

உறுபசியு மோவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேரா தியல்வது நாடு. 734

கேடறியாக் கெட்ட விடத்தும் வளங்குன்றா
நாடென்ப நாட்டிற் றலை. 736

தள்ளா விளையுள் வேண்டும்: உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் அறியாத நிலை வேண்டும்: கேடறியா நாடு வேண்டும்: கெட்டாலும் வளங்குன்றா வாழ்வு படைத்ததாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நாடு தானாக வருவதன்று. தானமாகப் பெறுவதன்று. வளமும், வளம் நிறைந்த வாழ்வும் மழைபோல வருவனவல்ல. அவை இயற்றப்பட வேண்டும். இயற்றியவை பயன்தரும் வழியில் மீண்டும் வகுக்கப்பட வேண்டும்.

இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு. 385

என்னும் குறளில் செல்வம் உருவாக்கப்பட வேண்டிய தொன்று என்பதை வற்புறுத்துகிறார்.

பொதுவாக ஒரு நாட்டின் வளம் I. அந்த நாட்டின் மக்கட் தொகை, II. இயற்கை வளம், III. கல்வி நிலை, IV. ஆட்சி முறை, V. புதியன புனையும் ஆற்றல் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அமைந்தது. இன்றும் இவை பொருந்தும் என்றாலும், படிப்படியாகக் கல்வியறிவும், புதியன புனையும் ஆற்றலும் ஒரு

நாட்டின் செல்வ நிலைக்கு முக்கியமான அடிப்படைகள் ஆகிவிட்டன. ஒரு நாட்டின் வளம் அதன் பரப்பைப் பொறுத்து மட்டும் இல்லை. மக்கட் தொகையைப் பொறுத்தும் இல்லை. இயற்கை வளத்தைப் பொறுத்தும் இல்லை. இவையெல்லாம் முக்கியமெனினும் ஒரு நாட்டின் வளம், அதன் மக்களைப் பொருத்தது. அவர்கள் தம் தரத்தை, தகுதியைப் பொருத்தது. அந்த நாடு உருவாக்கும் பல்புறைத் தலைவர்களைப் பொருத்தது. இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நாம் காணும் உண்மை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே, ஒரு நாட்டின் வளம் அது உருவாக்கும் புகழ்மிக்க மக்களைப் பொருத்திருக்கிறது என்ற ஒப்பற்ற கருத்தை

வசைஇலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்

239

என்ற குறள் மூலம் கூறுகிறார். இது அவ்வளவாகப் பேசப் படாத குறள். ஆனால் மிகச் சிறந்த கருத்தைக் கொண்டது. புகழ் இல்லா மக்கள்தம் உடற் பாரத்தைச் சுமக்கும் நாட்டில் வளம் குன்றும் என்கிறார். எனவே வளம் இயற்கை தருவது மட்டும் அன்று; மக்கள் படைப்பது. அதற்குப் புகழ் வாய்ந்த மக்கள் வேண்டும். உழைப்புத் தேவையெனினும் உத்திகள் அறிந்தார் அதனினும் மிகுதியாகத் தேவை. அப்படிப்பட்ட திறன் மிக் காரை ஒரு சமுதாயம் உருவாக்க வேண்டும். வள்ளுவர்

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று

236

என்ற குறளில் தனி மனிதன் இசைபட வாழும் இலக்கை எட்ட வேண்டிய தேவையை வற்புறுத்தினார். இசையில்லா யாக்கை பொறுத்த மண்ணில் வளம் குன்றும் என்று கூறுவதன் மூலம் புகழ் மிக்காரை ஒரு சமுதாயம் உருவாக்க வேண்டிய தேவையைப் பேசுகிறார். தரமும் தகுதியும் மிக்கார் ஒரு சமுதாயத்தில் தாமாக உண்டாவதில்லை. அவர்கள் உண்டாவதற்கான சூழ்நிலையை

ஒரு சமுதாயம் கவனத்தோடும், கவலையோடும் உருவாக்க வேண்டும். ஒரு நாடு எந்தப் பண்பை எந்தத் திறனைப் போற்றுகிறதோ, தேடி உயர்த்துகிறதோ, ஊக்குவிக்கிறதோ அந்தத் திறன், அந்தப் பண்பு வளரும், மலரும். வள்ளுவர் எல்லாம் அமைந்த இலக்கியல் நாட்டை நம்முன் நிறுத்தவில்லை. எல்லாம் அமைந்த இலக்கியல் நாட்டைக் காணும் பாதையை நமக்குக் காட்டுகிறார். இருக்கின்ற நிலையை மாற்றி, உயர்த்தி, இருக்க வேண்டிய நிலையை அடையும் திறன் பற்றி, அதற்கான தேவையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அவர் எடுத்துக் கொண்ட பொருள் எதுவாயினும் இருக்கின்ற நிலையையும் பேசுகின்றார். இலக்கியல் காணும் பாதையைப் பற்றியும் எண்ணுகிறார்.

வாய்மையைப் பற்றிப் பேசும் பொழுதும், அவர் இலக்கியல் உலகை, இயல்பு நிலையில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார். அவரைப் பொருத்த வரையில் வாழ்வில் விதி விலக்கில்லாது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிகள் இரண்டு:

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று

323

இதையே தான் பதினேழு நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னர், கொல்லா நோன்பு, சத்தியம் என்று வடலூரார் போற்றினார். இந்த நூற்றாண்டில் காந்தியடிகள் அகிம்சை, சத்தியம் என்ற இரு சொற்களால் விளக்கினார். பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று என்று வகுத்த வள்ளுவர்.

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம் பிற

செய்யாமை செய்யாமை நன்று

297

என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். அவரே, வாய்மை என்பது என்ன என்ற ஒரு புதுமையான கேள்வியை எழுப்புகிறார். நாம் அனைவரும் வாய்மை என்பது யாரும் விளக்காது புரிந்து கொள்ளக்கூடியது என நினைக்கிறோம். வள்ளுவர் அப்படி நினைக்கவில்லை.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லல் 291

பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின். 292

முழுமையான இலக்கியல் உலகம் (A truly ideal society) 'பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த' என்பதை ஒப்பாது. ஆனால் இயல்புலகிற்கு இந்த நெகிழ்ச்சி தேவை. 'நன்மை பயக்கும் எனின் பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த' என்று மட்டும் கூறியிருப்பாரேயானால், 'பயனே முக்கியம்; பாதையன்று.' (End justifies the means) என்றாகி விடும். வள்ளுவர் அப்படிக்கூறவில்லை. மிகக் கருத்தோடு, 'புரை தீர்ந்த நன்மை' என்கிறார். தவறான வழி புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்காது.

பொதுவாக, தமிழில் உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என மூன்று சொற்கள் உள்ளன. அம்மூன்று சொற்களுக்கும் பொருள் கூறும் தமிழ்ப் புலவர்களில் பலர், 'உண்மை' என்பது உள்ளத் தூய்மையையும், 'வாய்மை' என்பது சொல் தூய்மையையும், 'மெய்ம்மை' என்பது உடல் தூய்மையையும் குறிப்பிடுவதாக விளக்கம் அளித்து நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த விளக்கம் இச்சொற்களின் பொருளை முழுமையாக உணர்த்துவதாக இல்லை. உண்மை என்பது உளதாந்தன்மை: பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் 'Fact' என்று சொல்லப்படுவதற்கு இணையான ஒன்று. கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமில்லாதது. கண்டதைக் கண்டவாறு சொல்வது. நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவாறு கூறுவது. அங்கு சித்தாந்தங்கள், தத்துவங்கள் இடம் பெறுவதில்லை, உண்மை என்பது என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கு ஒரு விளக்கம் தர வேண்டிய தேவை இருப்பதாக நாம் நினைப்பதில்லை. வாய்மை என்று வரும்பொழுது, அங்கு சிந்தனைக்கும், கருத்துக்கும் இடம் வந்து விடுகிறது. வாய்மை என்றால்

என்னவென்பது விளக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகி விடுகிறது. 'வாய்மை எனப்படுவது யாது?' என்ற கேள்வியை வள்ளுவர் எழுப்புகிறார். நிகழ்ந்ததைச் சொல்வது; இருப்பதைச் சொல்வது; பார்த்ததைச் சொல்வது; என்ற அளவில் இருந்தால் 'வாய்மை எனப்படுவது யாது' என்ற கேள்வி எழாது. வாய்மை எனப்படுவது அறிவின்பாற்பட்டதொன்று. ஆழ்ந்த ஆய்வின் பாற்பட்டதொன்று. அதனால் தான் 'வாய்மை எனப்படுவது யாது?' என்று கேட்டு 'யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்ல' என்று விளக்கவும்,

பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.

292

என்ற ஒரு சித்தாந்தத்தை முன் வைக்கவும் முடிகிறது.

அரசியல் துறையாயினும், பொருளாதாரத் துறை யாயினும், சமுதாயத் துறையாயினும், மக்களது அன்றாட வாழ்வில் நன்மை, தீமை, சரியானவை, தவறானவை, மரபு, நீதி, அநீதி போன்ற எண்ணங்களை, சிந்தனைகளை ஆய்ந்து அதன் அடிப்படையில் நிறுவப்படுவது தான் வாய்மையாகும். 'மாட்டுக்கு நான்கு கால்' என்பது உண்மை. அதை வாய்மை என்று நாம் குறிப்பிடுவதில்லை. வாய்மை என்பது சற்று மேம்பட்ட நிலைகளில் உண்மையைக் காண்பது என்று சொல்லலாம்.

இனி, மெய்ம்மை என்பது என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது 'தூய்மை' என்ற அதிகாரத்தில், இறுதிக் குறளில்,

யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற

300

என்கிறார். வாய்மையை விடச் சிறந்த ஒன்று இல்லை என்று தாம் கண்ட தெளிவை 'மெய்' என்கிறார். எனவே 'வாய்மை'யினின்றும் உயர்ந்த அறிவு நிலையை 'மெய்ம்மை' பெறுகிறது. 'வாய்மை'

என்ற அதிகாரத்திற்கு 'மெய்யுணர்தல்' என்று பரிமேலழகர் பொருள் கூறினாலும், 'வாய்மை'யும் 'மெய்ம்மை'யும் ஒன்றல்ல. அப்படியாயின் வாய்மைக்கு ஓர் அதிகாரமும், மெய்யுணர்தலுக்கு ஓர் அதிகாரமும் வகுத்திருக்க மாட்டார். வாய்மை, வாதங்களின் அடிப்படையில், கற்றார் தம் கல்வியறிவின் அடிப்படையில், நிறுவுவதற்கு இடம் தரும் ஒன்று. மெய்ம்மை, அந்த நிலையினின்றும் உயர்ந்த ஒரு தெளிவு. மேலும் மனிதன் வாழுமுலகம், அவன் வாழும் சமுதாயம் அதன் தன்மைகள் கடந்த, பிறப்பு, இறப்பு, வீடுபேறு, ஊழ், பழவினை போன்றவை பற்றிய தெளிவும் தேற்றமும் மெய்ம்மையிலமையும். மெய்ம்மை பற்றிய அதிகாரத்திற்கே 'மெய்யறிதல்' என்று அவர் பெயரிடவில்லை. 'மெய்யுணர்தல்' என்று தான் பெயரிடுகிறார். அது வள்ளுவர் கொடுத்த தலைப்பாயினும், பரிமேலழகர் கொடுத்த தலைப்பாயினும் மிகவும் பொருத்தமான ஒன்றே.

இன்றைய அறிவியல் Telepathy, Clairvoyance, Extra Sensory Perception என்று எத்தனையோ தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்கிறார்கள். அவை முழுவதும், பூத உலகு, சமுதாயம் போன்ற அமைப்புகளின்றும் தாண்டி, தனிமனிதனின் உடல், அதன் உறுப்பு, தசை, நார் என்ற நிலையையும் கடந்து, அவனது மனம், அதன் ஆற்றல் போன்றவற்றைப் பற்றிய உண்மைகளைக் காண்பதாகும்.

உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்பன உண்மையின் மூன்று நிலைகள். அவை மூன்றையும் இணைத்து, அவரவர் வளர்ச்சி நிலைக்கேற்ப அவற்றைப் பயன்படுத்த இடமளிக்கிறார். இன்று உண்மை என்ற சொல், வாய்மை, மெய்ம்மை என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்தப் படுகிறது.

உண்மை என்பது இருப்பது பற்றியது; காண்பது, நிகழ்ந்தது, நிகழ்வது பற்றியது. ஒருவர் கூற மற்றொருவர் அறியத் தக்கது. கற்றாரிடமிருந்து கல்லாதவர் அறிந்து கொள்ளக் கூடியது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் 'உண்மை' என்பது ஒரு வகையான

“அறிநிலை”. வாய்மை என்பது ஒழுக்கத்தின்பாற்பட்டது. ஒருவர் கடைப் பிடிக்க வேண்டு மென எதிர்பார்க்கக் கூடியது. அவரவர் விழுமங்கட்கேற்ப வாய்மை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய, கடைப்பிடிக்கப் படக் கூடிய ஒன்று. மெய்ம்மை என்பது தெளிவு; வாய்மை போல நாம் எல்லாரிடத்தும் எதிர்பார்க்கும் ஒன்று.

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. 297

என இலக்கியல் வகுத்த வள்ளுவர், ‘பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்’ என்றதன் மூலம், அதை உலக வாழ்வுக்கு இயன்ற நிலையில் நிறுத்துகிறார். பொய்ம்மையும் மாசற்ற நன்மை பயக்கும் சூழ்நிலைகட்கு எண்ணிறந்த சான்றுகள் கூறலாம். போதை வெறியில், புத்தியிழந்து தனது மனைவி மேல் கோபத்தீயோடு கொலை வெறியனாய்க் கத்தியோடு வரும் முரடனிடமிருந்து தப்பி ஓடி வந்து தஞ்சம் புகுந்த பெண்ணை, ‘அவள் இங்கு வந்தாளா’, என்று கேட்பானிடம் “இல்லை. வேறு எங்காவது தேடவும்” என்று கூறுவது பொய்யேயாகும். ஆனால் புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் ஒன்று. இந்த இடத்தில் பொய்யாமை பொய்யாமை நன்று என்று இயந்திரம் போல் செயல்படுவது அறமாகாது. வள்ளுவர் இலக்கியலுக்கும் இயல்பு நிலைக்கும் பாலம் அமைக்கிறார்.

வள்ளுவர் பேசும் வாழ்வியலில் ‘நடுவு நிலைமை’ முக்கியமானதொன்றாகும்.

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. 118

நன்றே தரினும் நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல். 113

என்று ஐயம் திரிபு அற அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். நடுவு நிலைமை பொதுவாகவே தமிழ்ப் பண்பாட்டில் பெரிதும் போற்றப்படும் ஒன்று.

நாம் வாழ்வது மனித சமுதாய உலகம்; அது பற்று, பாசங்கட்கு இடம் அளிப்பது; உறவின் அடிப்படையில் ஏற்படும் உணர்வுகள் நமது செயலைச் சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ பாதிக்கின்றன. இதை அவர் எண்ணத் தவறவில்லை. எனவே 'கண்ணோட்டம்' என்ற தலைப்பில் ஓர் அதிகாரமே வகுத்திருக்கிறார். இதற்குப் பொருள் கூற வந்த பரிமேலழகர், 'தன்னொடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்க மாட்டாமை' என்கிறார்.

'கண்ணோட்டம்' என்பதற்கு நாம் நாள்தோறும் பழகும் தமிழில் 'தாட்சண்யம்' என்று தான் பொருள் கூற வேண்டும், தன்னொடு பயின்றாருக்குத் தாட்சண்யம் காட்டுவது தேவையன்று. ஆயினும், அனுமதிக்கப்படும் ஒன்று ஆயின், 'சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைவது' எவ்வாறு என்ற கேள்வி எழுகிறது. செங்கோன்மை என்ற அதிகாரத்தில்

ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை. 54

என்கிறார். கண்ணோடாது ஓர்ந்து, இறைபுரிந்து தேர்ந்து செய்வதே முறை என்கிறார். இதற்கு விதிவிலக்கு யாரும் இல்லை என்பதை வலியுறுத்த 'யார் மாட்டும்' யாரானாலும் என்று உறுதிப்படுத்துகிறார். அவரே,

மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோ
டியைந்துகண் ணோடா தவர். 576

என்கிறார். கண்ணோட்டம் அவ்வளவு தேவைப்படும் ஒன்றாயின் யார் மாட்டும் கண்ணோடாது இறைபுரிவது எவ்வணம்? சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைவது எவ்வணம் என்ற

கேள்விகள் எழுகின்றன. மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் பொழுது இங்கு ஒரு முரண்பாடு இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. இதை இன்னொரு குறளில் வள்ளுவர் தெளிவாக்குகிறார்.

கருமஞ் சிதையாமற் கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை யுடைத்திவ் வுலகு. 578

என்று தாட்சண்யம் காட்டுவதற்கும் ஓர் இலக்கணம் வகுக்கிறார். 'முறை செய்தல் ஆகிய தம் தொழில் அழியாமல்' கண்ணோட வேண்டும் என்கிறார். இது அரசருக்கு மட்டுமன்றி, முறை செய்யும் பொறுப்பில் இன்றுள்ள அனைவருக்கும் பொருந்தும். நீதி வழங்குவதில் கண்டிப்பாக இருக்கலாம். ஆனால் கடுமையாக இருக்க வேண்டுவதில்லை. நமது குறிக்கோளுக்கு இடையூறில்லாது, இழுக்கில்லாது கண்ணோடுவது மனித சமுதாயத்தில் தேவையான ஒன்று.

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. 118

ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்து செய்வஃதே முறை. 541

என்று இலக்கியல் வகுத்த வள்ளுவர்,

கருமஞ் சிதையாமற் கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை யுடைத்திவ் வுலகு. 578

என்பதன் மூலம் நடைமுறை உலகிற்கு நம்மைக் கொண்டு வந்து விடுகிறார்.

வள்ளுவர் போல் இரத்தலை வெறுத்தவர் ஒருவரும் இலர்.

ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை. 656

என்றார். அப்படிச் சான்றோர் பழிக்கும் வினைகளில் அவரைப் பொருத்தவரை 'இரத்தல்' முதலிடம் பெறுகிறது.

ஆவிற்கு நீரென் நிரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்த தில்.

1066

என்பதன் மூலம் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இரத்தல் தகாது
என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக வலகியற்றி யான்.

1062

என்ற குறளின் மூலம் இரந்து வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை உலகில்
இருப்பது கண்டு, தனக்கு ஏற்படும் வெகுளியைக் காட்டுகிறார்
அப்படி இருந்தும் உலகில் ஆங்காங்கு இரப்பது தவிர்க்க முடியாத
ஒன்றாக நேற்றும் இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது. நாளை
மாறலாம்: நாளை மாற வேண்டும் எனலாம். ஆனால் இன்று
இருப்பதற்கு என்ன செய்வது? இன்று இரப்பவர்கள் என்ன
ஆவது? அவர்களையும் அவர் புறக்கணிக்கவில்லை.
இருப்பதைப் புறக்கணிப்பதன் மூலம் அது இல்லையென்றாகி
விடுவதில்லை. எனவே இரப்பாரையும் எண்ணி அவர்கட்கும்
அறிவுரை கூறுகிறார்.

இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும் நிரப்பிடும்பை
தானேயுஞ் சாலுங் கரி.

1060

பிச்சை கேட்பவர்களுக்குக் கோபம் வரக் கூடாது. அந்தப் பிச்சை
எப்படிப்பட்டதாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஒருவரிடம்
சென்று ஏதாவது ஓர் உதவி அல்லது பயன் நாடுவதாகவும்
இருக்கலாம். அவர்களைப் பொருத்தவரை கோபம் தவிர்க்கப்பட
வேண்டியதொன்று என அறிவுரை கூறுகிறார். இரப்பாரிலாத
இலக்கியல் உலகை மனத்தில் கொண்டு பேசும் அவர், இரப்பார்
குரல் கேளாது காதை மூடிக் கொள்ளவில்லை. கனவும் நனவும்
இணைந்ததே அவரது காவியம்.

அருளுடைமை பற்றிப் பேச வந்த வள்ளுவர்

பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணும்உள

என்கிறார். இழிந்தார் இடத்தும் பொருட்செல்வம் உளது என்று கூறினாராயினும், பொருட்செல்வத்தின் பயனை, அதன் தேவையை அவர் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. அதைத் தேட வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தவும் தயங்கவில்லை.

பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்வது போற்றத் தக்க ஒன்றன்று. ஆனால் செல்வம் அதைச் செய்யும் ஆற்றல் உடையது. அதன் ஆற்றல் கருதி, அதன் பயன் கருதி,

‘பொரு ளிலார்க் கிவ்வுலக மில்லை’

எனவே,

‘செய்க பொருளை’

என்று அறிவுரை கூறுகிறார்.

மானம் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ள ஒன்று. மானமிழந்த பின் வாழ்வது பண்டைத் தமிழர் மரபில் இடம் பெறாத நடைமுறை. வள்ளுவரும், மானத்திற்கு ஓர் அதிகாரமே வகுத்திருக்கிறார். மானமுடைமை அவ்வதிகாரத்தில் பலவாறு வற்புறுத்தப்படுகிறது.

**ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று. 967**

**மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின். 969**

போன்ற குறள்களில் அதை எவ்வளவு வலியுறுத்த முடியுமோ அவ்வளவு வலியுறுத்துகிறார். உரை கூற வந்த பரிமேலழகர், ‘எஞ்ஞான்றும் தந்நிலையிற்றாழாமையும், தெய்வத்தாற் றாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும்’ என்கிறார். மானத்தை இந்த அளவிற்குப் போற்றும் வள்ளுவர்,

**குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவம் மடிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும். 1028**

என்கிறார். பொதுத்தொண்டில் ஈடுபடுவார், பொது நலப் பணியில் மானம் பார்ப்பது தேவையில்லை என்பது மட்டுமன்று; கூடாது, மானம் பார்க்கின் கெடும் என்கிறார்.

அதுபோலவே கொல்லாமையைப் பற்றி வள்ளுவரைப் போல் வற்புறுத்திக் கூறுபவர் அதிகம் இலர். 'ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை' என்கிறார். அப்படி இருப்பினும் செங்கோன்மை பற்றிப் பேசும் பொழுது 'கொலையில் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல் பைங்கூழ் களை கட்டதனோடு நேர்' என்கிறார். எனவே ஒவ்வொரு துறையிலும் வானுயர் நிலைக்கு வையகம் ஏற வழி காட்டும் வள்ளுவர், அன்றாட வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாத கடமைகளை ஆற்றுவதிலும் வினை செய்வதிலும் அறம் செறிந்த, ஆனால் நடைமுறைக்கு ஏற்ற வழிகளையும், இலக்கணத்தையும் வகுக்கிறார். எனவே வள்ளுவம் இலக்கியல் நிலையை மனத்தில் கொண்டு இயல்வதான வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் நூலாகும். எனவே தான் அது இன்றைய தேவையை நிறைவேற்றுகிறது. நாளை கனவையும் பிரதிபலிக்கிறது. அதனால் அது காலம் கடந்து இடத்தைக் கடந்து நிற்கும் சிறப்பைப் பெறுகிறது.

9

அனைத்துப் பணிக்ரும் மருந்தன்று

திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசுவந்த மதுரைத் தமிழ் நாகனார்,
எல்லாப் பொருளும் இதன்பா லுள இதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளு மில்லையால்-சொல்லால்
பரந்தபா வாலென் பயன்வள் ளுவனார்
சுரந்தபா வையத் துணை

என்று கூறுகிறார். கவிஞர் என்ற முறையில் அவர் கூற்றில் உயர்வு நவிர்சி இருக்கலாம். அல்லது ஒருகால் அவர் காலத் தேவைகளின் அடிப்படையில் அவருடைய கூற்று உண்மையாகவு மிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்று, வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட வள்ளுவமே போதும் என்று கூறிட முடியாது. திருக்குறளை நாம் எவ்வளவு சிறந்த நூலெனக் கொண்டாலும், அதன் கருத்து ஆழத்தையும் பொருள் பரப்பையும் வியந்தாலும், இரண்டு முக்கியமான உண்மைகளை மனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

★ திருக்குறள் இன்றைய, எதிர்கால வாழ்வின் எல்லாக் கேள்விகட்கும் விடையாகிவிடாது.

★ திருக்குறவின் 1330 குறள்களில் ஒவ்வொன்றும் எவ்வித விலக்குமின்றி முழுமையாக இந்தக் காலத்துக்கும் எதிர்காலத்திற்கும் பொருந்துவது என்றும் கொள்ள முடியாது.

இவ்விரண்டு கருத்துகளும், வெளிப்படையானவை; விளக்கம் தேவைப்படாதவை. எனினும் வலியுறுத்த வேண்டிய தேவை இன்று இந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்கிறது. "திருக்குறளில் இல்லாத தில்லை: இதில் இல்லா எதுவும் நமக்குத் தேவையுமில்லை", என்று ஆங்காங்கு அடித்துப் பேசுபவர்கள், அறை கூவல் விடுபவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். நாம் அவர்களோடு வாதிடப் போவதில்லை; அது பயன் தராது. ஆனால் நாம் அப்படிப்பட்ட பக்திப் பார்வைக்குத் துணை போய்விடவும் கூடாது.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில், அவர் பல முன்னேற்றமான புதுமையான, புரட்சிகரமான கருத்துகளைக் கொண்டவராக இருந்திருப்பது பல தலைப்புகளில் காணக் கூடிய ஒன்று. நாம் திருக்குறளின் சிரஞ்சீவித்துவத்திற்கு அடிப்படையான சில கூறுபாடுகளைப் பற்றியே இங்கு ஆய்ந்தோமேயன்றித் திருக்குறளில் கூறப்படும் பல கருத்துகளின் சிறப்புப் பற்றியோ வள்ளுவர் தம் சிந்தையின் ஆழம், அகலம் பற்றியோ, அறிஞர்கள் பலரின் பாராட்டுதல் பற்றியோ பேசவில்லை. அவர் கருத்துகளில் பல, அவர் காலத்தில் நிலவிய கொள்கைகளோடு ஒப்பிடும்பொழுது புதுமை யானவை. புரட்சிகரமானவை. ஆனால் அவை அனைத்துமே, கால காலத்திற்கும் முன்னேற்றக் கருத்துகளாகவே இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. சான்றாக, சமுதாயத்தில் பெண்களின் இடம் பற்றிப் பேசும்பொழுது அவர் காலத்திய நிலையிலிருந்து பெண்களை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்தே பேசுகிறார். 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்' என்ற கேள்வி இன்றைய பெண்கள் விடுதலை இயக்கத்தினரும் மேற்கோள் காட்டிப் பெருமைப்படத்தக்க ஒன்றாகும். 'இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்' என்று கூறும்பொழுதும், 'வாழ்க்கைத்துணை நலம்' என்ற தலைப்பில் அதிகாரம் வகுத்திருப்பதில் 'வாழ்க்கைத்துணை' என்ற சொற்றொடரைக் கையாண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுதும் - அத்தலைப்பு வள்ளுவர்

கொடுத்ததாயினும் பின்னர் உரையாசிரியர்கள் கொடுத்திருப்பினும் - அவரது பார்வையில் பெண்ணுலகம் பெற்றிருந்த இடம் பெருமைப்படத் தக்கதேயாகும்.

சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

57

என்று கூறும்பொழுது மாதர் ஒழுக்கம் அவர் தாமாக விரும்பி ஏற்றுக் காக்கும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி அது காவலாலும், கட்டுப்பாட்டாலும் அமைவதன்று என்கிறார்.

தாம் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலையின் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, அன்றைய பல கருத்துகளை உதறிவிட்டு மானிடத்தின் முக்கிய பகுதியாக மாதரைக் கருதுகிறார். எனினும் பொதுவாக, யாரும் தாம் வாழ்ந்த கால நடைமுறைகளிலிருந்து, தாக்கங்களிலிருந்து, தளைகளிலிருந்து முழுமை யாக விடுபட்டு நிற்பது இயன்ற ஒன்றல்ல. எனவே அன்றைய சூழ்நிலையில் கையாளப்பட்ட சில சொற்றொடர்கள், அவற்றுள் பொதிந்துள்ள கருத்துகள் இன்று ஏற்கத்தக்கவை அல்ல. சான்றாகப் "பிறன்மனை விழையாமை" பற்றிப் பேசும்பொழுது,

பிறன் பொருளாள் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்க ணில்.

141

என்பவர் பிறன்மனைவியைப் 'பிறன் பொருள்' என்றே கூறிவிடுகிறார். அன்றைய சூழ்நிலையில் அது சாதாரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சொல் பயன்பாட்டை 'இன்றைய பெண்ணுலகம்' ஏற்காது; ஏற்கவும் கூடாது.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

55

என்ற குறளை எடுத்துக் கொள்வோம். "திருமணத்தில் பெண்ணுக்கு மங்கல நாண் கட்டுவது கூடப் பெண்ணின் அடிமை

நிலையை உணர்த்துகிறது; திருமணத்திற்கான அடையாளம் தேவையெனில் அது இருவருக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டும்” என்று வாதிடும் புரட்சியாளர் பலருள். அவர்கள் வாதத்தில் ஒரு நியாயமும் இருக்கத் தான் செய்கிறது. அவர்களிலேயே கூடச் சிலர் முடிந்த வரை குறளுக்கு இன்றைய பின்னணிக்குப் பொருந்தும் கருத்துகளை வலிந்து மேலேற்றிக் கூறும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர். “கொழுநற் றொழுதெழுவாள்” என்பதை “கொழுநர் தொழ எழுவாள்” என்று மாற்றி, தமது கொழுநர் தொழும் அளவிற்கு, உயர்ந்த நிலைக்கு எழும் பெண்கள் என்று பொருள் கூறுவர். பொதுவாக, அந்தந்தக் கால விழுமங்கட்கேற்பப் (Values) பொருள் கொள்வதற்குக் குறள் இடமளிக்கிறது. அதுவே குறளின் தலையாய சிறப்பு. அதே சமயத்தில் நமது காலக் கொள்கைகளையோ, நம்பிக்கைகளையோ வலிந்து மேலேற்றிப் பொருள் கொள்வதோ, அதற்கேற்பப் பாட பேதம் காண்பதோ முறையன்று. இப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் அறிஞருலகம் ஏற்கத் தக்கனவல்ல; பயன் தருவனவுமல்ல; தேவையுமில்லை.

வள்ளுவர் காலச் சமுதாயம் பெரும்பாலும் ஆண்கள் தலைமையையும், பெண்கள் அரவணைக்கப்பட வேண்டிய வர்கள், ஆதரிக்கப்பட்டு வாழ்பவர்கள் என்ற கருத்தையும் கொண்டிருந்த சமுதாயம். உலகின் பெரும்பாலான சமுதாயங்களின் நிலைமையும் அப்படியே. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் கூடப் பெரும்பாலான நாடுகளில் கொள்கை அளவில் மாற்றம் காணப்பட்டாலும் நடைமுறை அளவில் பெரிய மாற்றம் ஏற்படவில்லை. அன்றைய சூழ்நிலையில் எழுதப்பட்ட குறளிற்கு, இன்றைய கருத்துகளை வலிந்து மேலேற்றிப் பொருள் காண விழைவது பொருந்துவதாகாது. நமது சமுதாயம் இன்றுகூட ‘ஒரு பால் சமுதாயம்’ தான். பெண்கள் நிலை பற்றிய பின்வரும் கவிதை வரிகள் உலகின் பல சமுதாயங்கட்கு இன்றும் பொருந்து பவையே.

பிறந்தஉயிர் பெண்ணாயின், பலதே யத்தில்
பெருமூச்சே வரவேற்பாய்ப் பெறுவ துண்டு.

∴ ∴ ∴

அடிமையிலும் அடிமையென மகளிர் வாழ்க்கை
அமைந்திருந்த சின்னங்கள் அழிந்த தில்லை:
படிமைகளாய், நுகர்பொருளாய், ஆண்கள் வாழ்வின்
பகடைகளாய் வாழ்ந்ததெலாம் பழைமை அன்று.

∴ ∴ ∴

திருமணத்தில் விலைபேசும் சிறுமை கூடத்
தீர்ந்ததிலை: சீதனத்தின் கொடுமை யின்கீழ்
பொருழுவதும், புழுங்குவதும், தீவாய்ப் பட்டுப்
பொசுங்குவதும் தொடர்கதையாய்ப் போன தம்மா.

∴ ∴ ∴

'சதி' இன்னும் வாழ்கிறது: பெண்ணை வைத்துச்
சந்தைபல நடக்கிறது: 'விதவை' என்னும்
விதி இன்னும் தொடர்கிறது: பெண்கள் வாழ்வில்
விடுதலைஎன் றுரைப்பதெலாம் வேட மன்றோ?

∴ ∴ ∴

முகம்மூடி, உடல்முழுதும் மூடி, வாழ்வின்
மூலையிலே கொடியிடையார் முடங்கித் தங்கள்
அகம்மூடி வாழ்கின்றார்: அறமும், கற்பும்
அரிவையர்க்குப் பொன்விலங்காய் ஆவ துண்டோ:¹

∴ ∴ ∴

1. குலோத்துங்கன் : வாயில் திறக்கட்டும், பாரதி பதிப்பகம், பக். 126

உரிமைஇலர்: இல்லையெனும் உணர்வும் இல்லார்:
உடைமைஇலர்: உடைமையென உலகில் வாழ்வார்:

இந்த நிலை என்று மாறுமோ என்பது பெருமுச்சுடன் எழும் கேள்வி. உலகில் பல சமுதாயங்களின் நிலையும் இதுவே. மேலே கூறிய நிலை மாறப் பல ஆண்டுகள் பிடிக்கலாம். நூற்றாண்டும் ஆகலாம். எனினும், மாற்றுவதற் கான முயற்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. மாற்றம் நிகழ்ந்துதான் தீரும். தவிர்க்கவும் முடியாது: தடுக்கவும் முடியாது. எனவே, தெய்வம் தொழாது, கொழுநன் தொழும் ஒழுக்கத்தை நாம் தொடர்ந்து ஏற்பதற்கில்லை: பாராட்டுவதற்கு இல்லை. வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்தையும் அன்றைய சமுதாயத்தின் விழுமங்களையும் எண்ணும் பொழுது அவர் 'தெய்வம் தொழாது கொழுநன் தொழு தெழும்' நிறை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதில் வியப்பதற் கேதுமில்லை. 'பெண்வழிச் சேறல்' என்ற அதிகாரமும் அவர் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் தாக்கத்தின் விளைவேயாகும். 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள' என்ற பெருமிதமும், 'பெண்வழிச் சேறல்' என்ற அதிகாரமும் இணைய இயலாது. தான் வாழ்ந்த சமுதாயமெனும் தரைமீது நின்று தான், ஒருவர் வாளை நோக்க வேண்டும். அவர் நின்ற இடத்தினின்று எவ்வளவு நெடிதுயர்ந்தார் என்பதுதான் நாம் எண்ண வேண்டிய ஒன்று.

கற்புப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, அதைப் பெண்ணொழுக்கத்தின் முக்கிய உறுப்பாகவே குறிப்பிடுகிறார். அவர் காலத்தில் கற்பு பெண்ணொழுக்கத்தின் முக்கிய உறுப்பாகத் தான் பேசப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கன்னி என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் ஆண்பால் இல்லை. Virgin என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கும் ஆண்பால் இல்லை. இன்று வேண்டுமானால் ஆங்கில அகராதிகள் அச்சொல்லை இருயாலார்க்கும் பொதுவானதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. உலகின் பெரும்பாலான மொழிகளின் நிலையும் 'ஆண்பால்' இல்லை என்பதேயாகும். ஒருவன், ஒருத்தி என்பது இலக்கிய நாயகன்,

நாயகிக்கு ஏற்ற ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம். பண்டைச் சமுதாயம் 'ஒருவனுக்குக்' கொடுத்த உரிமைகளை 'ஒருத்திக்குக்' கொடுக்கவில்லை. இன்றைய சமுதாயமும் கொடுக்கவில்லை. கற்புக்கு விளக்கம் கூறவந்த நச்சினார்க்கினியர், 'கொண் டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்ன வாரே வழிபடுகுவெனவும், இருமுதுகுரவர் கற்பித்தலாலும், அந்தணர் திறத்தும், சான்றோர் தேயத்தும், ஐயர் பாங்கிலும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்த லானும் கற்பாயிற்று' என்கிறார். 'கற்புடைப்பெண்டிர் பிறர் மனம் புகார்', 'கற்பெனப்படுவது சொல் திறம்பாமை' என்பன போன்ற விளக்கங்களிலிருந்து 'தான் மணந்த ஆட வனுக்கு உண்மையுடையவளாயிருத்தல்' என்ற மிகக்குறுகிய விளக்கம் வரை பலவாறு கற்பு வரையறுக்கப்படுகிறது. அறம், சால்பு, கற்பு, போன்றவை தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சாரமாக அமைந்த, வாழ்க்கை நெறிகளைக் குறிப்பிடும் சொற்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒரு நூலாக விரிக்கத்தக்க பொருண்மையைத் தன்னுள் கொண்டது. தமிழ்ச் சமுதாயம் பெண்கட்கு அமைய வேண்டுவனவாகக் கருதிய பண்புகளின், நலன்களின் தொகுப்பே கற்பாகும். அது Chastity என்பது போன்ற ஒரு சொல்லால் மொழி பெயர்க்கக் கூடியதன்று. 'பரத்தமை'யைக் கண்டிக்காத சமுதாயச் சூழ்நிலையில், வரைவின் மகளிர் என அதிகாரம் வகுத்ததன் மூலமும், பிறன் மனை விழையாத பேராண்மை பேசுவதன் மூலமும், ஆண்களுக்கும் இவ்வொழுக்கம் தேவை என்பதை உணர்த்துகிறார். எனினும்,

பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்.

54

என்னும் பொழுது, கற்பைப் பெண்ணொழுக்கமாகத் தான் கூறுகிறார். அதை இருபாலார்க்கும் பொதுவெனக் கொள்ள லாம் எனினும், வள்ளுவர் அவ்வாறு கருதியே எழுதி யிருப்பதாக நாம் வாதிட முடியாது.

கற்புநிலை யென்று சொல்ல வந்தார்; இரு
கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்

என்று பிரகடன் செய்யும் விடுதலைப் பெண், பாரதியின்
கனவுலகத்தைச் சேர்ந்தவள். இருபதாம் நூற்றாண்டிலும்
பெரும்பாலான சமுதாயங்களில் இன்றும் இடம் பெறாதவள்.
எனினும்,

நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லை யால்

என்ற தத்துவத்தை நடைமுறைப் படுத்தும் பாதையில்
நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெண், வள்ளுவர் கண்ட,
காட்டிய, பெண்ணிலிருந்து சற்று வளர்ந்தவள் என்பதை நாம்
மறுப்பதற்கில்லை.

தொலை நோக்குடைய சீரிய சிந்தனையாளரேனும் அவர்
வாழ்ந்த கால மரபுகளின், நம்பிக்கைகளின் தாக்கங்கள்
ஆழமாகப் பதியாவிட்டாலும், மெல்லிய ரேகைகள் போல மிகச்
சில இடங்களில் தோன்றத் தான் செய்கின்றன.

குறளில் இடம்பெற்றுள்ள சில செய்திகள், இன்று வரலாறாக
மட்டும் கருதத்தக்கவை. பொருள் செயல்வகை என்ற
அதிகாரத்தில்,

உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னொன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள். 756

என்கிறார். இதில் ஒன்னார்த் தெறுபொருள் என்பது பகை வரை
வென்று திறையாகக் கொள்ளும் பொருள் எனப் பொருள்படும்.
வள்ளுவர் காலத்திய வேந்தர்கள் இன்றில்லை. வேந்தர் எனும்
பெயரோடு விளங்குபவரும் திறைபெறும் பழக்கம் இன்றில்லை.

குறளில் பேசப்படும் 'அரண்' இன்று நாம் கட்ட வேண்டிய ஒன்றன்று. இவை போன்ற மிகச் சில இடங்களில் அவர் வாழ்ந்த காலச் சமுதாயச் சூழ்நிலைகள் இடம் பெறுகின்றன. அவை வரலாற்றுச் செய்திகளாகி நிற்கின்றன. இக்கூறுபாடு இயற்கையானதும், எதிர்பார்க்கக் கூடியதுமேயாகும். ஆனால் அது குறளின் வாழ்வியல் கருத்துகளின் வலிமையைக் குறைப்பதில்லை.

வள்ளுவர், பிளேட்டோவைப் போல எப்படிப்பட்ட ஆட்சி முறை அமைய வேண்டும், அது முடியாட்சியாக இருக்க வேண்டுமா (Monarchy), மக்களாட்சி (Democracy) யாக இருக்க வேண்டுமா, சர்வாதிகார ஆட்சியா, அல்லது செல்வர் ஆட்சியா (Oligarchy) என்பது போன்ற ஆய்வில் ஈடுபடவில்லை.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலம் முடியாட்சிக் காலம். அரசு பரம்பரையினர் ஆட்சி செய்த காலம். எனவே அரசருக்குரிய தகுதிகள், கடமைகள், அமைச்சருக்கு வேண்டிய தகுதிகள், கடமைகள், ஆள்வார் தம் துணைகள், உறுப்புகள், கருவிகள் பற்றிப் பேசுகிறார். அவற்றை அவர் கையாண்டிருக்கும் விதம், அவர் வகுத்திருக்கும் விதம், அவர் வகுத்திருக்கும் நெறிமுறை, கூறும் அறிவுரை ஆகியன, ஆட்சி முறை எதுவாயினும் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்போர்க்கு இன்றும் பெரும்பாலும் பொருந்துவனவாக அமைந்திருக்கின்றன. அரசருக்கு, அமைச்சருக்கு என அவர் கூறியுள்ளவை பொறுப்பான பதவியில் மர்ந்திருப்பவர்கட்குப் பொதுவாகப் பயன்பாடுடையவையாக அமைந்துள்ளன. ஆட்சி முறை பற்றிய விவாதத்தில் வள்ளுவர் மன்னர் ஆட்சியை விரும்புகிறார் என்றோ, ஆதரிக்கிறார் என்றோ நாம் வாதிடக் கூடாது. அப்படிப்பட்ட கேள்வியை அவர் எழுப்பவில்லை. அதற்கான பதிலை நாம் அங்கு தேடுவதற்கும் இடமில்லை.

விதி, மறுபிறவி, நரகம், சொர்க்கம் போன்றவற்றில் அன்றும் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் இருந்தார்கள்; இன்றும் இருக்கிறார்கள். அவற்றை மறுப்பவர்கள் அன்றும் இருந்தார்கள். இன்றும் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கருத்து வேறுபாடுகள் பெரும்பாலும் நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடிய கால அளவில் சாவா வரம்பெற்றவை. இவற்றில் எவற்றையும் காலத்திற்கு ஏற்றன என்றோ, ஏலாதன என்றோ நாம் அறுதியிட்டுக் கூறுவதற்கில்லை. எதிர்ப்பவர்களும் ஏற்பவர்களும், அன்றும் இருப்பர். இவையெல்லாம் அன்றும் சரி; இன்றும் சரி, கருத்து வேறுபாடுகட்கு இடமளிப்பவை. வள்ளுவருடைய கருத்துகளும் வாதத்திற்குரியவை. ஆனால் இந்தக் காலத்திலோ எதிர்காலத்திலோ அவை பொருந்துபவை என்று எல்லாராலும் ஏற்கக் கூடியவையுமல்ல; பொருந்தாதவை என்று முழுமையாகப் புறக்கணிக்கக் கூடியவையுமல்ல.

வள்ளுவர் குறளை வாழ்வியல் நூலாக ஒரு பகுத்தறிவு வாதியும் ஏற்கக் கூடும். ஒரு பொதுவுடைமை வாதியும் ஏற்கக்கூடும். புதுமைப் பெண்ணும் ஏற்கக் கூடும் - ஆனால் சில கருத்து வேறுபாடுகளோடு. இந்த உரிமையை நாம் அவர்கட்குத் தர வேண்டும்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. 423

என்ற வள்ளுவர் தத்துவம் அவர் குறளுக்கும் பொருந்தும். அவர் தந்த உரைகல்லை வைத்து அவர் குறளையும் உரைத்துப் பார்க்க விரும்புவார்கள் அவர் காட்டிய வாழ்வியல் வழியில் செல்பவர்களே யாவர்.

பொதுவாக அமைதியோடும், ஆய்வுப் பார்வையோடும் அணுகுவோமானால், ஆங்காங்கு சில கருத்துகள் இன்றைய உலக ஓட்டத்துடன் ஒப்பிடும் பொழுது வாதத்திற்குரியவனாக இருக்கும் நிலைமையைக் காணலாம். இதில் வியப்பதற்கு எதுவுமில்லை. அடி முதல் நுனி வரை அனைத்துக் கருத்துகளும்

அனைவருக்கும் ஏற்றதாக உள்ள பண்டை வாழ்வியல் நூல் எதுவுமில்லை. அத்தகுதி கொண்ட இற்றை நூலும் எதுவுமில்லை. இதை நாம் உணர வேண்டும்! ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். திருக்குறளைப் பொருத்தவரை நாம் வியப்பது, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் எழுதப்பட்ட நூல் அடிப்படையில் இவ்வளவு பேரளவில், ஒரு நாட்டுக்கு மட்டுமன்றி உலக அளவில், ஓர் இனத்திற்கு மட்டுமன்றி, மானிட சமுதாய அளவில், இன்றும் ஏற்றதாகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருக்கிறதே என்பதுதான். திருக்குறளுக்குச் சமய நூல் என்ற தற்காப்பு இல்லை, இறைவன் அருளியது என்ற ஏற்றம் இல்லை. இறைவன் ஆசிபெற்று இயற்றியது என்பதுமன்று. காதல், வீரம் பற்றிய காவியமுமன்று. அது தமிழ்ப் பண்பாட்டின், தமிழ் நிலத்தின் மேதைமையில் விளைந்த ஒரு வாழ்வியல். வளரும் உலகின், மாறும் வாழ்க்கையின், அடிப்படைக் கூறுபாடுகளை ஆய்ந்து, அவற்றுள் நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தவற்றைப் பற்றி எண்ணி, அதனடிப்படையில் 'வாழ்வியல்' காண முயன்ற சிந்தனையாளரின் முடிவுகள். மதச்சார்பற்ற மறை. அதன் அமரத்துவத்தின் அடிப்படையாக அமைந்தவை: திருவள்ளுவரின் சிந்தனைத் தெளிவு: கருத்தாழம்; மனித வாழ்வின் பொதுவான நிலையான உண்மைகளை ஊடுருவிக் காணும் பார்வைக் கூர்மை. தமிழர்கள் இன்னும் ஆழ்ந்து கற்க வேண்டிய நூல். உலகுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டிய நூல். இவையனைத்தும் அன்றி, மானிட சமுதாயம் இருபது நூற்றாண்டிற்கு முன், தான் அடைந்திருந்த மனவளர்ச்சியின் உயர்ந்த நிலைக்குச் சான்றாகக் காணவேண்டிய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க வாழ்வியல் இலக்கணம்.

